

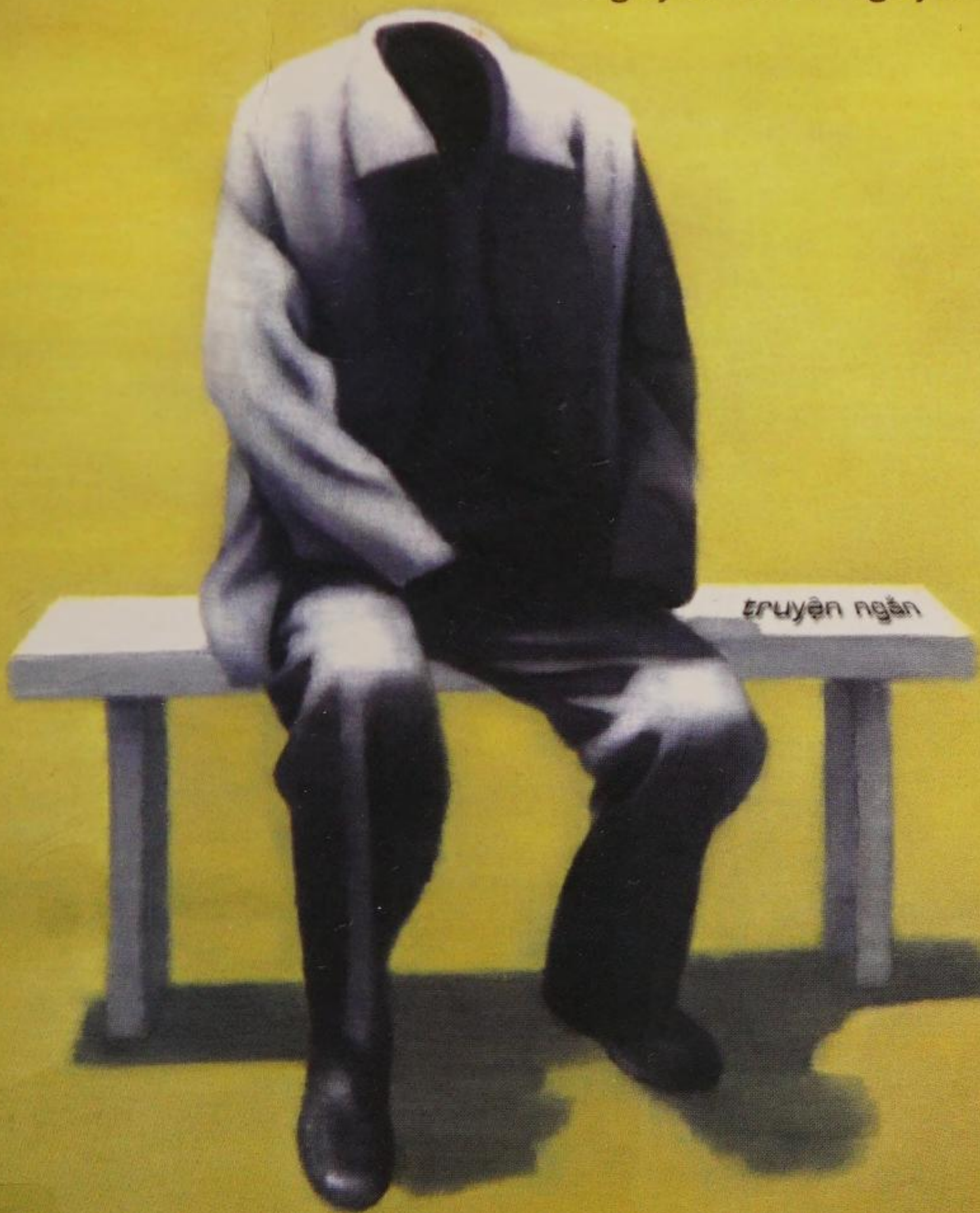
SAN FRANCISCO PUBLIC LIBRARY

3 1223 08435 9687

Chợ rong hành phố

Nguyễn Vĩnh Nguyên

AMES

N

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

<https://tieulun.hopto.org>

Nguyễn Vĩnh Nguyên
Sinh 1979

Sách cùng tác giả:

Phù du của núi

[Tập truyện ngắn, NXB Công an Nhân dân, 2003]

Năm mươi mười lăm hai mươi

[Tập truyện ngắn, NXB Hội nhà văn, 2005]

Khu vườn lưu lạc

[Tập truyện ngắn, NXB Văn nghệ, 2007]

Giỡn với sồ

[Tập văn, NXB Trẻ, 2006]

Tranh bìa: NGUYỄN THÁI TUẦN

Động vật trong thành phố

Động vật

Thiên nhiên

[tranh nguyên thái tuần]

VIETNAMES F NGUYEN V
Nguyễn, Vĩnh Nguyên.
Động vật trong thành phố
: tập truyện ngắn
Hà Nội : NXB Hội nhà văn
; TP. HCM :
[Distributor],

3 1223 08435 9687

TẬP TRUYỆN NGẮN

nguyễn vĩnh nguyên

động vật

trong thành phố

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

<https://tieulun.hopto.org>

TẬP TRUYỀN

Nguyễn Văn Nguyên

Động vật

trong thành phố

Trong thành phố
động vật
không còn
nhiều nữa
chỉ còn
một số
động vật
nhỏ bé
như chuột
chó mèo
và một số
động vật
nhỏ khác

ANH XÃ TÀI ANH XÃ

đề tặng

đề tặng những điều xảy đến mà tôi đang, sẽ đón nhận/
thích nghi/ đối phó - những điều xảy ra không còn nằm
trong chuẩn bị, chọn lựa hay dự tính trước

đề tặng những nỗi bất an luôn cộng vào những ngày
sống và kinh nghiệm, sức đề kháng yếu đuối trước những
cuộc hành trình vô hướng

đề tặng hệ thời gian mà tôi đang sống - một hình dung
luôn bị xé vụn, nhàu nát, tả tơi

đề tặng những sinh vật đang chung sống cùng loài người
trong một thành phố hay trên cùng một hành tinh; những
giống loài no tròn, sinh sôi mà không cần nội tâm và tự vấn
về sự diệt vong hay tiến hóa

đề tặng những xứ sở mà lời nói con người luôn được
phát ngôn, hành vi được thể hiện bên ngoài khác với ý nghĩ
kết tủa, lóng sạn và ẩn mật bên trong

đề tặng vân vân và vân vân...

ooo

đề tặng bạn đọc, bạn viết cùng thời!

tác giả

sài gòn, 05.2008

Digitized by the Internet Archive
in 2021 with funding from
Kahle/Austin Foundation

Đám trước

du' chân

Play on the radio

Anh nghe m' đại học m' có công rồi.

Vậy à? Ở đây anh?

Ừ. Tâm chân nằm sâu dưới lòng sông.

Câu mùa với áo / đường phương bay mù.

Bao nhiêu đó. Rồi sao?

Ừ. Rồi.

Như vậy à?

Có thể.

Với mình / người ngồi đó / trông mưa / đầy trên hai tay

còn đâu rồi.

Em quên nghe m' nói với Anh phụ em kể lại cái từ

sách cho vững. Có thể nó sẽ vào xuống khi động đất xảy

ra. Cả cái lọ và cái chậu cả trên bàn.

Em cứ từ từ. Không phải vội. Em muốn giúp anh cuốn

kinh Đại Nhỏ để lên bàn. Ấy quên, và một CD The

Beatles nữa nhé.

Làm gì vậy anh?

Tối nay anh phải ngủ ở đây. Cuốn kia để nhỏ. Cái

CD ngân giữa trên kệ nhựa vàng.

Đi ngay là sách của anh lớn hơn quá. Hôm nào

không bận quá rồi anh, em sẽ phụ dọn dẹp lại cho anh.

Đang ở trong nhà anh.

du chian

Đêm trước

- ... *N*ày em đã khóc chiều mưa đỉnh cao...
- Anh nghe tin đài báo sắp có động đất.
- Vậy à? Ở đây hả anh?
- Ừ... Tâm chấn nằm sâu dưới lòng sông.
- ... *cầu mưa ướt áo / đường phượng bay mù...*
- Bao nhiêu độ Richter?
- Nhẹ thôi.
- Tối nay à?
- Có thể...
- ...*với nhau / người ngồi đó trông mưa đầy trên hai tay
cơn đau dài...*
- Em chán nghe nhạc Trịnh rồi. Anh phụ em kê lại cái tủ sách cho vững. Có thể nó sẽ sụp xuống khi động đất xảy ra. Cả chai lọ và cái chậu cá trên bàn...
- Em cứ từ từ. Không phải vội. Em kiếm giúp anh cuốn kinh Bát Nhã để lên bàn. Ấy quên... và một CD The Beatles nữa nhé...
- Làm gì vậy anh?
- Tối nay anh phải thức đọc lại nó. Cuốn bìa đỏ nhé. Cái CD ngăn giữa, trên kệ nhựa vuông...
- Dạ. Lâu ngày tủ sách của anh lộn xộn quá. Hôm nào không bận ngủ với nhau, em sẽ phụ dọn dẹp lại cho anh.

- ... ngoài sông vắng nước dâng lên hồn muôn trùng...
- Ai hột vệt lộn đây...

Happy...

Không ngờ chúng tôi gặp nhau ở một quán cà phê trên phố Tsim Sha Tsui - trung tâm Hong Kong. Nam nói, ở Tứ Xuyên vừa động đất, nhà cửa sụp đổ vùi chết đến vài trăm nghìn người. Tôi nói, tối qua em có xem tin trên kênh CCTV9 tường thuật tóm tắt 48 giờ sau cơn chấn động. Có chi tiết cảm động nhất là một người đàn ông vừa được lôi ra từ đồng đổ nát sau hai ngày trời, câu đầu tiên ông ta mở miệng thều thào với đám đông là: "Tôi ổn. Lon Coke của tôi đâu?" Minh cười, nói, anh ta cũng xem được một đoạn thời sự tường thuật hiện trường vụ động đất của kênh truyền hình Nhật có cảnh một phụ nữ sau khi được kéo ra từ dưới một núi đất đá đã cất cao giọng hát bài *Happy birthday to you* bằng tiếng Trung Quốc. Chị ta làm cả đám lính cứu hộ vồng mồm hát theo phụ họa. Vài mươi con người đứng vỗ tay hát rống trên đồng vỡ nát hoang tàn. Bên dưới còn những thân ma bẹp gí. Chị ta đã hát trong suốt quãng đường xe cứu thương chạy đến bệnh viện. Có thể lắm.

Cách đây hai năm. Có một trận động đất nhỏ, chưa đến 3 độ Richter ở Hà Nội. Đó là sự kiện làm thay đổi cả cuộc đời Minh. Minh chỉ nhắn một câu vồn vện: "Em, anh sẽ trở lại Hong Kong và vào chùa sống!". Và từ đó tôi không nhận được tin tức gì của Minh nữa. Tôi nghĩ Minh đùa. Có thể anh trở lại đó tiếp tục dự án nghiên cứu về kết cấu và khí động học trong công trình kiến trúc hiện đại, đề tài mà anh đã đeo đuổi mười năm.

Đứt gãy thời gian

Khi ấy tôi ngồi ở văn phòng. Nhớ như in. Tôi đang làm dở một bài thơ để tặng Hải. Bài thơ có nhan đề: "Nếu như...". Có thể kể đại ý bài thơ là thế này: nếu như một sớm thức dậy mà em không thấy anh (ám chỉ Hải) thì đó là

một ngày quá tệ; nếu như một tối em đi ngủ mà không mơ thấy anh (ám chỉ Hải) thì đó là một đêm em đã sẵn sàng giao linh hồn và những giấc mơ cho quỷ dữ; nếu như em mất anh (ám chỉ Hải) thì đời sống này chẳng khác nào một cuộc lưu đày và thời gian chỉ là những vết thương nhức nhối; nếu như em có anh (ám chỉ Hải) thì cuộc đời sẽ mới thật là cuộc đời; còn bây giờ thì em đang cô đơn trên bầu trời như một đám mây... Tôi nhớ mình đang vận dụng trí óc và tự diễn để tìm ra những tính từ chỉ cảm xúc khá ướm ắt, gia tăng thêm nồng độ tha thiết của bài thơ.

Nhưng có lúc tôi nghĩ rằng Hải sẽ không đọc nó. Anh đang treo mình trên một building 20 tầng ở đâu đó phía nam thành phố để chỉ huy đám thợ xây dựng và nếu có nhớ đến tôi, khả năng Hải sẽ chỉ cho phép nỗi nhớ len lên trong chớp mắt rồi cố gắng phui nó đi để quay về thực tại.

Khi tôi đang gởi tấm chân tình cho Hải bằng những từ ngữ tha thiết thì chiếc ghế đang ngồi chao đảo. Tường nhà lắc lư trệu trạo. Bánh xe của chiếc ghế muốn trượt về phía trái và rồi phía phải. Mặt bàn vặn răng rắc. Những cuốn sách trên kệ đổ xuống. Các nhân viên công ty tán loạn chạy ra khỏi tòa nhà. Tôi bị xóc lên rồi hạ xuống như ngồi trên một con thuyền lướt qua một miệng sóng dữ. Tôi đã phó mặc mọi rủi ro vào một bàn tay vô hình không phải Chúa, không phải Phật, không phải là con yêu quái nào đang quần quai dưới mặt đất này. Tôi nhắm mắt để toàn bộ suy nghĩ hướng về Hải. Và tôi quyết định một mình ở lại trong tòa nhà để viết tiếp bài thơ "Nếu như". Đoạn kết của nó có một đại ý thế này: "Em (ám chỉ tôi) sẽ vội vàng ra đi nếu anh (ám chỉ Hải) chỉ là một căn phòng trống có chiếc cửa sổ nhỏ mở vào buổi sáng vắng lặng. Căn phòng ấy không đủ nhốt một áng mây. Và những tòa nhà trong thành phố nơi anh từng đặt chân đến đều là biểu tượng của hoang vu...".

Tôi tiếp tục làm thao tác post bài thơ ấy lên blog để mọi người cùng đọc.

Chiều đó, Hải bị tai nạn. Mấy giờ thì không chắc. Nhưng sau cơn chấn động. Anh rơi từ tầng thứ 17 xuống vì lớp vôi vữa bị nứt đổ. Đó là tai nạn duy nhất trong buổi chiều toàn thành phố lên cơn rung chuyển. Nhưng chắc rằng không ai liên tưởng cái chết của Hải là do cơn động đất này gây ra. Người ta thấy anh nằm trên một tấm thảm, áo quần bảo hộ lao động vẫn còn nguyên, toàn thân sạch sẽ, không một vết máu, không một vết thương. Nhưng tất cả các khớp xương bên trong đã gãy vụn. Mắt Hải vẫn nhìn lên công trình đầy những cọc, giàn giáo sắt vươn xộc xệch, tua tủa đâm lên nền trời nhiều gió, lùa những đám mây bay hoảng hốt.

Ba giờ chiều. Nắng yếu.

Triệt lý đập muỗi

Minh nói: Em nên vào chùa. Nhiều lúc anh đã ước gì em ở đây. Anh rất bình yên!

- Thật không? - Tôi hoài nghi - Là thế nào?

- Không yêu ai! - Minh nhấn mạnh - Không yêu ai mà vẫn bình yên em ạ. Không ham muốn gì mà vẫn hạnh phúc. Anh đã quên Hà Nội rồi. Sài Gòn lại càng quên nhanh...

- Em không hiểu sao lại phải như vậy. Nhưng nếu thật không yêu ai và không cần gì mà vẫn hạnh phúc thì có lẽ em sẽ vào đó “thăm anh” khi nào đủ sáu mươi lăm tuổi! (tôi hơi nhấn mạnh chữ “thăm anh” hàm ý mỉa mai).

Minh vẫn điềm tĩnh. Áo cổ tàu, vải thô, trắng ngả vàng và hơi rộng. Rít thuốc. Vẫn điệu rít thuốc nhẹ nhõm phiêu diêu bốn năm trước tôi gặp ở Việt Nam, khi anh trở về đại học Bách Khoa Hà Nội và nghiên cứu tiếp về kết cấu xây dựng.

- Cuộc sống hiện tại rất thỏa mãn. Anh cảm thấy hạnh phúc khi được đi tưới những luống rau trong rừng xanh ngút mắt, chan hòa ánh nắng.

- Anh tưới rau bằng phân động vật chứ? Hay là phân hóa học? - tôi lại nói với giọng mỉa mai và tỏ ra lảng xẹt nhưng chẳng bao giờ ác ý với Minh.

- Sự cụ nói người ta làm cho cây xanh rồi sau đó đốn cây bằng bất cứ lý do gì có thể. Tưới rau thực sự là dưỡng tâm, tưới cho tâm mình tươi tốt, an tịnh. Nó đã bị nhiễm bẩn nhiều. Anh ước gì em cũng được hưởng những điều ấy, chỉ cần một tháng thôi...

- Em đã bảo rồi. Những năm ngoài sáu mươi em sẽ vào tịnh cốc thăm anh. Nhớ dành chỗ để em vào đập muỗi vài ngày. Lúc đó, em là một bà cụ thích du lịch, làm từ thiện và chỉ biết nói chuyện đề tài cao huyết áp, tiểu đường, ung thư vú hoặc lên chùa.

- Bây giờ có muỗi thì hãy đập đi. Biết ngày mai có còn trên đời hay không mà chờ đợi! Đợi mai muỗi sẽ bay hết!

- Minh nói chậm lại như một câu niệm kệ: “Nhân sinh lãng đãng. Ngày mai em cứ về, anh sẽ không cho em địa chỉ của cốc. Anh không tiễn được. Gặp bạn bè bên đó cho anh gửi lời hỏi thăm. Tháng sau anh chính thức xuất gia...”.

Tôi nhìn Minh. Vẻ mặt khắc khổ ấy trở nên lạnh và trong như một khối tuyết sắp tan chảy. Chỗ chúng tôi ngồi ở góc một ngã tư. Cạnh một tòa nhà thương mại bốn mươi tầng sơn xám như một khối thép bóng. Và dưới vòm mái của những khu cao ốc ngân hàng tài chính quốc tế. Những tòa nhà chọc trời luôn làm cho góc phố này chẳng bao giờ có ánh sáng mặt trời. Sáng cũng như chiều. Hong Kong là thế.

Tôi nghiệm lại cuộc nói chuyện và có thể kể thêm vài chi tiết đáng nhớ: Minh không quá bất ngờ trước cái chết của Hải. Minh nói, đó cũng là một con đường. Anh tin rằng Hải sẽ hưởng kiếp sau cực lạc. Minh cũng nói với tôi rằng anh đã dứt hết mọi thứ. Ba tháng nay, không còn ý nghĩ sẽ trở về Việt Nam. Và cuộc gặp này làm anh nhớ lại những ngày chúng ta quen nhau ở Hà Nội, những cuộc giao lưu sinh viên ngành kết cấu đầy ồn ào và khát vọng. Cũng lạ. Người ta luôn muốn xây lên và một ngày nào đó nhìn nó đổ xuống rồi đắm chìm trong mất mát. Minh cũng khẳng định lại rằng, lẽ ra không có cơn động đất ấy và không có chuyện tình cảm giữa tôi với Hải, thì có lẽ Minh đã yêu tôi và vào Sài Gòn mở công ty địa ốc xây dựng đủ để bây giờ

trở thành một đại gia. Minh nói điều đó với vẻ mặt tĩnh lặng đến bàng quan. Tôi thì nghĩ, có lẽ đây là cơ duyên cho tôi gặp Minh lần cuối. Cho đến khi về căn phòng trên tầng 18 khách sạn và kéo rèm gió nhìn ra không gian thành phố nhấp nhô những cao ốc như dải điện tâm đồ của một kẻ rối loạn huyết áp, tôi đã vò tờ hợp đồng với đối tác công trình trong tay. Tôi không có gì hy vọng hay gắn bó với Hong Kong. Tôi sợ hãi cảm giác ngọt ngào giữa những khối bê tông màu tối ban ngày và ánh đèn sặc sụa về đêm của thành phố này. Những con đường trơn ướt nồng mùi dầu mỡ từ những món xào vỉa hè, những tòa nhà chữ nhật không xúc cảm, những chung cư bèo nhèo chật chội. Và nữa, Minh mà tôi đang cố ý kiếm tìm, và chỉ gặp ánh mắt lạnh lùng như chưa từng bám rễ vào đời sống - Nó khiến tôi thất vọng. Nhưng tôi cố giấu tất cả những xúc cảm ấy cho đến ngày kéo vali ra sân bay.

Tôi bật tivi hết cỡ volume. Bản tin động đất ở Tứ Xuyên vẫn được truyền hình một cách chi tiết. Giọng đọc tin tiếng Anh của kênh CCTV9 đầy nôn nóng và thúc giục. Tôi nhớ hình ảnh Minh khệ nệ ôm mở dây nệm và chuyển những tư liệu ra sân bay trong một chuyến cứu trợ của nhà chùa từ Hong Kong sang đại lục. Vẻ mặt của Minh nhìn tôi đã khác xưa nhiều lắm. Chờ đợi sự triu mến là vô vọng. Nhưng chờ đợi một sự an nhiên đến tảng lờ là điều không ai muốn.

Buổi sáng cuối cùng với The Beatles

- Em ngủ ngon không?
- Quá ngon. Em chẳng biết gì cả. Chúng ta vẫn còn sống đấy chứ?
- Có lẽ còn. Đêm qua có động đất hay không anh cũng chẳng biết.
- Anh thử mở tivi lên đi.
- Bản tin thời sự. Ô, em xem, người ta ghi hình chung cư gần khu phố mình kia. Đêm qua họ tập trung ra đường cả. Không ai dám ngủ trong nhà.

Thưa quý vị, có một vết nứt bề ngang chừng năm centimet kéo dài từ phía đông đến phía tây thành phố. Nó làm rạn nhiều nhà cửa và vỡ một số cống nước. Côn trùng, ếch nhái và chuột đã xuất hiện trên đường cùng với con người. Theo kinh nghiệm thì đây là dấu hiệu sắp xảy ra cơn dư chấn lớn. Và theo chiều di tản của bầy cóc nhái thì có thể nhận biết, tâm chấn của trận động đất mạnh sắp tới sẽ là vùng trung tâm.

- Anh ơi, thế là chúng ta có giấc ngủ ngon đêm qua. Nếu đêm qua mình cũng như mọi người ra đường, chắc cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì.

- Anh cũng nghĩ vậy. Ngày thường, ngay cả lúc bình yên nhất đi dạo trên vỉa hè vẫn có người bị kính cửa vỡ từ trên những tòa nhà rơi xuống chém chết. Biết đâu mà lần!

- Em cũng nghĩ vậy.

Tâm chấn của trận động đất này được dự đoán là do một số đứt gãy cục bộ tuyến mạch sông Sài Gòn. Trong vài ngày tới sẽ còn dư chấn mạnh. Sẽ là một cuộc "phản hồi" đáng ngại từ vỏ trái đất.

- Em ra đường mua gì về ăn sáng nhé? Anh muốn ăn gì?

- Vẫn như mọi ngày, bò lúc lắc bánh mì và chai sữa đậu nành. Chà, mấy hôm nay không thể dục gì cả, uể oải gớm.

- Động trời động đất đó mà.

- Thôi anh dậy tắm và mở Beatles nghe đi. Em ra phố kiếm chút gì.

Hải hơi nhoài người mở bản thiết kế công trình cao ốc phía Nam Sài Gòn trải ra trên mặt bàn rộng. Ánh nắng rọi vào từ cửa sổ rèm xanh. Màu nắng tươi của một buổi sáng tưởng như không gì có thể làm cho đời sống chúng tôi xáo trộn. Anh cầm bút chì và chấm những chấm nhỏ lên bản vẽ, rồi huýt sáo theo một bản nhạc của The Beatles. Tôi khóa thân, ử dột ôm bộ đồ ngủ của anh đêm qua đưa lên mũi và hít thật sâu lần cuối cái mùi mồ hôi, mùi nồng nặc cơ thể còn vương vấn trước khi cho vào máy giặt và bấm nút. Những cánh quạt bên trong xoay tròn phát ra những

thanh âm nước ồng ộc, sộc sạo. Gian phòng chúng tôi sau một đêm ngọt ngào chần gối, đã tràn trong ánh sáng.

Nothing's gonna change my world,

Nothing's gonna change my world.

Sounds of laughter shades of earth are ringing

Through my open views inviting and inciting me

Limitless undying love which shines around me like a

Million suns, it calls me on and on

Across the universe

Jai guru de va om

Noth-ing's gon-na change my world,

Noth-ing's gon-na change my world...

vẫn mù sương như thể đền hôm sau

Không làm cho tôi buồn, không làm cho tôi đau
Một đêm ngủ yên trên gối, đi trên vòng ánh sáng

Nothing's gonna change my world,

Nothing's gonna change my world.

Sounds of laughter, shades of earth are ringing

Through my heart, warm and inviting me

Like a shining star which shines around me

And I am not alone, I am not alone

Nothing's gonna change my world

Đêm nay ngủ yên trên gối

Đi trên vòng ánh sáng

Đêm nay ngủ yên trên gối

Có giờ mới biết Cự muốn gì. Ừ, mà có khi giờ cũng không biết. Chỉ mỗi Cự là biết Cự muốn gì.

Nhưng có lẽ Cự cũng không biết Cự muốn gì.

Vì căn cứ vào những lần mà Cự lừ lừ xuất hiện và những hành vi dân sự của Cự, thì đồ Cự biết là Cự muốn gì.

Có thể nói rằng đó còn chưa phải là hành vi (xét trên nghĩa thuật ngữ pháp luật là có chủ tâm, có ý thức trong các hành động mang tính dân sự...)

Nhưng muốn biết Cự là ai, muốn gì, xin được truy tìm gốc gác lai lịch của Cự.

Theo các nhà khoa học chuyên nghiên cứu và quan sát từ trên mặt hồ chồn vờn sương mỗi lần Cự xuất đầu lộ diện cũng như nhóm người nhái đã từng đeo bình oxy, bẫy ảnh lặn xuống đáy hồ huyền thoại (chỗ có độ sâu nhất là 2 mét!) theo phương pháp mà kênh truyền hình Discovery, National Geographic... vẫn làm, báo cáo lại thì:

- *Giả thiết 1*: Cự thuộc giải Thượng Hải Rafetus swinhoei (chẳng lẽ nào Cự lại là sản phẩm lai tạp rơi rớt từ thời Bắc thuộc!? Không thể thế này được. Cự của ta phải có lý lịch ở ta. Ta có bản sắc thì Cự cũng phải có bản sắc!).

- *Giả thiết 2*: Không. Cự xuất thân từ dòng Lam Kinh - Thanh Hóa, được rước về đây sau khi Lê Lợi (chữ Hán: 黎利, tức Lê Thái Tổ: 黎太祖), đại thắng quân Minh năm 1428, lên ngôi vua, là hoàng đế đầu tiên của triều hậu Lê. (Thế này thì làng xã quá, chẳng ra vẻ trí thức kinh kỳ Kẻ Chợ tí nào. Ấy là chưa nói, Cự linh thiêng lòng lành lòng

lộng thể thì làm sao có thể được phép nghĩ xuất thân gốc gác từ dòng kênh bé tí tẹo xanh um rau má ở xứ Thanh được. Rồi mai sau con cái làm sao để bặt cụ vào từ điển các chủng loại Cụ trên thế giới một cách sang trọng, học thuật!?)

- *Giả thiết 3* (được xem là thuyết phục nhất): Mãi mới đây, trong tạp chí *Khảo Cổ Học* số 4 năm 2000 các nhà động vật học có tinh thần dân tộc hơn, cho rằng: Cụ không thuộc dòng Thượng Hải *Rafetus swinhoei* mà thuộc một dòng mới, có cái tên khoa học không đụng hàng: *Rafetus leloii*. Độc quyền “made in Hanoi” cũng như loài thông 5 lá *pinus dalatensis* là loài độc quyền chỉ có trên cao nguyên Đà Lạt.. Về khoản này, các nhà khoa học thế giới đang dần dần phát hiện ra, khí hậu nhiệt đới gió mùa ẩm ướt của xứ An Nam nhà mình vốn ngẫu nhiên giao thoa giữa hệ động thực vật bán cầu bắc và bán cầu nam nên có nhiều thứ “hàng” (cây, con...) độc đáo mà hiếm đâu có được!

Những điều nói trên cũng chưa thấy hết sự khó hiểu của Cụ và chưa thể làm sáng tỏ các điều là:

1. Cụ muốn gì?
2. Vì sao Cụ xuất hiện?

oOo

Dù sao.

Cụ cũng đã xuất hiện.

Lên khỏi mặt nước.

Đi lại trên phố cổ hần hoi.

... Lên khỏi bờ hồ. Cụ đi từ phố Bảo Khánh qua phố Nhà Thờ, queo xuống Lý Quốc Sư, thông ra Hàng Mành, Hàng Quạt, Hàng Gai rồi bóng Cụ chìm vào trong một chiều lơ xô ngô phố ẩm ướt sau mưa gió, trong mùi khói của những vỉ, xiên xèo xèo mỡ chả cuốn, thịt nướng của mấy hàng ăn đang làm dở, xuyên qua các cổng rãnh nhộp nháp, tù đọng lẫn mùi nước tiểu khai khắm xộc mũi của

mấy quán bia vỉa hè không toilet ở gần Ô Quan Chưởng - lách qua những ngõ phố cỏi, trúc dựng ngổn ngang trên hàng Tre hững xiên khoai mấy vệt nắng vàng gợi nhớ làng xã đồng bằng Bắc bộ ngày xưa...

Cụ đi.

Cụ đi đâu.

Nào ai biết.

Cụ là ai.

Chẳng ai hay.

Cứ như thế việc đi của Cụ là một chuyện giời đày. Và hơn thế. Là một việc dở hơi. Không mục đích. Đi hoang mang. Vô phương vô hướng. Du lịch cũng không. Công cán cũng không. Ăn chơi càng không. Thanh tra không phải. Thực tế sáng tác lại càng không... Vân vân và vân vân thứ không phải.

Thế Cụ đi đâu?

Không trả lời được những câu hỏi kia ở góc độ triết học lẫn xã hội học. Xin được chuyển sang miêu tả trang phục của Cụ dưới góc nhìn dễ dãi nhất là fashion để đoán tâm lý, tính cách.

Áo Cụ như thể được may bằng một lớp vải bạt dày vá từ các dòng mẫu tự chữ Hán, Nôm, tiếng Việt mẫu tự Latinh ngổ ngẩn thời sơ khai Alexandre De Rhodes và tiếng Việt thực dụng hiện đại trên các mảnh báo. Hình như còn có tiếng Anh, Pháp, Hoa, Nhật thời hội nhập. Cụ bận quần jeans lủng, rách dít và vá nhiều lỗ như thể quần thụng của bọn chíp hôi Hip-hop. Nhưng dáng đi lập cập và khép nép của Cụ lại toát lên một điều: Cụ không Hip-hop càng không quá phong kiến. Cụ là dung hòa giữa phong thái công chức hiện đại và bình dân kinh kỳ. Cụ toát lên cái khổ hạnh lẫn ngẩn ngơ của một kẻ nhàn rồi trót về hưu non thích đi loanh quanh ngó nghiêng ngẫm ngợi ưu thời mãn thế. Cứ nhìn đôi giày da rách mũi dưới bàn chân Cụ thì biết sự chảnh chọe điệu dàng gàn dở công chức và cái thiếu thốn kim tiền, giàu có tự kỷ của chủ nhân nó!

Chiếc áo bạt quần jeans vá víu đủ thứ chữ trên đời như thế, Cụ đi. Lưng gù như Quasimodo, lật khật bước như thế vừa bơi vừa rướn về cái đích vô hình nào đó phía trước; không hẳn vì tuổi tác, không hẳn vì bệnh quan chức. Mà vì chiếc áo nặng chữ. Sức nặng của chữ là sức nặng vô hình mà một người như Cụ phải gồng gánh hữu hình. Hình ảnh nặng chữ ấy còn do cảm giác mắt camera ghi hình được từ một góc cột điện bị nhiễu màu. Nhưng Cụ không cần chú ý đến những camera tự động, mắt nhìn hay xét đoán của thiên hạ. Cụ đi.

Buổi chiều. Tháng Mười. Ngày Mười.

Cơn mưa thu vừa tạnh ngổ như cuốn tất cả lá vàng trên cành cây trái nệm xuống đường phố. Cụ đi trong sắc vàng mơ màng đến huyện hoặc kia. Bước chân chậm chậm. Khật khà khật khưỡng. Và chiều mênh mông như bữa vầy bởi ngàn đợt sóng lá. Những đám mây níu cơn nắng sót từ cồn bãi sông Hồng dạt lên cầu Long Biên, Chương Dương, đổ nhòe lấp xấp lô nhô những mái ngói rêu thâm nâu cổ kính. Những du khách trú chân dưới mấy mái hiên, cửa hiệu cửa hàng lưu niệm sau mưa chột bàng hoàng. Họ ngồi xuống các vỉa hè bất kể nhộp nháp, chuyện trò và bắt đầu tựa vào những bức tường vôi vàng, tựa vào nhau từng đám mà đánh giấc. Chẳng âu lo.

Rồi nắng tràn buốt một con phố chìm trong sắc vàng. Dưới chân là lá. Trên cao là xương cây. Tường rêu. Ngói cũ. Nhuộm sắc ngô đồng, nồng nã vàng thu.

Cụ đi đến đâu nắng duênh theo đến đó. Sắc vàng thu bay bổng huyện hoặc như cảnh thần tiên kia đối lập với bước chân và bóng hình lật bật gật gù nông dân khắc khổ luôn nghiêng về phía trước của cụ.

Phố cổ quanh năm vốn chật chội chen chúc ồn ào nếp kinh kỳ Kẻ Chợ, trong một chiều như bị mù mịt đi bởi phép lạ của thời tiết, cái mơ màng của hương nhựa lá xoan, lá sấu, lá hoa sữa rộ vàng ấy lấn lướt trên tất thấy những cung điệu của mùi hôi cống rãnh, mùi mỡ bánh tôm mùi thơm bún chả, mùi phả nước chấm bún thang, mùi phở

phang của mấy nồi nước lèo phở gà, bò tái cho đến mùi chuột chết, lá mục hoa ung của mấy xe rác vĩa hè... và phủ trùm lên tất cả những gam sắc màu bon chen bí bách, vá vúi, ngổn ngang của bảng hiệu, ăngten, cột điện, cửa nẻo, ngõ ngách hun hút. Gam màu trầm xuống. Dịu lại. Điệu hương bát ngát. Lắng sâu.

Vàng. Nâu. Xanh. Tím. Xanh. Vàng. Tím. Nâu. Vàng. Nâu. Tím. Xanh...

Phố cổ. Một chiều đẹp cảm khẩu.

Những dòng xe trên tất cả các con đường, ngõ phố đều dừng lại. Những người lái xe máy buông tay lái và nằm ngủ vạ vật dưới những gốc cây. Các xe ô tô thì sau một hồi bóp còi inh ỏi cũng im bật, tài xế ôm vô lăng ngủ gà gật mà những khách đi xe cũng không có dịp than phiền vì họ đã chìm sâu vào những giấc ngủ mê man trước đó. May cho chuyến tàu cuối ngày còn lâu mới đến nội ô, nơi đang trong tầm phủ sóng của sự lạ. May lúc đó chưa có chuyến bay nào bung càn đáp xuống Nội Bài vì có thể phi công sẽ ngủ khò khò trong buồng lái và hành khách sẽ đi trong giấc ngủ không chừng. May cho những chiếc thuyền rồng, thuyền thiên nga đã kịp được đội cứu hộ đưa vào bờ cấp bách và tất cả đã ngủ an toàn. Hệ thống giao thông ngừng hoạt động... May mắn như thế có một sự xếp đặt nào đó của bàn tay vô hình.

Tất cả các văn phòng công sở từ hành chính nhà nước, luật pháp, công ty xí nghiệp đến di tích, từ trung tâm bảo vệ động vật quý hiếm, sở thú, rạp xiếc, nhà hát, đài truyền hình, tòa soạn báo, hội nhà văn, trường học, các viện nghiên cứu, bệnh viện, sở cảnh sát đến quảng trường đều lặng im đến ngây người. Chưa bao giờ xảy ra sự cố này. Cả thủ đô ngủ ngon. Người ta ngủ như bị hít phải một thứ bùa mê nào đó vừa mới càn quét qua thành phố. Người ta ngủ như thể cả bốn ngàn năm văn hiến này thao láo mắt mắt ngủ rã rượi nhưng chẳng để làm gì. Tài xế, cu li ngủ đã đành, đánh giày, ăn mày ngủ đã đành, mà các giáo sư tiến sĩ, doanh nhân, nhà văn

hóa, nhà khoa học, chính trị gia cũng ngủ ngon giữa cái khoảnh khắc êm đềm hờ hênh trong buổi chiều thu muộn khi trời thanh tao lựa là ấy.

Lá vàng bay mù trời. Có thể trong nhựa cây của lá đã đồng loạt tỏa ra một mùi hương lẫn vào gió ru mê ru mộng cả thủ đô? Không thể như thế được. Thế thì cả nghìn năm nay chả có cá nhân nào ngủ theo lối như vậy dù biết bao nhiêu cây cối đã bị B52 tàn phá mười ngày đêm đến chuyện công ty cây xanh cửa đi trồng lại biết bao lần. Nói cách khác, sự lạ ấy là bất khả tri. Nó là một cơn đột hứng hội tụ tất cả không gian huyền thoại dân gian cuốn về trong một ngày như lớp sóng khiến cuộc đời thường này không thể đối kháng hay chuẩn bị đón nhận.

Mà người ta cũng chẳng cần tri kiến hay chống lại nó làm gì. Người ta cảm thấy an toàn trong nó. Ngủ say trong nó như thể hệ lụy là lẽ đương nhiên. Người ta ngủ vạ vật từ đường phố đến siêu thị, từ công viên đến chùa chiền, nhà thờ, từ trên bàn làm việc công sở đến hành lang bệnh viện, từ trên những sân thượng sang trọng đến những ngõ xóm vỉa hè dơ bẩn lụp xụp...

Bao nhiêu con người với bao nhiêu công việc bỏ dở. Cơn ngủ như đám mây kéo tới bao trùm xuống kinh kỳ nghìn năm.

... Và len lỏi trong những ngõ quanh co của phố cổ. Cụ đi. Hơi thở của Cụ còn phả ra một mùi rêu non. Không thơm như mùi rêu đáy hồ thuở khai sinh huyền tích trao gươm. Không sốc như mùi thuốc lá điều lọc mà bọn thanh niên cứ quẳng bừa xuống bờ kè. Không the như mùi kẹo chewing gum mà bọn choai choai thường nhai nhóp nhép. Không cay như mùi giấm tỏi trong tô bún chả. Mà đích thị nó là mùi rêu mới từ dưới mạch bùn đáy hồ đang có nguy cơ ô nhiễm cao. Cụ thở với hơi thở ấy bao năm nay. Và Cụ đã bao lần ngóp lên lặn xuống cũng chỉ để vớt tất cả những vầng đục chờn vờn láng vầng, há chiếc hàm trăm năm nuốt gọn một con cây, con mèo hay con gà chết thối bị quăng nổi lênh phênh mặt nước...

Cụ đi. Lẻ loi lạc loài trong thành phố tĩnh không tiếng động, không một sự di chuyển nào cho thấy nó từng huyền não bức bách bọn bề vài giờ trước đó, chẳng có thanh âm gì trên các ngôi nhà cổ chùng chình dây điện ngoài tiếng những cánh cửa gác gỗ chưa kịp cài then cứ ót ết ót ết va ra đập vào cùng tiếng phong linh linh kinh leng keng chẳng theo nhịp phách nào cứ vọng lên trước mỗi đợt gió dịu mát ngẫu hứng... Rợn gai ốc.

ooo

Trên một website. Người ta nói Cụ chén thịt cây. Kẻ khác lại bảo Cụ chuộng mùi xác chết. Và một vị giáo sư trường phái duy vật, thực chứng luận của Viện Nghiên cứu Khảo cổ tỏ ra lo lắng cho bộ phận tiêu hóa của Cụ. Ông ta đem khoe những bức ảnh do tay máy amateur của chính mình chụp được cảnh Cụ há mồm ngoạm nguyên một cái đầu chó con đang nổi lênh phênh trên mặt nước xanh ngắt giữa thanh thiên bạch nhật của một chiều trong veo không sương khói. Hơn nữa, vị này còn muốn làm một công trình khảo sát nghiên cứu khá rùng rợn về văn hóa ẩm thực của động vật, nhất là những động vật ăn xác thối...

Nhưng điều đó làm cho vị “gờ sờ, pờ tờ sờ” (Giáo sư, Phó tiến sĩ) chuyên nghiên cứu về nguồn gốc và sự linh thiêng của Cụ giãy lên đành dạch:

- Không thể như thế được. Chính tôi đang sắp đặt cho Cụ một đám cưới để bảo tồn nòi giống. Những thông tin hình ảnh trần tục mang tính thực chứng luận như anh vừa nêu ra là một sự nhạo báng văn hóa, bóp chết huyền thoại, đồng thời về mặt nào đó tạo cho cộng đồng biết bao nỗi hoang mang, sụp đổ. Anh cũng thừa biết khi đã sụp đổ về thần tượng thì đám đông sẽ bùng thần tượng khỏi mặt đất. Và còn lâu lắm mới tìm kiếm và xây dựng được một biểu tượng mới cho con cháu chúng ta...

Tuy ầm ức trong lòng, nhưng khi nghe đến đó thì vị tiến sĩ trường phái duy vật thực chứng luận cũng không tranh cãi gì thêm. Anh ta lui về tiếp tục tìm cơ hội trang bị thêm

lý thuyết mũi nhọn tấn công vào đám sương mù huyền thoại đang được dư luận bảo vệ. Và anh lập tức lên mạng tạo một diễn đàn để điều tra thái độ của người dân thủ đô trước hình tượng Cự đã tồn tại bao đời nay. Sau đây là đoạn nhật ký trên mạng của anh gây hoang mang cho công chúng, kể lại cuộc gặp khá thú vị giữa anh và “gờ sờ, pờ tờ sờ”:

“Tớ mới tìm thấy một Cự bà trong Thanh Hóa định đề nghị rước Cự lên Hà Nội ở với Cự trong hồ Hoàn Kiếm cho vui. Vả lại ngộ nhờ sau này các Cự mất thì nghìn năm Thăng Long Đông Đô Hà Nội vẫn còn di duệ của các Cự trường tồn với mọi thời đại”.

“Trăm tuổi rồi mà còn lấy vợ! Ai lại thế? Lên hàng Cự hàng kị rồi mà còn chơi trống bỏi?”

“Luật hôn nhân gia đình đối với dân ta đâu có cấm người già kết hôn. Ai muốn lấy chồng lấy vợ thì mặc người ta. Vả lại với loài “...” như Cự thì chắc đâu trăm tuổi đã phải là già?”

[... Có điều tôi cứ băn khoăn mãi; sao lại “cưới vợ” cho Cự nhỉ? Theo “giáo sư rùa học” thì trong hồ chỉ còn mỗi một Cự. Tên Cự cũng chưa biết là gì cho thật rõ ràng. Cũng chưa ai dám mời Cự ngửa bụng lên để xem Cự là Cự ông hay Cự bà mà lại định “cưới vợ” cho Cự. Vậy là cái nghĩa lý gì? Nhờ Cự là Cự bà, lại rước thêm bà nữa cho có đôi thì hóa ra hôn nhân đồng tính ư? Nghĩ vậy mà chẳng dám cãi. Biết đâu giáo sư đã có sẵn một dự án sinh sản vô tính cho Cự rồi cũng nên...]

[Theo: <http://myhanoi.com.vn/forums/showthread.php?t=19>; có ngắt đoạn văn bản cho hợp với dụng ý, không khí truyện ngắn này!]

... Bấy giờ, Cự đi vào phố cổ. Trong sự xao xuyến đến run rẩy của người sáu trăm năm mới ngoi lên được bờ hồ, Cự tự đặt câu hỏi sao mình không làm việc này sớm hơn; ai đã khiến mình xuất hiện một cách toàn phần thân xác và can đảm bước đi thản nhiên trên phố lồng lộng như hôm nay. Còn nhớ đêm trước Cự bơi một vòng quanh hồ rồi vớ được vài món lạ; lạ lắm khó nhọc khoác vào mình chiếc áo vải bạt và cái quần jeans của bọn rocker quá khích sau khi tụ tập nhẩy nhót quảng bữa xuống hồ. Sản phẩm của đám trẻ quá khích khiến Cự quyết định nẩy ra ý tưởng một phen khoác áo lên bờ. Và cái thị hiếu “phétsân” (fashion) nghìn năm bơi lội trong nước làm cho Cự thấy vướng víu bất tiện lẫn ngẩn ngơ khi diện vào bộ đồ chẳng mấy hài hòa. Nhưng có thể đó là cách tốt nhất để trở nên gấu hơn, hiện đại hơn trong lần xuất hiện liều lĩnh và chẳng để làm gì này.

Cự dừng lại trước những cửa kính của các công ty du lịch, các nhà hàng, quán cóc, và những đình chùa. Trên vỉa hè, trong hàng quán, người ta ngủ say như thể đời sống này chẳng còn gì để bận tâm. Cự nhìn xuống những mí mắt khép hờ không chút âu lo. Cự gật gù vì hóa ra đời sống của những con người trên mặt nước là những giấc ngủ êm đềm thế này từ lâu. Thế mà trước đây, Cự cứ hoang tưởng nghĩ rằng nó phải xao động khốc liệt lắm. Trong Cự lúc này mọc lên một rừng câu hỏi làm sao có thể thoát khỏi mặt hồ sương khói kia. Có thể nào đào tẩu ra biển lớn cho một cuộc giải thoát tự do. Sáu trăm năm đời nhà Cự đã ngủ dưới đáy hồ để tìm kiếm một thanh gươm vô hình và lắng nghe biết bao nhiêu sự xưng tụng, tung hô lẫn giễu nhại, cợt nhả thậm chí sở hữu, truy sát...

Ngẫm cứ như thể một chiếc lá vèo bay, tiếp đất chẳng vọng âm gì.

Cự khát khao được trở một dòng chảy từ Lục Thủy năm nào thông ra sông Hồng và bơi mãi về phía đại dương.

Ở đó không có những xác chó nổi lênh bênh vì thói bạ đâu quẳng đó của con người, không có những ống kính camera sẵn sàng thu hình Cụ và đưa lên những tin trang nhất các báo, không có những dự định bảo tồn nòi giống và nghi ngờ giới tính của Cụ. Ở đó, Cụ có thể biết được những phản xạ đực cái của mình để sinh nở và phiêu diêu trong biển trời.

Những đường phố cổ vẫn triền miên chìm đắm trong giấc ngủ ban chiều. Các dãy nhà xo ro khép nép bé nhỏ, yên tĩnh, những mảng ngói âm dương, mảng màu xưa đang rút lại một cách se sắt trong bức tranh tịch lặng đáng sợ. Tưởng chừng như cái cảm giác cổ kính kia cũng rất mong manh, có thể tan biến tự bao giờ rồi, chứ không còn nằm trên những thớ rêu non nữa. Ai lại treo giá trị cổ kính của mình trên những thớ rêu non?

Cụ bước đến một cửa quán cà phê và quyết định vén rèm trúc, gật gù rúc vào. Cụ ngồi trên một ghế cóc và xoay lưng ra đường. Không phải vì sợ có ai nhìn thấy khuôn mặt xương xẩu hốc hác với đôi mắt thô lỗ của mình mà vì đó là một thế ngồi hợp lý để gánh đỡ những tai ương bất ngờ xảy đến từ phía sau. Chiếc áo bằng vải bạt phồng lên khối lưng còng của Cụ. Đầu Cụ rướn ra phía trước như một cái đầu rắn. Nhưng những khớp răng, xương hàm nổi từng cuộn xanh, vết da trên đỉnh đầu phô ra đốm trắng. Nó cứ rướn ra mãi để đỡ lấy một ly cà phê của một vị khách uống dở trước lúc xảy ra cơn bão lá cấp bốn không được đài khí tượng thủy văn cảnh báo trước.

Cụ ngồi bên cạnh mấy vị khách đang nằm ngáy khò khò. Vị cà phê đắng này có lẽ là lần đầu Cụ được thưởng thức. Nó thơm và có vị ngọt hậu hơn mùi rêu đáy hồ. Cụ rướn cổ lên bàn và dùng miệng cắn vào miệng cốc, rít một hơi cái thứ nước đen sánh đặc ấy trôi vào cổ. Đắng. Ngọt. Ngọt. Đắng. Và chỉ bằng cách thức như thế, cụ đã nốc hết ly cà phê trong một thời gian ngắn ngủi. Hai tay Cụ ngấn cùn cùn, bơi bơi trên mặt bàn và lay lắt bước ra khỏi quán khi gã đàn ông ngủ dưới thềm nhà sóng soài chột trở mình

quờ sang cô gái chủ quán có bộ ngực phây phây nằm ngủ bên cạnh hẳn.

Đã đến giờ đi của Cự.

Nắng chiều dần đuối. Và đêm nay có lẽ là đêm đến sớm. Mùi gió từ mặt hồ thổi lan mát cả con phố Bảo Khánh, len sâu đến những tường vôi ẩm trên phố Nhà Thờ. Cự bước qua ngõ hẹp phía con đường lớn và dừng lại trước một cánh cổng sắt. Cự nhìn mặt hồ mù sương bên kia và chậm rãi thoát y...

Chiếc áo may bằng vải bạt thô có một vài văn tự Hán, Nôm và tiếng Việt được cửi. Trên lưng Cự, vòm mai săn cứng vạm vỡ sáng lên những dòng chữ tên khoa học của loài rùa: Rafetus leloii.

Như Quasimodo khóa thân, hai chân Cự bước xuống mặt hồ. Cái dáng đi ngoay ngoáy lạch bạch khó nhọc như một tấm phản bị dốc lên và nhấc tới bởi một xui khiến nào đó. Cứ thế, Cự bước qua con đường bắt đầu rền tiếng xe cộ.

Thành phố, như cái DVD bị kẹt đầu đọc một lúc, đã hoạt động bình thường trở lại...

ooo

- Ô, rùa kia bà!

- Ấy ấy, phù phù... ấy chết! Con xin Cự, con cháu nó nhỏ dại, không biết Cự hiền lành... Này, vòng tay chào Cự đi. Cự lên đây! Không được bảo Cự là Rùa nghe chưa? Con lạy Cự... con lạy Cự phù hộ độ trì...

- Rùa lên kia. Bố khỉ. Nó to thế. Hôm nọ tao thấy cả một con rùa Cự to hơn thế nữa cơ, cái đầu trọc lóc, trắng toát, hai con mắt đỏ lòm nhé. Nó nổi lên lừ lừ đưa mồm đớp con chó thối nổi lình phình chỗ trước khách sạn Phú Gia rồi quẫy một cái chìm xuống!

- Hình như hồ này nhiều Cự lắm. Một số Cự bị bắt thịt, một số Cự đã chết. Bây giờ có lẽ còn chừng một Cự lớn và bốn Cự nhỏ...

- Rùa đâu mà rùa. Ba ba phóng sinh đây bà ạ.

- Á à! Bí mật nhé. Nhắm mắt lại đi em. Khẩn Cự đi. Cự lên thể nào cũng có chuyện trọng đại đây! Cự chứng giám cho lời thề hôm nay. I love you! I love you! Mở mắt ra đi em. I love you!...

- Bố khỉ! Tránh ra cho tao chụp bồ hình... Chả thấy mẹ gì ngoài cái đầu như miếng sọ dừa ngáp ngáp ngoài kia!

- Ấy, anh gì ơi, ngoài kia có ông cụ vừa lội xuống hồ đấy.

- Đâu? Chả thấy Cự đâu, chỉ thấy cái mồm nhọn của con ba ba...

- Không. Em vừa thấy có ông cụ lưng còng, đầu trọc, tay chân ngắn cùn cốn vừa mới lội từ từ và lặn luôn vào nước hồ...

- Ở đây à?

- Giống Rafetus leloii quý lắm đấy nhá... Nhớ mà bảo tồn!

ooo

Mù sương. Mùa sương...

Sử sách quên ghi.

Không ai biết mùa sương tự bao giờ.

Nhưng ai cũng biết, thời tiết này sẽ còn mùa sương như thế đến hôm sau.

người đàn ông bị kiên vùi

1.

Tôi gặp anh ta trên bến cảng vào buổi trưa. Gió thánghè khiến cho không khí ở đây trở nên oi ả. Những phu khuân vác chạy ngược chạy xuôi với mớ khăn trùm đầu kín mít dẫm mồ hôi. Những container khổng lồ được cất từ những tàu hàng sang các đầu xe tải lớn phun khói khìn khịt trước khi vọt ra bên ngoài. Chúng tôi ngồi ở quán nước một góc cảng, nơi có cánh dù xanh xanh đỏ đỏ quảng bá thương hiệu một hãng nước ngọt. Chúng tôi và cánh dù đang bị nhấn chìm dưới những khối hàng khổng lồ chuyển động và mùi xăng, mùi khói náo động trong cảng biển.

Giờ này, đàn hải âu đã trở về. Chúng bay lượn tung những lớp cánh lấp lánh, những cái bụng lông trắng no mượt trong nắng gắt và cất tiếng kêu rộn ràng cho đến khi chiều xuống. Cô gái thường ngồi hàng giờ quăng những mẩu bánh vụn đùa giỡn với chúng cũng chưa đến. Thường thì cô hay ngồi vị trí này, dưới cánh dù xanh đỏ mà chúng tôi đang ngồi, mắt kiếng đen cất giấu cái nhìn bí mật trên khuôn mặt có làn da trắng mịn, làn môi hồng trái tim và thường mặc chiếc áo tay phồng kiểu Phục hưng có nhiều ren bông hơi sắc sỡ và chiếc váy nhiều tầng quyến rũ kiểu bohemien. Hình ảnh cô gái cho đàn chim biển ăn những mẩu vụn bánh đã quá quen thuộc nơi cảng biển này. Nên những hôm cô vắng mặt, bầy chim cứ chao lượn trên mép sóng và kêu nháo nhác.

- Thêm chuyến hàng này nữa, tôi cắt hợp đồng. Đối tác sẽ ngạc nhiên. Hai mươi năm lui tới cảng biển này, tôi thấy mình bị rúc mòn.

- Tôi nghĩ mình cũng sẽ bỏ nghề sớm. Mấy hôm nay không ngủ được. Nghe đài báo bão và phong thanh chuyện có vụ đắm tàu ở ngoài khơi, tôi cũng lo quá.

- Đã đến khi tôi không còn thấy lo lắng gì. Những vùng xoáy áp thấp ngoài khơi cho đến các sự cố tràn dầu, đắm tàu hay cướp biển. Anh biết đó, có ai mà biết điều gì xảy ra trên biển. Và càng không thể ngăn chúng.

- Nhưng tôi vẫn lo. Mười mấy năm làm nghề này, tôi sống trên đồng lửa.

- Tôi hiểu. Tôi biết cảm giác của anh bạn.

Cuộc nói chuyện của chúng tôi bị gián đoạn bởi một cuộc điện thoại. Người đàn ông ngồi hơi xoay ra đường, nheo mắt vì nắng và dịu giọng nói qua điện thoại: “Em cứ yên tâm. Hàng về rồi. Chuyến này khá. Toàn hàng Ý... Ủ, sáng nay anh đã đốt bớt và quét đi bớt một tổ rồi đó, toàn kiến cỏ... Ủ, em nhớ xịt phòng cho kỹ... Ủ, chiều đi. Hôm nay anh bận việc chút. Chiều nay kiện hàng cuối về xưởng rồi anh sẽ ghé nhà chở em đi... Ủ, lũ chim kêu dữ lắm. Hôm nay trời nắng... chắc chiều chúng sẽ vào đủ trong sân cảng! O... OK em!”. Anh gập máy rồi quay sang tôi: “Thế đấy. Cô vợ trẻ đồng đánh. Quen trên cảng biển này. Mỗi chuyện thức ăn trong nhà bị kiến thui và cho chim ăn cũng gọi. Thiệt là đàn bà!”.

- Chắc sẽ không vấn đề gì. Với lại bọn đối tác Pháp rất kỹ... - Anh ta quay sang trấn an tôi. Chúng tôi tiếp tục ngồi tán dóc về sự run rủi của thị trường chứng khoán, về giá bất động sản và nhất là tình trạng lạm phát đang leo thang. Thật tài tình, trong bất cứ câu chuyện nào về làm ăn kinh doanh, anh ta cũng tỏ ra quá nhiều hiểu biết. Đối diện một người làm ăn quá nhiều am hiểu như thế thường đem lại sự thán phục lẫn dè chừng.

Tôi và Tammy Nguyen (tên người đàn ông) chia tay nhau. Ông ta dành thanh toán chỗ tiền hai lon nước và bảo rằng: “Xem như bạn mới quen, tôi chia sẻ với anh nỗi lo về chuyến hàng này. Tôi tin là không có việc gì đâu. Bọn Pháp rất ổn!”. Người đàn ông ngoài năm mươi nở nụ cười khá lịch lãm bước qua tôi và mùi nước hoa đàn ông sang trọng thoang thoảng. Đó cũng chính là mùi hương tỏa ra từ chiếc namecard ép nhũ của anh ta.

Anh ta thư thả băng qua đường với chiếc mũ rộng vành. Dáng người nhỏ bé trước những khối container đang di chuyển chậm chạp bởi đám cần cẩu. Anh ta sẽ chìm biến mất đi trước không gian hàng hóa cơ khí này nếu không có màu áo đỏ sặc sỡ và trẻ trung đang mặc.

Tôi ngồi lại với bến cảng. Bầy hải âu vẫn bay náo động. Người đàn ông đã khuất bóng. Cô gái chưa đến.

2.

Đó là thời khắc đẹp nhất trong ngày. Lũ chim bay từ những đợt sóng bỗng vút lên trời cao, chúng cất tiếng kêu réo rắt. Buổi chiều muộn. Khi những cần cẩu đã bắt động trên bầu trời như ngàn cánh tay sắt khổng lồ của những gã siêu nhân trong một đoạn phim câm. Cảng biển vẽ lên nền trời tím thẫm một cảnh tượng bình yên. Đống container xếp vào nhau ở mặt sân rộng. Chúng được đánh số và nằm chờ khi đêm xuống những chuyến xe trọng tải lớn sẽ chở đi khắp thành phố.

Chiếc dù đã được người bán nước dạo dọn đi. Một vài nhân viên hải quan đi lại uể oải. Ở sân nhà chờ, gần chiếc van nước đỏ được siết chặt bởi những ốc vít kiên cố nằm sát mép sóng cảng nước sâu như những dấu hỏi mọc đầy bờ đất, bầy hải âu chao lượn từ vút cao rồi lũ lượt sà xuống kín mặt sân. Chúng vây quanh bàn tay đang múa những mẩu bánh vụn ra vung vãi. Thi thoảng, cô gái cúi xuống vuốt lên người một con hải âu khiến nó cất tiếng kêu thảng thốt rồi lại thân thiện mổ những mẩu

bánh nhỏ vương vãi. Lốp áo mỏng phô ra làn ngực trắng mịn phồn sinh. Sống mũi thanh tú và làn môi quyến rũ hửng lên trong ráng chiều.

Tôi ngồi cách cô một cánh cửa kính của cắntin và nhăm nháp ly cà phê không đường. Vị cà phê đắng ngắt và ngọt hậu. Lâu lắm rồi tôi mới lại có cảm giác được ngồi đợi một điều gì đấy vừa quan trọng lại vừa như bông phèng. Một chuyến hàng chưa về đến đúng hẹn. Một hình ảnh quen thuộc có thể gọi là biểu trưng cho cái đẹp bình thường.

Tôi nói với chủ quán: - Ngày nào cô ta cũng đến cho đàn chim ăn những mẩu bánh? Anh ta gật gù, bảo: - Có lẽ đó là việc làm thừa thãi và thơ mộng cuối cùng của cảng biển này. Nhưng có thể lắm, ngày mai hình ảnh đó sẽ mất. Và có thể tôi sẽ làm việc này: vừa chế cà phê không đường cho những nhà thơ và vừa vét vụn bánh cho lũ chim... Lão nói và cười phá lên khiêu khích. Tôi cũng bật cười khi nghĩ rằng không ngờ một ngày tâm trạng nhấp nhồm như ngồi trên đồng lửa ở đây lại bị ví von (hay lầm tưởng?!) là một thi sĩ. Tôi bảo: - Có lẽ anh chỉ nên chế cà phê cho bọn chim sệ cánh và mang những mẩu bánh cho lũ nhà thơ giả mạo thì hơn! Tôi và gã Mập bán cắntin cảm thấy gần nhau qua câu chuyện bông đùa. Trong khi đó, cô gái áo phông hở ngực và chiếc váy bohemien đỏ vẫn ngồi trên chiếc ghế đầu, gió len từ những con tàu sắt lớn ngoài khơi thổi vào mùi dầu máy, mùi sắt gỉ sét và vị mặn của sóng.

3.

- Gã đó là một đại gia. Có thấy chiếc Rolls Royce đời mới nhất của thành phố không? Của cô ta đó. Lão Mập vừa chỉ tay ra khoảng garage trước cảng. Nhìn mà xem, đời mới nhất chạy không khói, lướt êm như nhung. Chiều chiều chở gái trẻ đi dạo phố hay ghé cho hải âu ăn bánh kể cũng thú vị quá. Đời thế còn gì!

- Vậy à? Họ là vợ chồng?

- Ủ. Vợ thứ năm của lão ấy. Lấy nhau vài năm nhưng chẳng có con. Nghe nói ngày trước con bé bán bánh mì ở hải cảng này bị hiếp mất "gin" từ sớm. Tịt ngòi đẻ dái. Chẳng biết làm gì ngoài việc ăn diện và đến đây cho hải âu ăn hàng ngày.

Tôi nhìn ra cửa sổ. Buổi chiều đổ xuống. Bóng cô gái nhỏ nhoi sượt xéo sang một góc cảng biển. Những tiếng hải âu kêu xáo trộn một góc trời. Hơi nhiều gió. Gió phất làn váy dài của cô gái cuốn về phía garage muốn nhuộm cả góc cảng. Người đàn ông trung niên, dáng gật gù bước từ chiếc Rolls Royce xuống đón người vợ trẻ. Áo đỏ, giày vớ đen đậm và quần short trắng. Chính là Tammy Nguyen, người trưa nay đã ngồi với tôi dưới cánh dù quán nước. Những dữ liệu về đời tư và câu chuyện điện thoại với người vợ thứ năm trưa nay đã hoàn toàn trùng khớp lời kể của gã Mập. Anh ta quá nổi tiếng ở đây. Và câu chuyện giữa một đại gia với một gái từng bị du côn cưỡng hiếp luôn hấp dẫn người dân cảng biển đồn thổi kiểu như một thứ cổ tích thời hiện đại.

Nhưng cũng phải hay rằng, họ sống trên những đồn đại. Họ trêu người cuộc sống bằng cái việc làm xa xỉ mỗi buổi chiều. Hẳn bấy hải âu không hay chuyện đó. Bây giờ thì anh ta ôm eo cô vợ trẻ và bước về phía garage, tiện tay quăng mẫu tàn thuốc hút dỏ vào bồn rác bên cạnh. Chiếc Rolls Royce không mui lượn qua mấy bùng binh có vạch sơn trắng mờ và lướt êm ra đại lộ.

4.

Chuyến container của tôi đến vào ban đêm do tàu phải neo vào một đảo nhỏ thuộc Indonesia tránh bão. Tôi đã thức ở bến cảng một đêm. Gã Mập nói: Có thể lắm, anh là một người nhạy cảm. Nhưng thôi, cuộc đời như thế là kết thúc có hậu. Giai nhân thì sẽ gặp đại gia... Và như thế cũng có thể làm vui cái hải cảng này, nơi mà hàng ngày trước mắt tôi chỉ toàn là những khối sắt dịch chuyển và nê-m-chát không gian, bầu trời. Tôi nói: - Tôi không phải

là nhà thơ. Tôi chỉ là một con buôn ngồi chờ chuyển hàng của mình về muộn! Gã Mập tỏ ra không tin, nói: - Đã có nhiều người đến đây ngồi ngắm cảnh cô gái cho hải âu ăn bánh mì. Nhưng không phải ai cũng chú ý đến bọn hải âu! Nhìn anh suy tư lắm. Một con buôn chỉ việc đánh giá người ta qua đồng tiền. Sòng phẳng. Cớ gì mà phải suy tư! Gã lại cười hề hề. Khó hiểu nổi một kẻ thức đêm lại có thể mập và vô tư như hấn. Có thể rằng thể trạng hấn cũng rất thích hợp cho một việc ví như làm chủ một cǎntin ở nơi bến cảng này.

- Tôi chẳng thấy ông ngủ.

- Anh có tin không, tôi chưa từng có cảm giác đêm từ hai năm nay, ở cái “hộp sáng đèn” nơi cảng biển này?

- Cái hộp sáng đèn?

- Vâng, cái cǎntin chết tiệt này hôm nào mà chẳng sáng đèn thâu đêm. Hôm nào mà chẳng có một vài đại gia ngồi mỏi mắt đợi tàu về. Hình như ngày nào thì cũng có trục trặc nào đó trên biển. Tôi đã chán những con mắt hốc hác nhìn ra biển qua lớp cửa kính kia rồi.

- Ông phải hiểu là...

- Tôi quá hiểu. Nhưng giá như ai từng ngồi đó và nhìn thoi thóp ra biển kia cũng có thể ứng xử với cái cách chờ người đẹp đi cho hải âu ngốn bánh thì tốt biết mấy?

- Không phải ai cũng hạnh phúc như ông ấy...

- Anh sai rồi. Không phải ai cũng đủ hiểu biết để dám chấp nhận hạnh phúc như ông ấy!

5.

Những cuộc tán gẫu giữa tôi và lão Mập về sau vẫn tiếp tục. Ở góc bàn cuối của cǎntin. Nơi có thể nhìn ra khoảng sân bến cảng một góc nhìn thênh thang nhất. Nơi mà bấy bỏ câu vẫn thường trở về mỗi chiều. Tôi nói với lão Mập: Ngay cả khi những chuyến hàng của tôi đúng hẹn thì thi thoảng tôi vẫn sẽ ghé lại hải cảng này ngồi bông

phèng với ông ta. Tôi thích ngắm buổi chiều xuống, khi những cần câu xếp lại, bất động tạo nên những nét sổ, nét nghiêng giữa nền trời tím thẫm hay những vòm mây hoàng hôn và nghe tiếng hải âu bên ngoài vẫn kêu nhao nhác một góc cảng biển.

Lão Mập nói: - Có lẽ anh là người duy cảm. Anh biết đấy, với một đại gia, cái chết ấy đã được báo trước. Ông ta từng ngồi chỗ của anh để ngắm cô gái cho đàn hải âu ăn vụn bánh mì. Và cũng hứa hẹn trở lại thăm tôi, như anh. Anh ta đã chấm dứt những chuyến hàng mỹ nghệ từ Ý và cũng ngừng xuất những chuyến hàng đi trong hai tuần nay. Cô vợ trẻ cũng không thấy đến cho lũ hải âu ăn những mảnh vụn bánh mì.

- Anh ta chết rồi.

- Sao?

- Chết. Chết rồi.

- Thật à?

- Chết thì có gì mà không thật.

Sáng nay, tất cả những tờ báo kinh tế lớn của thành phố đều chạy dòng tittle trang nhất về cái chết bí ẩn của ông giám đốc công ty xuất nhập khẩu đồ gốm sứ mỹ nghệ. Có thể ông ta bị nhồi máu cơ tim. Nhưng chuyện rất lạ là cô vợ sống cùng nhà không hề hay biết chồng mình đột tử. Khi phát hiện thì xác của ông đã bị kiến vùi một ngày trời. Cảnh sát đang điều tra tiếp về vụ việc này.

- Những ngày trời đất chuyển mưa, nóng nực, bọn kiến muốn vùi cả những người lấm mỡ như tôi!- Lão Mập nói.

- Vấn đề là họ đã không ngủ chung với nhau.

- Cô ta đã khai với công an rằng họ đã ly thân nhau từ lâu dù vẫn sống cùng ngôi biệt thự đó. Không chia của cải. Với điều kiện là mỗi chiều lão ấy có trách nhiệm chở cô ta ra bến cảng trên chiếc Rolls Royce.

- Quá đơn giản với một đại gia.

- Và người ta nghi ngờ từ cô ấy là nguyên nhân...

Một tuần nay, bấy hải âu không còn đáp về bến cảng. Người ta cũng không thấy chiếc Rolls Royce không mui lẫn quần ở đây.

Lão Mập ngáp một cái rở dài: “Tôi đã quá mệt mỗi khi nhắc đến câu chuyện này. Hình như cái bến cảng này đâu đâu cũng nghe người ta xôn xao về chuyện cái chết của hần. Tôi đã chán bàn luận nhảm. Chẳng lẽ không vấn đề thời sự gì khá hơn hay sao. Một cái chết của con người thì có khác gì cái chết một con cá hay một con giun dũa?”. Lão Mập gật gù bước về phía cửa. Nắng chiều rọi qua lớp kính một vệt dài vàng úa. Lão bưng một chiếc mâm đầy những vụn bánh khách hàng bỏ mứa và hát cả ra sân. Bầy hải âu vẫn bay nháo nhác trên khoảng trời, ngoài khơi. Có vài con bay vào và lại sà thấp xuống mặt sóng như thể dò xem và lại bay tạt ra vùng mây cuộn cuộn giữa những khối container. “Mẹ chúng nó, ăn mà cũng lựa người cho bánh nữa...” - Lão làu bàu và bước vào cửa tiệm.

Một hồi còi rúc từ ngoài khơi xa. Những khối container vuông vức sắp chồng lên nhau trên bến cảng như những tòa nhà lớn và nặng nề muốn bủa vây, đè nén vài bóng người nhỏ nhoi đi đi lại lại và bóng lá cờ nhỏ bay le lói phía những van nước kiên cố trên bờ bê tông barie. Trời sập đen và người ta khó có thể nhận diện sắc màu cũng như những họa tiết trên lá cờ để biết đó là cờ gì, của quốc gia nào hay đơn thuần là một miếng vải hình chữ nhật báo hiệu vùng đất cảng biển.

Tôi nhấp ngậm cà phê không đường và biết rằng một đêm mất ngủ sẽ tấn công mình từ phía trước. Dù hôm nay không phải chờ đợi những chuyến hàng nào.

viễn cảnh từ cơ áp thấp

Một tuần nay, lấy hải âu không còn đáp về bến cảng. Người ta cũng không thấy chiếc Rolls Royce không mua đến quán ở đây.

Lão Mập ngẫm một cái rồi nói: "Tôi đã quá mệt mỏi khi phải đến cầu thuyền này, như như cái bến cảng này này. Đáp cũng nghèo người ta còn sao về chuyện cái chết của dân. Tôi đã chán dân biển lắm. Chẳng lẽ không vấn đề thời sự gì khả hơn hay sao. Một cái chết của con người thì có khác gì cái chết một con cá hay một con gấu nữa?" Lão Mập gãi gù trước vẻ phía cửa. Nặng trĩu rồi qua lớp kính cửa với đôi mắt vàng óng. Lão bụng một chiếc mắt đầy những vết nứt như khúc gỗ khô nứt và nứt cả ra bên. Bấy giờ lão nhìn thấy một chiếc thuyền ngoài khơi. Có vài người trên thuyền đang thả lưới xuống mặt sóng như thế đó. Lão nhìn thấy một cuộn cuộn giữa những khối container, bên trong nó, ẩn đã cuộn lại người cho bánh nướng. Lão nhìn thấy và bước vào cửa hầm.

Mọi thứ của nó từ ngoài khơi xa. Những khối container vuông vức xếp chồng lên nhau trên bến cảng như những tảng đá lớn và nặng nề trước cửa vịnh. Để nhìn vài bóng người như nhợt nhạt lại lại và bóng là có thể thấy là lời nói những vai của biển. Nhìn cổ điển bộ đồ tổng hợp. Trời sắp đến và người ta cũng có thể nhận diện sắc màu cũng như những hoa văn trên là có thể thấy đó là cổ áo của quốc gia nào hay đơn giản là một miếng vải hình tròn màu trắng hoặc màu vàng đất của dân.

Tôi nhấp nước cà phê không đường và nghĩ rằng mọi đêm mất ngủ sẽ dần dần hình thành từ phía trước. Có hôm nay không phải chờ đợi những chuyến hàng nữa.

Lúc bấy giờ, chúng tôi nằm trên gác lửng. Hai cặp bắp chân trẻ trung khỏe mạnh xúng đôi vừa lú ra ngoài những song gác. Đông đưa... Đông đưa... Một cặp đen nhiều lông lá với vài vết sẹo đã kín miệng. Một cặp trắng tròn và mịn màng đến nỗi thấy cả những sợi gân non màu xanh ở gần mắt cá. Tương phản và bổ sung. Trong một chỉnh thể đẹp, khỏe, căng tròn từng đường nét.

Những đám mây, hãy xem, nó sắp bay vào phủ kín cửa sổ nhà chúng ta.

Tôi hơi cựa mình để tầm quan sát của mắt có thể hướng về phía cửa sổ, kiểm nghiệm hiện tượng sau khi nàng vừa nói, đồng thời một tay sờ chạm, vuốt ve trên chiếc váy xám. Lụa trơn. Da chân mịn. Mát. Và khoát nhẹ những dòng sóng đầu tiên của khoái cảm lên cơ thể nàng.

Tôi nói:

“Giá như cả anh và em có nhiều thì giờ nằm ngấm đám mây đen ủa vào cửa sổ ngôi nhà chúng ta!”

Nói thì nói thế. Tôi nhấn mạnh chữ “giá như” - Làm ra vẻ đang bận rộn và quan trọng hóa lên thôi. Thực ra, chúng tôi hoàn toàn có đủ thời gian không những để đợi đến lúc đám mây đen kia bay vào ngôi nhà, mà còn sẵn sàng trông chờ nó làm mấy trận mưa ướt át trên chiếc váy lụa mát mịn màu xám phủ đến đầu gối của nàng và cái quần lửng kaki màu trắng ở túi có in hình bản đồ du lịch của São Paul mà tôi đang mặc.

Nói thì nói thế. Tôi đưa đẩy chữ “ngôi nhà chúng ta” chứ thực ra, cũng xin thông tin rằng, đôi tình nhân đợi bão này đang nằm trong một căn gác quá nhỏ bé ở một thị tứ hoàn toàn lạnh lùng. Một gác trọ.

Thời gian là cái có thể nắm được như mấy viên xúc xắc trên tay của những kẻ nhàn rỗi và vô hướng sống qua một ngày.

Chúng tôi vẫn đồng đưa bắp chân trên thành ván gác lửng. Đôi khi, sự đồng đưa đồng nhịp còn tạo nên tiếng ót ét, ót ét của mấy song gỗ hình đường diêm cọ cựa ma sát vào nhau, lúc theo nhịp nhanh, vội, mạnh, lúc thì không hện mà tự dừng chậm lại, thư thả, uể oải.

- Cứ nằm đây đợi những đám mây đen bay vào nhà hả anh?

- Có lẽ thế.

- Ủ, giá như nó đi vào trong căn phòng này và làm một vốc mưa nhỏ thôi cũng được. Một vốc mưa riêng của chúng ta. Không ai sở hữu sự ẩm ướt mát của nó ngoài chúng ta.

- Sao em lại ước mơ điều đó? Chúng ta hoàn toàn có thể làm được bằng vôi hoa sen mà.

- Không biết nữa.

Tôi nhìn đôi môi nàng đang tươi mọng từ một góc ngược sáng nhạt nhòa và nhớ lại lần đầu tiên chúng tôi làm tình dưới vôi hoa sen cách đây mười năm trong một chuyến nghỉ dưỡng ở Đà Lạt. Vôi nước ấm của khách sạn phả vào chúng tôi mùi khủ clo khá đậm và tưới lên hai cơ thể nồng nẩy nhún nhảy theo một tiết tấu hoang dại. Chính lúc ấy, dưới vôi hoa sen, trong tư thế đứng, tôi thấy nàng bị biến mất dần dần từ khuôn mặt đến phần ngực và bàn tay, bàn chân, bắp đùi mịn màng và cả vùng sâu hun hút – nơi đang hút tôi vào cơn chấn động dữ dội. Một sự biến xóa dần những chủ thể. Những đợt khói cuộn tròn và bay ngợp, che tất cả các chi tiết, cấu trúc bên trong phòng tắm, che cả vôi hoa sen hình dấu hỏi, chiếc máy nước nóng đời

cũ chạy rò rề và phong kín cả tiếng nấc đôi khi thẳng thốt. Lần đầu tiên, chúng tôi bị chính màn hơi mù đục từ cơ thể bủa kín và cô lập. Cơn giao hoan kết thúc trong tình trạng cả hai đều mệt nhoài bò ra khỏi căn phòng tắm hẹp và kín bưng của khách sạn. Chúng tôi bò lên giường nệm trắng và nhìn những đợt hơi tỏa ra từ phòng tắm, nồng mùi nước hoa và mùi cơ thể loãng tan vào không gian rộng như hai con con cá đuối sức cố ngoi lên thở lấy thở để. Chúng tôi không nói gì với nhau cả. Lặng im như thế, đợi cho không gian trong trẻo trở lại và cảm giác thoát hơi trên hai thân thể trần truồng mất đi.

Hiện tượng đó không lặp lại lần thứ hai.

Tuy nhiên, nó ám ảnh như một sự kiện trong cuộc đời tình ái giữa tôi với nàng. Chúng tôi chờ đợi một hiện tượng tương tự có thể trở lại, vừa lo sợ mình sẽ chết chìm trong sa mù từ chính cuộc ân ái tạo ra. Chúng tôi không nghĩ đến chuyện yêu nhau trong phòng tắm nữa. Dù sau lần ấy, thi thoảng tôi vẫn được đọc những thông tin tư vấn tình dục trên các số tạp chí *Đàn ông và Đàn bà*. Phần lớn các chuyên gia tư vấn đều cho rằng, cả hai cùng đứng dưới vòi hoa sen cọ rửa và ve vuốt thì có thể đưa nhau vào cơn khoái lạc thần tiên, lâu dài và mãn nguyện nhất. Chúng tôi nằm đọc những thông tin ấy và thấy không mới mẻ gì. Chúng tôi đã có cái nhìn và sự trải nghiệm nào đó không chối cãi.

“Nó sẽ phủ trùm trên chúng ta như một chiếc mền rộng. Và chúng ta đi vắng khỏi mặt đất này lúc nào không hay!”

Nàng nói. Và dùng sức mạnh hai bắp chân không đều nhau, chân này lên chân kia thì xuống và cứ thế chân kia lên chân này xuống. Lúc bấy giờ, tôi đã dời vị trí bàn tay ở phần dưới đùi nàng sang một tọa độ khác và dừng lại ở bầu ngực đang căng lên vì một thế nằm quá thoải mái, mặc sức hờ hênh. Dưới làn lụa mỏng khoét sâu hình trái tim là một trái tim bập bùng. Nàng thở đều đặn. Lâu rồi, những động tác vuốt ve trên ngực đã không còn tạo nhiều khoái cảm, hay nói theo cách chúng tôi vẫn thẳng thắn

dùng với nhau là không xúc cảm. Dù sao thì trong đầu óc của loại giống đực có ý thức hưởng thụ tình dục như tôi, vú vẫn là nơi tập trung nhiều múi dây thần kinh quan trọng nhất góp phần làm bùng lên những cơn cực quây dũ dội trước khi khối núi lửa ham muốn phun lên trên cơ thể đàn bà. Điều đó hoàn toàn là một khảo nghiệm đúng. Dù kết quả có thể xảy đến nhanh hay chậm còn tùy.

Tôi lại nhìn ra cửa sổ. Cái đám mây hung tợn nhất có viền xám vừa khuất một tầm nhìn. Nó đang nhồm nhoàm liếm qua mái nhà của chúng tôi. Tốc độ khá nhanh. Đài báo tối nay có cơn bão dữ quét qua thị tứ này với sức gió báo động giật cấp sáu, bảy. Trận bão mùa thu thường quyết liệt, chẳng đồng đánh tí nào. Nó không khoan thai như hai sinh thể đang chờ đợi.

Nhiều lần tôi và nàng đã nằm ở tư thế này, ngắm mây rồi kết thúc bằng một cuộc vật lộn (mà người ta vẫn gọi gọn là làm tình) trước khi một cơn bão đến hay chuẩn bị cho một tai họa nào đó được dự báo có thể xảy ra.

Chúng tôi thường đồng loạt nghỉ việc ở công sở để tận hưởng những phút giây đợi chờ như thể nghi thức cử hành cho những sự kiện được báo trước bất an hay bình yên.

Dù sao thì vẫn nằm bên nhau, tay phải tôi nắm chặt vai nàng đang uốn lượn, rung lên từng hồi.

- Hơi mưa đến nhanh lắm! - nàng nói, giọng như vừa thoát khỏi cơn mê sảng.

- Nó từ biển vào...

- Trận này sẽ gây nhiều cây trong thị tứ.

- Ừ, và nhà cửa nữa. Nhưng dù sao nó cũng đã giảm sức gió nhiều rồi. Nó đã quá mất sức khi đi qua một số những đảo nhỏ rải rác ngoài khơi xa.

- Ở cơ quan, anh có theo dõi dự báo thời tiết à?

- Ừ. Có chứ. Chương trình đó ngày càng hấp dẫn. Cô gái mặc váy dẫn chương trình thường đứng trước bản đồ hình chữ S xinh và đồng đánh như thời tiết. Nếu cô ta không dẫn chương trình, thì chắc không ai xem làm gì...

- Thế à? Hay nhỉ.
- (...)
- Anh ơi, cởi váy nhé?

- Chưa. Từ từ em. Nhìn kia, mây một đám mây to đang bay vào cửa nhà chúng ta... Nó sẽ phủ bọc lấy chúng ta trong chốc lát nữa. Nhắm mắt đi.

Trong năm, các cơn bão đi vào thị trấn theo nhiều phương hướng khác nhau, nhưng phần lớn thường từ phía biển. Tọa độ căn gác của chúng tôi đang nằm chiếu ra phía đại dương là vuông góc với một dòng hải lưu mạnh. Nhưng nếu chiếu sâu xuống vỏ địa cầu thì hầu hết các cơn bão qua đây đều cắt vào một mạch đứt gãy của tia đất. Sự đứt gãy khá ngặt nghèo như một vết thương âm ỉ vùi sâu dưới chân đời sống chúng tôi. Phong thủy nói thế. Công việc tham gia thiết kế kiến trúc khiến tôi thường tò mò tìm hiểu về chỗ ăn, nằm, đứng, ngồi của mình trên mặt đất. Nhưng dẫu sao nó cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì vì đơn giản là tôi và nàng không có nhiều chọn lựa. Cũng như nhiều lần trong đời, tôi đã nghĩ vì sao con người ở thị tứ mỏng manh này, cứ kiên trì bám vào cái mũi đất đầy thiên tai mà không chuyển đi nơi khác sống an toàn hơn, sung túc hơn? Ngoài những lý thuyết xuất phát từ bài học giáo khoa kiểu như:

- giữ gìn hương hỏa quê cha đất tổ;
- nếu ai cũng chọn những miền cư trú giàu có thì ai sẽ giữ từng tấc đất ở những vùng cơ thể đất nước ít may mắn;
- người ta không từ bỏ được đất hương hỏa trải qua bao đời

... những lý luận tưởng hợp tình hợp lý nhưng có khi đâm ra duy ý chí đến cực đoan đến cùng ấy đã không làm cho tôi thoả mãn với câu hỏi mình tự đặt ra.

Cũng có thể người ta sinh ra đã có một sự chọn lựa lập trình vô hình nào đó của tự nhiên. Lý thuyết này có vẻ siêu hình và có thể dẫn giải dài dòng khi phải mượn cái duyên

khởi của nhà Phật, sự an bài của bàn tay Chúa hay lẽ vận hành vô vi trong đạo của nhà Lão, kết quả sự sắp xếp quản lý xã hội của bậc hiền minh trong Nho giáo...

Ngôi nhà của chúng tôi cứ như ly nước rỗng hứng mãi những đám mây bay chờn vờn. Ở một góc nhìn hạn chế, tôi cảm giác như sự vận động của chúng là một cuộc dạo chơi, quần tụ khá hồ hởi và hoang đàng. Chẳng đâu về đâu. Chẳng để làm gì.

- Em đã xin nghỉ ba ngày.

- Sao nhiều thế?

- Còn dọn dẹp nhà cửa khi cơn bão đi qua.

- Em nên tiết kiệm thì giờ. Không nên dành cho cơn bão này quá nhiều thời gian như thế!

- Bao lâu mới có bão một lần. Chắc gì chúng ta còn lại để đợi cơn bão sau?

- Cũng không hẳn là nó sẽ cuốn mọi thứ đi chóng vánh trong ba ngày trời. Dự báo thời tiết chỉ nói rằng đây là cơn bão nhẹ, có thể chuyển thành áp thấp yếu khi vào lục địa...

Nàng hơi nghiêng người và rúc vào gáy tôi trước một phản biện chẳng lấy gì làm thông thả. Mỗi lần như thế, tôi hiểu ý nàng muốn nói: "Thôi, em biết rồi, cho qua chuyện này nhé, mình nói chuyện đám mây đi...".

Tôi biết ý, dùng ngón tay lắt lờ trên nhũ hoa của nàng như trẻ con đùa với núm vú giả của chiếc bình sữa phập phồng căng nóng khi đã no lòng. Nàng thở mạnh. Những đợt gió cũng vừa rít trên mái tôn. Và mây bay như thể bị lửa vôi vàng hút về phía trên cửa sổ. Có tiếng người lớn mắng trẻ con phía ngoài con đường đất. Và tiếng dọn dẹp vật dụng ở những căn nhà bên cạnh. Tiếng gà vịt kêu. Tiếng loa phát thanh đang đưa một mẫu tin số binh sĩ thiệt mạng vừa được cập nhật từ đâu đó ở Iraq và tiếp nối là thông tin y học về nghiên cứu axit trong nước mưa, tin giới khảo cổ khai quật một thành phố bị chôn vùi trong lòng đất, phát hiện nhiều bộ xương cho thấy mọi tư thế

sinh hoạt ban đêm ở một thành phố từng là văn minh đỉnh cao... Những mẫu tin được đọc bởi giọng đàn ông trầm ấm nhưng chữ được chữ mất vì tiếng rền rẹt nhiều sóng.

- Nếu là em, em sẽ không phát bản tin thành phố bị chôn vùi vào thời điểm này.

- Chắc mọi người cũng lo bắt gà vịt, chó heo dọn dẹp đồ đạc tránh bão, cũng chẳng ai nghe đâu em ạ.

- Đồng ý. Nhưng quan điểm của em là nên dành bản tin cho việc dự báo những mất mát sau cơn bão và cách mà người ta sẽ phòng chống và kinh qua nó.

- Biết sao được, quan điểm của anh thì nhà đài sẽ phải phát nhiều bản giao hưởng bão tố hay những ca khúc tuyên truyền tình đoàn kết tương trợ để người ta vui sống, ít ra là khi cơn bão chưa đến khi mà những bản tin dự báo chắc gì đã đúng thật sự.

- Dù sao thì mây cũng đang đến. Cả chúng ta cũng chẳng có kiến thức gì chống bão hữu hiệu. Chúng ta yêu nhau và đang để mặc mọi thứ còn gì. Kể cả vận mệnh của mình.

- Nhưng điều đó cũng không nói lên rằng cơn bão sẽ xí xóa cho những gì mình cất công chuẩn bị. Bao nhiêu kẻ chuẩn bị cũng thế. Em cứ hình dung sức gió...

Chúng tôi nằm tranh luận một lúc về cách ứng xử lẽ ra đài phát thanh nên làm trước thời khắc quan trọng, khi đám mây đang tả tơi bay dạt mênh mang và những vốc mưa đầu tiên đang ném lên mái nhà bằng tôn. Tiếng lạch cạch nghiêng thép và gãy đổ của chiếc máng xối sau hè kèm theo những thanh âm xào xạc lá mục lưu cữu từ lâu nay. Khi ấy, tôi và nàng - đôi tình nhân càng hòa hợp về tình dục thì càng mâu thuẫn về quan điểm - đang nằm tranh luận về vấn đề ứng xử của truyền thông, cụ thể là đài phát thanh sẽ ứng xử thông tin thế nào trước mỗi cơn bão. Không thể lạnh lùng nói những chuyện xa xôi bên kia địa cầu và chủ quan nghĩ đấy không là vấn đề tương tác của mình. Chúng tôi đều muốn một chương trình gì đó

hoặc theo hướng giải trí hoặc theo phương cách cung cấp kỹ năng tiện ích trong bối cảnh mà nhà nhà, ai cũng nghĩ đến chuyện dọn dẹp tránh bão.

Mỗi khi đề cập đến hai chữ quan điểm là thế nào cũng có kẻ bỏ cơm vài ngày. Quan điểm cũng là thứ làm cho chúng tôi suýt ra tòa lý dị vài ba lần trong bốn năm chung sống. Trước những tình huống mâu thuẫn về tư tưởng, quan điểm trở nên gay gắt, cách tốt nhất là tôi lại đặt tay vào dưới đùi nàng, dưới lớp lụa mỏng manh và lướt từ đầu gối đến ngã ba, trong khi chân nàng dòng đưa từ nhanh đến chậm và đôi khi dừng lại như lắng nghe một cảm giác rồi lại dòng đưa... dòng đưa...

Khi tay tôi xoa dịu trên lớp váy lụa và làn da căng nóng thì miệng nàng vẫn khẳng khẳng định: - Người ta nên đưa tin về cơn bão và những thiệt hại sắp xảy đến, không nên tản mạn cập nhật những thứ xa xôi và cũng chẳng nên khiến thiên hạ quên đi thực tại chống bão. Nàng khẳng khẳng rằng, bản tin chiều nay là một mẫu bản đã được phát vào tối hôm qua, khi đang trực điện thoại ở bưu điện, nàng đã nghe rồi.

- Nó quen lắm. Về số binh sỹ thiệt mạng và về lượng axit trong nước mưa ấy. Những thông tin xa xôi, không thiết thực.

- Ủ, lẽ ra mình không nên nói chuyện quan điểm...

- Nhưng anh có thấy vô lý không, đang lúc bão sắp tới thì nhà đài lại phát một mẫu tin về chiến sự bên kia địa cầu và những phát minh trời ơi đất hỡi, tiêu diệt sự lãng mạn trong thế giới và gieo hoang mang bằng chuyện mưa axit, thành phố bị chôn vùi trọn gói. Dù sao sau bão người ta cũng cần tinh thần lạc quan để sống!

- Ủ, những mẫu tin hư vô ấy chỉ làm cho chúng ta cãi nhau rồi bất ổn...

Nàng nhấn mạnh chữ “trọn gói” tạo cảm giác sòng phẳng đến lạ kỳ. Và khi ấy, tôi vẫn kiên trì với những quỹ đạo ngẫu hứng của bàn tay ve vuốt dưới lớp váy lụa mỏng.

Và hai bắp chân nàng vẫn chuyển động đồng đưa, hơi dăng ra và ưỡn lên rồi co thắt, rút lại từng cơn.

Những đám mây vẫn lùa lên trên cửa sổ như cách nó bay ngược theo chiều mắt nhìn của chúng tôi. Trời mù xám một màu. Và những hạt mưa đầu tiên mang hơi nước mát lạnh đang lùa vào từ phía cửa sổ.

Sao chúng tôi chẳng bao giờ dọn dẹp gì trước những biến cố? Trước khi bạn đọc đọc những dòng câu hỏi này, chính chúng tôi đã tự hỏi quá nhiều lần. Nhưng có nhất thiết phải giải đáp một cách xác đáng không? Hay có thể nói tôi với nàng gặp nhau ở một cảm giác lạ kỳ: chúng ta chẳng có gì để mất cả ngoài hai cuộc đời trần trụi trước thế giới lồng lộn, cồn cào này. Một ba mươi, một hai tám. Hai cuộc đời xét về tử vi chẳng bao giờ tương hợp nhau (và thực tế cũng thế) nhưng cùng ở với nhau dưới một căn gác trọ trong một thị tứ buồn lặng hướng về phía biển đông.

Nói thế là tôi đã trắng phớ ra, bất chấp sự đánh giá của độc giả về một tay viết văn thiếu thông minh đến độ phải tung ra khái niệm và sự giải thích tường tận khi ngôn ngữ miêu tả của hần trở nên giới hạn. Nhưng cũng xin lật lại vấn đề, đứng trước một cơn bão chưa đến thì hần ta biết nghĩ gì? Đứng trước một sự âu lo cồn cào như dục vọng hay tai ương thì hần sẽ làm gì? Mọi thứ sẽ phải đi bằng những câu hỏi giản lược nhất. Có thể được trả lời hoặc không. Chẳng có gì quan trọng với hần. Và lời khen thông minh cũng phỏng có ích gì.

Phỏng có ích gì... - tôi nghĩ - nếu những đám mây bay vào phủ kín căn phòng này.

Trong khi đó, mắt nàng đã nhắm kín. Một giấc ngủ phía trước? Hay sự tập trung hít thở tận hưởng khoái cảm bàn tay chai sần của tôi đang vuốt ve những vùng nhạy cảm, từng dòng sóng khoái cảm truyền đi khắp cơ thể. Đã có lúc chúng tôi mong muốn cuộc sống đầy những cơn bão, từ đó tạo ra những dịp may để được nằm bên nhau trong những chiều âm đạm và nói những chuyện không cần quan trọng, không quá mưu toan của cuộc đời thường nhật. Nhưng cũng đã có

lúc trước những cơn bão, tôi không biết sẽ bắt đầu từ đâu để thưởng thức khoái cảm, để thấy đây là cơ hội chứ không phải nguy cơ rình rập. Để hưởng thụ dự vọng chứ không là trách nhiệm hay thói quen đáp ứng và mang lại cho người khác. Chúng tôi lo sợ những nhiệt tình sẽ chìm vào xúc cảm mây mây gió gió lẫn nửa hoặc chạm tới bến bờ ảo diệu của nhục cảm như trong quá khứ. Trong hai hộp sọ cấu tạo trẻ trung này, chỉ có một điều gặp nhau là nỗi sợ: bất kỳ lúc nào, chúng ta cũng có thể chết trong ngôi nhà, trên căn gác lửng u ám này vì cớ gì, vì sự biến động của tia đất trong cơn nhiều bão. Và nó - căn gác - vì bất cứ lý do gì - sẽ đổ ụp xuống và nước lũ cuốn chúng ta trôi đi, chìm xuống bùn lầy trong tư thế bám khít chặt vào nhau như những bộ xương được phát hiện trong thành phố chôn vùi bên kia Thái Bình Dương. Những ý nghĩ ấy làm xen lẫn trong tôi cảm giác vừa âu lo vừa cuống quýt tận hưởng.

- Tiếng cây gãy, anh nghe không?

- Làm gì có. Tiếng lá mục trôi khỏi máng xối.

- Không, rõ ràng là cây gãy. Cây xà cừ trước đường. Có cả tiếng người la, hình như thế...

- Làm gì có. Tiếng mèo động đực. Khốn khổ con mèo nào động đực trước cơn bão. Có thể. Thật không đúng lúc... Có thể tiếng nhánh cây mít cựa mình trên mái tôn.

- Em nghe rõ tiếng cây gãy mà. Ở vị trí hàng xà cừ...

- Thôi thế cũng chả sao. Nhưng hình như loa phát thanh đã tắt rồi thì phải.

- Cây gãy, đứt dây điện, loa phát thanh tắt là đúng bão rồi!

Có thể cũng chả sai. Thường những cuộc tranh cãi dựa vào trí tưởng tượng ấy giữa tôi và nàng không có hồi kết và tôi luôn là người phải nhường nhịn. Điều đáng nói là cơn bão chưa hẳn đến. Và hai cặp chân vẫn vòng đưa... vòng đưa... trên thành gác lửng ọt ọt ọt ọt...

Điều đáng nói hơn là chiếc váy ngủ bằng lụa xám của nàng đã trật hẳn lên bụng, phơi chiếc quần lót màu trắng

có những hình ren mềm mại. Loại quần lót bó chặt vào mông, không làm lộ những đường viền vẫn được quảng cáo hàng đêm trên tivi vào những giờ cao điểm. (Có thể cô em mặc váy thường đóng đánh trong bản tin thời tiết cũng dùng loại quần lót này khi đi đi lại lại trước màn hình tivi). Bàn tay tôi vẫn tiếp tục khám phá sự ẩm ướt ở ngã ba giữa hai chân nàng. Và đôi khi điểm tĩnh chọn tọa độ khác ở phần trên cơ thể - hai nhũ hoa đang căng phây để diễn tấu một thứ xúc cảm ngổn ngang âu lo và khoái lạc. Tôi khám phá sự rung động cũng như nín nhịn của cảm giác ở hai đầu vú không tốt cho bằng ở chính điểm nhào giữa hai chân loài người, giống cái.

Nàng nằm như một con cá thoải mái trên thớt. Và bàn tay tôi là một lưỡi dao bén ngọt lướt đi lướt lại trên mình con cá tự nguyện được hiến tặng cơn xung động của máu.

“Kìa, thêm một đám mây to xuất hiện. Có lẽ nó sắp bay vào phòng chúng ta...”.

Tôi dừng sự hoạt động của tay và nghiêng mắt nhìn ra cửa sổ. Một đám mây lớn hình lưỡi rìu đang bay qua vòm trời xám. Nó in lên khung cửa hai song dọc hai song ngang một viễn cảnh buồn bã nhưng có sự vận động biến ảo không ngừng trong bố cục và hình dung. Gió lạnh lướt theo nó cũng tràn vào căn phòng. Gió làm cho mọi chi tiết hình hài của đám mây thay đổi quá nhanh trong mắt của tôi và nàng. Nó từ hình ảnh lưỡi rìu đã biến thành một hình dung khác: chiếc quần lót phụ nữ bị bàn tay sàm sỡ nào đó xé rách tả tơi. (Hình dung này chợt đến có thể vì tôi đang chạm vào phần mềm nhất của chiếc quần lót thêu ren của nàng chăng?).

Văn phòng kiến trúc của tôi đóng cửa. Những dự án từ việc xây dựng khu chăn nuôi heo bền vững cho đến khởi công ngôi chùa trên đỉnh núi đều phải gián đoạn. Cũng thế, công việc trực máy, nhận fax ở bưu cục của nàng cũng phải ngưng lại. Chúng tôi đều háo hức chờ đợi và đón nhận cơn bão bằng tất cả những suy diễn tốt và xấu, tích cực và tiêu cực, những diễn biến hời hợt lẫn sâu sắc

của nó. Với một đôi tình nhân, điều này thực sự không đem lại ý nghĩa gì lắm cho độc giả. Chúng tôi là vợ chồng thì cũng thế thôi, ý nghĩa sâu sắc hay sự cuốn hút hấp dẫn và bài học rút ra từ nó chắc cũng chẳng có gì. Đó chỉ là ứng xử đợi chờ và đôi chút quan điểm lẫn nhục cảm của một câu chuyện không đầu không cuối.

Đến đây, điều cuối cùng mà bạn đọc quan tâm là:

1. cơn bão có đến hay không?;
2. thiệt hại của nó cho đời sống trong thị tứ như thế nào? (số người thiệt mạng, thiệt hại kinh tế ước tính ra làm sao?);
3. điều rút ra từ cơn bão này và đề ra phương pháp phòng chống những cơn bão sau;
4. một số người quan tâm đến sex sẽ tự hỏi: không biết bọn chúng có làm tình ngon lành, tới nơi tới chốn hay không trên căn gác lửng dờ hơi ấy trong tiếng rền rẹt trở lại của đài phát thanh với bản tin chiều thông báo hướng đi của cơn bão đã thay đổi. Chính vì thế, dân ở đảo X. cách thị tứ này vài trăm hải lý đang bị chìm trong hoang tàn. Và đang có một đợt áp thấp khác len vào vùng đảo quốc Philippin; bằng qua rặng san hô chìm có tên Vành Khăn của Phillipin nay là chủ quyền của Trung Quốc và liếm ngọt lên vùng những lô nhô khối chìm khối nổi của Hoàng Sa hứa hẹn sẽ hút cột sóng mang theo rong rêu đỏ nhoét dội vào đất liền trong vài giờ nữa, nhưng đột nhiên nó bị một dải khí nóng san bằng và vỗ yên. Một cơn bão tưởng hung hãn nhưng hóa ra nhẹ dạ hơn mong đợi.
5. tất cả những điều trên thực sự không có ý nghĩa gì, vậy thì truyện ngắn này sinh ra để làm gì? Nó được viết lúc nào, trước, hay sau - bằng sự thất vọng trước việc đón tiếp cơn bão bất thành?

Vĩ thanh

Chúng tôi nằm trên căn gác lửng ấy đã nhiều năm Trước nhiều bản tin áp thấp. Đó là thời gian cả hai cùng bị

suy tim. Người ta nói nếu sinh ra và lớn lên ở vùng biển, chỉ cần có dấu hiệu áp thấp là tim người đập mạnh. Hay người sống gần đê, khi lũ về thể nào cũng có kẻ bị lên huyết áp. Kẻ không kháng cự được cơ chế ấy sẽ chết trước khi lũ cuốn đi.

ooo

Câu chuyện được chuyển sang một hướng khác khi cơn bão không đến: chúng tôi nằm ôm nhau và ngủ say trong buổi chiều nhiều mây đen ấy. Và đợi cơn bão sau theo dự báo của bản tin tối. Chúng tôi chẳng có gì để dọn dẹp hay mất mát.

ooo

- Anh ơi, giá như những đám mây đen ngoài kia bay vào cửa sổ căn phòng của tụi mình và bủa kín mọi khoảng cách, vật dụng. Những vốc mưa riêng của chúng ta...

- Để làm gì?

ooo

Nàng để lửng câu chuyện, không buồn trả lời tiếp nữa. Nàng luôn có suy nghĩ riêng tư nào đó khó nắm bắt còn hơn những đám mây bải hoải ngoài kia. Và tôi hiểu, thật vô nghĩa nếu việc gì cũng đặt ra những câu hỏi, tìm cách lý giải, rút ra những kinh nghiệm giáo khoa. Tuy nhiên, trong thời tiết thế này và trong tư thế hai cặp chân một trắng mịn dòng đưa, dòng đưa... những đám mây sẽ bay tiếp vào giấc ngủ của chúng tôi cùng sự bị động chấp nhận, đón chờ thiên tai. Vì đó là điều khó tránh khỏi. Khó cản ngăn hay kỳ vọng gì.

Và trong đêm, nếu chẳng may có cơn bão hay trận nham thạch nào đổi hướng tràn qua đây ngoài mọi dự báo thì tôi và nàng luôn tin chắc một điều: chúng tôi sẽ được đánh số cẩn thận bằng sơn trắng và trong tư thế khít vào nhau, được chuôi vào lồng kính của viện bảo tàng dân tộc học nào đó vài triệu năm sau.

Đang lúc này, một người đàn ông khác cũng đang đi ngang qua. Anh ta thấy người đàn ông kia đang đi một mình, liền đi theo anh ta. Anh ta thấy người đàn ông kia đi vào một căn nhà nhỏ, liền đi vào theo. Anh ta thấy người đàn ông kia đang đứng trước một bàn thờ, liền đi vào phòng thờ. Anh ta thấy người đàn ông kia đang đứng trước một bàn thờ, liền đi vào phòng thờ.

Câu chuyện được chuyển sang một hướng khác khi con báo không còn ở trong lòng bàn tay và nằm ở trong bụi cỏ nhiều ngày. Con báo đã đi vào phòng thờ và đứng trước bàn thờ. Con báo đã đi vào phòng thờ và đứng trước bàn thờ.

Đang lúc này, một người đàn ông khác cũng đang đi ngang qua. Anh ta thấy người đàn ông kia đang đi một mình, liền đi theo anh ta. Anh ta thấy người đàn ông kia đi vào một căn nhà nhỏ, liền đi vào theo. Anh ta thấy người đàn ông kia đang đứng trước một bàn thờ, liền đi vào phòng thờ. Anh ta thấy người đàn ông kia đang đứng trước một bàn thờ, liền đi vào phòng thờ.

Câu chuyện được chuyển sang một hướng khác khi con báo không còn ở trong lòng bàn tay và nằm ở trong bụi cỏ nhiều ngày. Con báo đã đi vào phòng thờ và đứng trước bàn thờ. Con báo đã đi vào phòng thờ và đứng trước bàn thờ.

Đang lúc này, một người đàn ông khác cũng đang đi ngang qua. Anh ta thấy người đàn ông kia đang đi một mình, liền đi theo anh ta. Anh ta thấy người đàn ông kia đi vào một căn nhà nhỏ, liền đi vào theo. Anh ta thấy người đàn ông kia đang đứng trước một bàn thờ, liền đi vào phòng thờ. Anh ta thấy người đàn ông kia đang đứng trước một bàn thờ, liền đi vào phòng thờ.

Câu chuyện được chuyển sang một hướng khác khi con báo không còn ở trong lòng bàn tay và nằm ở trong bụi cỏ nhiều ngày. Con báo đã đi vào phòng thờ và đứng trước bàn thờ. Con báo đã đi vào phòng thờ và đứng trước bàn thờ.

Đang lúc này, một người đàn ông khác cũng đang đi ngang qua. Anh ta thấy người đàn ông kia đang đi một mình, liền đi theo anh ta. Anh ta thấy người đàn ông kia đi vào một căn nhà nhỏ, liền đi vào theo. Anh ta thấy người đàn ông kia đang đứng trước một bàn thờ, liền đi vào phòng thờ. Anh ta thấy người đàn ông kia đang đứng trước một bàn thờ, liền đi vào phòng thờ.

tình trạng của X và tâm vẩn ngả lưng

*(Đây là câu chuyện kể có thật mà tác giả ghi
được tại ngôi làng nọ, trong một chuyến du lịch xa;
xin hãy tạm yên tâm rằng là ngôi làng nọ không
phải ở đây! - Trích ghi chú.)*

Xử lý trạng thái và tầm nhìn của người

(Đây là câu chuyện kể về một nhà bác học
được đặt trong một tình huống rất khó khăn;
xin hãy tìm hiểu và suy nghĩ về nó không
phải là đây! - Tác giả chủ)

Một ngày đẹp trời, X được ghi nhận vì nhiều năm ra sức giữ gìn một tấm ván ngả lưng. Sự kiện đó đến với X không giống cơn gió mát phóng túng đi qua trưa hè nóng bức mà là một biến cố táo ngoe như thể thay đổi áp suất, khí hậu đột ngột đến độ cơ địa chẳng kịp thích nghi gì. Cái mà dân gian gọi là trúng gió còn y học thì gọi là sốc nhiệt. Khốn nạn thay, đây là một cơn “sốc nhiệt” xảy ra ở tuổi xế chiều của một thằng đàn ông mệt mỏi vì nhiều sự việc chẳng ra gì trong đời.

X nhớ lại: những biến cố mạnh mẽ và ghi dấu ấn nhất thường xảy ra trong những giấc mơ chứ không phải trong đời thực. Đời sống thực ngày này qua ngày kia chẳng có gì đáng chú ý. Ngay cả chuyện X từng ly dị vợ, nguyên nhân sâu xa từ bệnh ngáy rống về khuya như kéo gỗ của hắn. Hắn không thể điều khiển được bệnh ngáy dù đã nhiều đêm độn vải vào mồm ngủ. Tiếng ngáy của X cất lên rền vang, rung động cả căn nhà khiến cho mọi đồ vật cũng cộng hưởng khuếch tán trong dải tần sóng rức tai, nhức óc. Một căn bệnh lạ không sao có thể ngăn chặn được bằng ý thức. Và cũng chẳng y học nào tháo gỡ.

Dù sao thì vợ con X cũng đã bỏ đi. Sau cuộc chia chác, X chỉ được sở hữu căn nhà và một chuồng heo không còn con heo nào. Ngay cả đứa con gái của X bước đi theo mẹ nó một cách điềm nhiên như thể không rung động xao xuyến tình máu mủ tí nào với người cha cô đơn đang nằm

trên miếng ván lạnh ở góc nhà mốc meo, khóc đến méo xệch cả mồm râu. Đứa bé bỏ đi với đôi mắt sau quá nhiều đêm không ngủ được. X nhớ đôi mắt nó từ bờ phờ sang lãnh đạm lướt qua góc phòng tù mù. Đôi mắt câm lặng. Không thù hận, không buồn vui, không biểu hiện một cảm xúc nào ngoài sự lạnh lùng đứng đưng. Đôi mắt như hai con cá bơi theo một quỹ đạo thẳng, liếm qua một chậu kính đang sủi bọt ô nhiễm đến báo động. Khi X đang bận khóc. Đôi mắt ấy trôi đi trôi lại suốt những giấc mơ về sau của X trong nỗi dần vật sợ hãi vừa là cảm giác ân hận không rõ ràng. Đôi mắt cắt đứt mọi sự kết dính thế giới.

Ngay cả chuyện trong quãng đời sau ly dị, một vài lần X thêm mùi phụ nữ, dụ dỗ và ngủ với những đàn bà đã có chồng và bị đánh ghen, phải chạy tông ngồng về nhà, ngay cả khi trên người không còn một mảnh vải che chim... Đó chỉ là những biến cố vật vãnh, mang màu sắc cũ kỹ, góp nhặt kiểu documental (tính tư liệu) trong một cuộc đời quá nhiều những biến cố mà chẳng biến cố nào đủ sức làm người ta chuyển từ sống sang chết, từ trắng sang đen hay thay đổi từ thế này sang thế khác một cách rõ nét. Cũng chẳng có gì ấn tượng lắm khi miêu tả về nỗi tủi nhục ất ơ mà người ta phải quên đi hay làm bộ tảng lờ cho dễ sống.

Nói tóm lại, sau mỗi biến cố, khi người ngoài thách thức “để xem nó ngóc đầu lên bằng cách nào?!” thì X vẫn tỏ ra phây phây chải chuốt, rồi bước ra đường với một ánh mắt thách thức sau lớp kính cận ra vẻ đạo mạo, từng lời nhả nhận tán tỉnh ra bộ hào hoa và đôi khi ung dung để tự cứu rồi.

Sự việc xảy ra ngày hôm qua tất phải thế, chẳng lấy gì làm trầm trọng...

Có thực sự X đã mất khả năng sốc hay đứt một vài sợi dây thần kinh tự trọng? Một vài lần chính X cũng có đặt câu hỏi và tự đánh giá, kiểm điểm, phê bình lại những gì xảy ra. Nhưng rồi đành phải đi đến đúc kết rằng, có lẽ những sự cố như thế quá nhẹ với sức đề kháng bẩm sinh

của mình. Suy nghĩ ấy luôn khiến X tự tin tiến về phía trước và đương đầu với những sự kiện, đồng thời biết cách tạo ra sự kiện tiếp theo cho đời sống trôi nổi, nhẹ tênh của mình.

Nhưng. Hóa ra cuộc đời không chỉ được xâu chuỗi bằng những cú sốc vật vãnh.

Chuyện xảy ra vào một buổi chiều bóng xế. Tại sao lại là buổi chiều xế bóng nhỉ? Có lẽ đó là không gian phù hợp nhất cho một điều gì đó có màu sắc, không khí hao hao hoài niệm. Hay chí ít, cũng gây ra một số rung động nội tâm tương đối thâm sâu. Buổi chiều xế bóng, gam màu vàng xanh được rây lên chút mù mù của khói (khói bếp hay khói sương thì tùy tưởng tượng!) cũng thích hợp cho một câu chuyện sắp nghiêng từ hướng dung tục sang mùi vị khảo cổ.

Khi ấy X đang nằm trên tấm ván 20 năm nay vẫn nằm. Giữa một gian nhà ngổn ngang đồ đạc 20 năm nay vẫn ngổn ngang. Giấc ngủ buổi xế chiều ở vào độ tuổi xế chiều thường đầy tâm trạng. Nó làm cho người ta không muốn trở dậy vận động gì đó trước lúc bước hẳn vào đêm. Cũng chẳng thiết tranh thủ làm một việc nào đó dứt điểm trong phần thời gian còn lại của một ngày. Nó dợn dợn dưới da như là cơ thể mới khước một trận heo may. Nó gần như buông lơi vô vị. Chẳng gì ra gì cả. Nhưng không có nghĩa là cảm giác đó sẽ quật ngã người ta một cách quá sức vô cớ. Giữa lúc uể oải và ử dột dột xuất. Với những chiêm nghiệm chẳng mấy lớn lao về triết lý buổi chiều. Thì X giật mình. Cánh cửa chính tự động mở ra. Ánh sáng ủa vào chói chang.

Lúc đó, nhân vật Người Lạ đột ngột xuất hiện. Và nói bằng thứ giọng ấm như thể đã quen nhau lâu rồi:

- Anh X phải không? Anh có thể nhích lưng sang một bên giúp?

- Ồ... ừ... Gì chứ đứng lên thì dễ thôi...- X mơ mơ đáp- Nhưng ông muốn gì? Sao lại đi vào nhà tôi một cách đường đột như thế? Ông tìm gì?

- Đây rồi... - Mắt Người Lạ sáng lên. Gã cúi xuống ngửi ngửi. Sau đó dùng một chiếc máy khoan nhỏ xiu bật lên và gí mũi khoan vào mé của miếng ván, nơi X đang nằm ươn nhão. Mũi khoan nháy càn cạch, không ăn được vào thớ gỗ nhẵn bóng. Và không để lại một dấu vết nào. Gã nhìn X, bí hiểm: - Ông đang có cái mà ông không biết hết giá trị... Có thể lắm... Câu nói làm cho sắc mặt của X chuyển từ tái xanh sang tái tím. X ngồi bật dậy, vuốt lại mái tóc bờm xờm, vớ lấy chiếc áo sơmi màu vàng cũ tròng vào mình và cuộn nệm gối lên trong khi Người Lạ đang chậm rãi tiến hành đo đạc chiều dài, chiều ngang miếng gỗ bằng gang tay. Những ngón tay ngắn và mảnh mai xanh xao của gã lướt trên gờ ván rồi tiến hành một số thử nghiệm, đo đạc trên mặt phẳng bóng loáng. Chân mày gã giãn ra rồi nhú lại nhiều lần. Hình như những suy nghĩ trong Người Lạ ở dạng vón cục rồi giãn nở từng đợt theo mỗi cái nheo mắt, nghiêng quai hàm, chau mày...

- Chỉ cần đổ lên một mặt nước và vuốt ve cọ rửa kỹ, dùng giấy nhám chà một lớp thì sẽ xuất hiện nhiều tư liệu chữ Hán cổ... Đấy, ông có thấy chúng dần hiện lên không? Nhiều tư liệu quý ông ạ... - gã ghé miệng vào vành tai đang giật giật hồi hộp của X tiết lộ điều tối mật - ông biết không, đây là thứ gỗ Nam rất quý lấy trên núi cao tận bên Quý Châu, Tứ Xuyên - thứ gỗ vương giả; ngày xưa, mỗi tấc gỗ đổi lấy một tấc vàng ⁽¹⁾... Đấy, anh có nghe mùi thơm của nó không...

- Không. Có mùi gì đâu? - X trố mắt ngạc nhiên - Đôi khi ngủ, tôi có nghe thoang thoảng mùi khai của phân heo. Nếu như không quá ghê tởm. Tôi mắc chứng ghê tởm mũi vài mươi năm nay. Tôi còn mắc bệnh ngứa. Có gì đó ở cổ họng làm tôi rú lên đều đặn khi ngủ trên miếng ván này. Vợ con tôi đã không chịu nổi chứng bệnh lạ này. Họ đã bỏ

(1) Thứ gỗ Nam này đặc biệt để qua vài trăm năm vẫn còn hương thơm và nước gỗ ngày càng bóng. Hiện chỉ còn ở vùng Tị Thự Trang Sơn do ba đời vua Khang Hy, Ung Chính, Càn Long xây dựng tại cao nguyên Thừa Đức - Trung Quốc, giáp Nội Mông.

đi. Nhưng ông nói cho tôi biết, cái mùi vị này, cái tấm ván này... thế... nó là cái... dùng để làm gì?

- Nó là một bản đồ tư liệu những lăng tẩm đã đi vào nhiều tài liệu khảo cổ thế giới, ông có hình dung không, nào bình tĩnh nghe tôi nói, đây là cái chìa khóa cho tất cả những chìa khóa về điểm khai quật ở ngôi làng này. Bao nhiêu năm, qua các nhà khoa học ra sức tìm kiếm, nó vẫn còn là một ẩn số. Anh là người may mắn sở hữu...

- Không... – X chống chế- nó chỉ là tấm ván đóng ở chuồng heo thôi mà. Tôi đâu tốn công bảo tồn gì. Bán heo rồi, tôi thấy nước gỗ lảng, lấy bột giặt và xơ mướp chà sát lại, lót ngủ cho mát lưng. Nó vẫn còn mùi phân heo mà...

- Không phải mùi phân heo. Rõ ràng anh mắc bệnh về xoang thật. Đó là mùi gỗ nam mà. Chúng tôi sẽ phát hiện ra nhiều tư liệu khảo cổ trong vùng từ chiếc chìa khóa quý giá này...

- Không thể như thế được. Từ lâu, hình như chẳng có gì bí mật hay lạ lùng ở đây cả. Mọi cái ở đây tôi đều sờ chạm vào được. Cuộc sống chúng tôi là thế. Làm gì có huyền thoại hay bảo vật gia truyền? Thực tế của chúng tôi cũng như đàn bà của làng này. Ông có thể ngủ với họ rất dễ. Ông có nhầm không?

- Không... – Người Lạ - Tiến sĩ khảo cổ nói chắc như đinh đóng cột - Ông sẽ được hưởng phần thưởng xứng đáng. Tên ông sẽ được đưa vào sách khảo cổ thế giới với tư cách là người bảo trì chiếc chìa khóa của vùng đất cổ xưa này!

- Chắc là... - tim X bắt đầu loạn nhịp, trong đầu X đang nhộn nhạo nhiều thanh. Cái giả thiết “chắc là...” láy đi láy lại. Và đến bây giờ, X mới thực trải nghiệm cảm giác dữ dội của một cơn sốc lớn, nó làm cho chân X không đứng vững được trên mặt đất. Tay X run rẩy không bám vững cột nhà. Và nét mặt y đực ra, ngây ngô, thò lò như thể được soi chiếu qua một thấu kính lồi lõm méo mó dị thường.

- Chắc là ông... Bao nhiêu năm tôi ngủ trên nó. Cả bây heo nhà tôi hồi ấy cũng đái ỉa và được xẻ thịt trên nó... Chắc là...

- Không. Giá trị thời gian và những sự cố, thăng trầm như thế càng thêm vào huyền thoại về mẫu vật này về sau. Sự ngẫu nhiên của số phận di sản chúng ta cũng được cộng vào bằng những lớp “mưa nắng” như thế! - Tiến sĩ Người Lạ nói. Đôi mắt với hai gọng kính đen vuông vắn và chiếc mũi nhiều nốt ruồi cám, cặp môi dày, thâm sì giấu sau đám râu rậm đang buông từng lời học thuật vàng ngọc bay lơ lửng trong không gian buổi chiều hiu hắt hoài cổ của mùa thu trước sự thắng thốt tốt độ của X. - Chắc hẳn Viện Khảo cổ sẽ đấu giá mua lại tấm ván bản đồ này. Chúng tôi sẽ tính giải pháp chở nó về viện nghiên cứu sau khi làm hợp đồng và trao bằng khen, chỉ chác và tuyên dương cho chủ nhân nó...

- Ấy... các ông làm thế tối nay tôi biết ngủ ở đâu...

- Thì ông cứ nằm lên đó. Vấn đề là phải giữ nó cho đến ngày tôi trở lại. Sẽ có đủ tiền cho ông mua một chiếc giường nệm êm ái hơn nhiều...

Người Lạ nói và móc máy ảnh digital, xoay đủ tư thế, ghi lại hình ảnh tấm ván đen bóng phản sáng màu nắng chiều trong một góc nhà âm u như phát hiện một điều lạ ngàn năm mới thấy một lần. Gã chụp từ bếp ra, ở góc độ ngược sáng, chủ thể bức ảnh nổi lên lù lù như một khối đen giữa nền ánh sáng yếu ớt vào giờ chiều tối; chụp từ cửa vào, chủ đề gọn gàng vuông vắn giữa gian nhà vách lá như một bảo vật nổi lên trong sự tầm thường ngổn ngang của bối cảnh; và leo lên bàn chụp xuống, bảo vật lọt thỏm giữa những đồ vật lặt vặt như chai rượu, mấy em chân dài tới nách trong những bikini mong manh trên các trang tạp chí màu cũ vút ngổn ngang, khăn nệm khăn mùi, bột màu. Nhếch nhác. Nhàu nhụa.

- Tôi sẽ đưa những tấm hình này về và đề xuất Viện Khảo cổ sớm trở lại...- Một lời hứa, hơn thế, một lời thề có ý nghĩa lẫn bí mật học thuật quan trọng. - Chắc hẳn mà...

anh cứ ngủ hay làm gì trên nó cũng được. Giới khoa học chúng tôi không quan tâm. Nhưng nhớ đừng để sút mẻ gì. Anh có công trạng rất lớn. Chúng tôi sẽ ghi nhận...

Đến bây giờ thì X ớn lạnh toàn thân. Cổ họng nóng ran. Nôn nao như phải gió. Hai chân rúng rẩy, đầu óc choáng váng tưởng có thể quy xuống lả đi bất cứ lúc nào. Trong đầu X chỉ dội lên một ý nghĩa duy nhất là trông cho gã Tiến sĩ Người Lạ biến mất khỏi đây càng nhanh càng tốt để y có thể lao vào ôm mảnh ván và nằm bất động cho đến sáng mai. Cái suy nghĩ sống với một bản đồ những di sản bị chôn vùi trong vùng làm cho y thấy vừa lo sợ, vừa muốn ngây ngất đến căm lạng, một mình tận hưởng bí mật mọi sự thể vừa xảy ra như trong một giấc mộng lạ kỳ, vừa muốn hét toáng lên cho bàn dân thiên hạ hay biết.

Sự ra đi của Người Lạ sau cú rồ máy vội vàng của chiếc Honda 67 cũ trong buổi chiều nắng yếu khiến cho X bị lay động suy nghĩ dữ dội. X bực mình vì không kịp đặt câu hỏi thông qua đường dây mối dợ nào. Vì sao Người Lạ có thể lần đến xó ngủ của mình tìm hiện vật quý? Và càng thiếu sót khi không xin được danh thiếp của gã để thi thoảng gọi điện trước là hỏi thăm, sau là nhắc nhở thời điểm chuẩn bị cho một cuộc đón tiếp những chuyên gia trong nước và quốc tế về rước miếng ván này đi? Khi ấy có nên làm cái tiệc hoành tráng mời đàn ông, đàn bà địa phương tới đón nhận bằng khen vinh dự, tổ chức buổi trao tặng những bó hoa tươi thắm (vâng, bó hoa bao giờ cũng phải đi đôi với tính từ tươi thắm!) và một số tiền không nhỏ để ghi dấu ấn kể từ nay y sẽ đổi đời, những giấc mộng sẽ diễn ra trên lớp nệm ấm êm (như những gì Người Lạ nói thì quả thật là xứng đáng!).

Những ảo ảnh vinh quang về thời khắc chưa đến ấy bủa vây X trong một thứ cảm hứng mê mẩn, lộng lẫy và hoành tráng. Hầu hết những hàng xóm, những kẻ đi qua đi lại trong ngôi làng này chỉ là những kẻ đáng để phỉ nhổ, họ chòi đạp trong sự tầm thường; ngày này qua tháng khác không làm gì hơn ngoài bán mặt cho đất bán lưng cho trời;

làm sao có thể hiểu để chia sẻ niềm vinh quang bảo tồn di sản dưới mặt đất này. Và quan trọng hơn, những kẻ bần cố nông lắm khi có tâm lý thích làm những chuyện rồ dại. Biết đâu, tin đồn này lan khắp làng trên xóm dưới, hôm nào đó, biết đâu, khi thức giấc nửa khuya, ta thấy mình nằm giữa trời lạnh lẽo trơ trọi, còn ngôi nhà và tấm ván đặt lưng đã biến mất. Có thể lắm chứ! Ở cái chốn mà mọi khuôn mặt đều sì soạn cúi đầu khi ăn và cả khi lao động để có cơm gạo, ở cái chốn chúng ta có thể ngủ với mọi loại đàn bà góa lẫn không góa này, vẫn còn những sự lạ để tin?

Đó là một cơn sốc lớn lao nhất trong đời X và nó kéo dài một cách đáng khó chịu. Nó không được tính bằng thời gian thực là một năm trời rờn rã kể từ buổi chiều hoài cổ ấy mà trở nên vô tận bằng những đêm trần trọc khó ngủ, bằng sự chờ đợi dai dẳng và những ác mộng diễn ra với X. Những cuộc chém giết giả thiết xảy ra với cái hiện vật cổ y đang sở hữu. Mỗi ngày, X lại thấy tấm ván nở ra một chút dưới lưng mình. Tấm ván thay đổi kích thước sau khi nó nhận được thông điệp của Người Lạ. Và cứ thế, cái khối đen lù lù đang lớn dần, lớn dần... Nó thay đổi cả hình hài vuông vắn ban đầu. Nó nở không đều theo những chiều khác nhau. Có lúc dôi ra phía dưới chân một khối bè rộng như hình tai nấm, có khi lại trướng lên phía đầu như thể một cánh bướm. Ban đầu, với một mét bảy chiều rộng, một mét hai chiều ngang, được kê hẫng đất bởi hai lớp gạch nung, nó đặt gọn một góc gian nhà. Nhưng sau nhiều lần kê đặt lại vị trí, diện tích của nó đang chiếm gần nửa gian nhà. Mặt phẳng đặt lưng trở nên gồ ghề và lồi lõm. Thật khó khăn để lăn qua lăn về. Thật khó khăn để có thể nằm ngủ trong một cách thoải mái. Mọi thứ đang diễn ra bất thường đến khó lường, khó ngưng lại như thể tự mình không chế bệnh ngáy rống trầm kha giữa khuya. Nó đi từ chỗ bình thường có thể dùng được đến trạng thái bướng bỉnh khó dùng.

Và cứ thế. Mỗi đêm, X nằm ghé sát tai vào lớp ván mát để chịu khó lắng nghe, thường thức những tiếng động rì

rầm bên trong. Có thể đó là điều thú vị cuối cùng mà tấm ván mang lại. Ban đầu là nỗi sợ hãi lạ lùng xâm chiếm. Về sau là hình dung về những câu chuyện hay dự báo khác nhau. Những câu chuyện buồn thảm không rõ ràng, không căn do, không kết thúc, được kể không bằng ngôn ngữ bí ẩn trong đời sống này. Ngôn ngữ của lãng quên và tìm thấy. Ngôn ngữ của đổi thay và mất mát. Ngôn ngữ của phục chế và hư nát. Sự nứt vỡ và trương nở của các tế bào gỗ ngày càng báo động. Lưng X đau ran mỗi sớm thức dậy. Những đốt sống đang vặn vẹo với quá nhiều tư thế ngoài sức thích nghi.

Những sớm mai, X úp mặt, ôm và hít hà những khối gỗ ghê. Mùi thơm tỏa ra vẫn khai khảm và không làm cho hấn thối hình dung đến dư vị của phân heo. Có lẽ mũi mình có vấn đề. Có lẽ những gì mình biết về sự tầm thường của nó đang được minh chứng ngược lại. Mình đã sai. Sự thay đổi của tấm ván làm cho X thấy mảnh đất, ngôi làng của mình đang sống cũng thay đổi. Những con người thiêng liêng. Những phụ nữ mình đã dự khị ngoại tình thiêng liêng. Bọn trẻ con rách rưới dơ bẩn thiêng liêng. Những đàn ông suốt ngày đi làm tối về nọc vợ ra đánh ghen cũng thiêng liêng lỏng lẻo. Và gì nữa? Cả ngôi làng X đang tỏa sáng với súc ván này. Đôi mắt trẻ nhỏ hình cá của đứa con gái X trở về, bơi ngược xuôi, không xáo trộn, không còn lãnh cảm nữa mà đủ nín gọi sự kiếm tìm, thiếu thốn, đòi bù đắp. Đôi mắt không day dứt và câm lặng mà nao động bơi đi trong môi trường sống đang đổi thay từ lặng yên sang rối loạn khác thường. X thao thức và cố giải mã cái điềm báo chẳng mấy tốt lành này. Nhưng ít ra nó cũng nuôi trở lại ý nghĩ về một sự trở về của đứa bé thơ sau hai mươi năm mong mỏi của người cha tưởng đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Thoát khỏi những cơn mộng mị kéo về hành hạ mỗi đêm, điều đáng sợ của X là mỗi sáng phải chứng kiến không gian lối đi từ cửa này sang cửa kia dần hẹp lại. Thực tại trương nở của tấm ván trở nên đáng báo động. X phải bán bớt những vật dụng cũ: bộ bàn ghế, kệ để ấm chén, cái tivi, chiếc rương và vài thứ lặt vặt khác, kể cả những

tạp chí khiêu dâm tươi mát ít chữ nhiều hình sưu tầm được bao nhiêu năm nay. Chật chội. Ngọt ngạt. Hình khối khác thường ấy đang đảo lộn mọi trật tự. Choán dần mọi không gian. Không còn có thể đi lại và vận động trong ngôi nhà. Nhưng trong cơn bí bách dồn nén kia, dù sao, trong sự kiên nhẫn và tin tưởng vào những tiên báo của Người Lạ, tất cả là để dành cho sự lớn lên của nó - miếng gỗ đặt lưng điệu kỳ. X ý thức đánh đổi về việc tiếp tục bước vào cuộc hy sinh lớn. Một cuộc cam chịu dung chứa điều bí mật.

Và tất cả là để dành cho sự trở lại không xác định.

ooo

Những thông tin mà chúng tôi thu thập được về X chỉ có thể. Câu chuyện, có lẽ cũng chỉ có thể. Và không thể không có chi tiết thú vị này vào cuối truyện để người đọc khỏi phải thất vọng trước một đoạn kết có bề hững hờ:

Ngày này qua tháng khác. Những năm cuối đời X được kết nối xâu chuỗi bằng những chiều mùa thu qua rất chậm chạp và uể oải. X nằm lì trên miếng ván gỗ ghề biến dạng, mồ hôi từ những cơn mộng làm cho mặt ván hõm hốc bóng bẩy, những hốc tối của nó soi được cả bộ mặt sạm sì và mỗi một vì chờ đợi của chủ nhân. Những hốc mặt biến dạng. Những câu chuyện rì rầm kể mãi chưa hết thực ra cũng không mang một ý nghĩa nào trước thực tại đang diễn ra.

Rồi gì đến cũng sẽ phải đến. Súc ván lù lù dày lên thành khối cao và đẩy choạch đẩy bức tường nứt ra từng miếng. Một khối đen phình chật cả gian nhà. Chiều ngang đã kín. Chiều cao lại đội lên quá chiếc tủ, quá bàn thờ và sắp chạm đến nóc nhà. Người ta vẫn không thấy X leo ra. X đang say ngủ ngày qua đêm trên cái khối đen lù lù đó. X mơ thấy sự trở lại của Tiến sĩ Người Lạ trong một tiết trời êm dịu khi ánh sáng xuyên qua những vết nứt len vào những ngách hẹp. Cái súc gỗ nứt ra. Từ bên ngoài, nước ập vào theo các khe tường nhà nứt. Nước xối xả. Mọi người đang bơi bên ngoài, bì bõm quá lâu. Họ bơi như

phải thế. Về mặt mỗi người chẳng có gì ngạc nhiên hay hoảng hốt. Họ bám víu vào tấm ván trôi trôi sót lại. Những mảng tường ngôi nhà X đổ sầm xuống trước sức nén của dòng nước cuộn cuộn sóng. Đó là dấu vết cuối cùng của sinh tồn. Tất thấy đang chìm dần xuống. Mọi người chìm dần xuống. Chẳng ai kêu cứu gì. Như thể rằng. Tất cả đã chuẩn bị tinh thần cho sự trôi nổi này. Họ cứ để mặc những vùng vẫy kia cho sự sống như thể đã sẵn sàng tham gia vào một cuộc chơi vô nghĩa.

Những người đàn bà mà X từng dụ dỗ ngoại tình, những người đàn ông từng đánh ghen vốn khỏe mạnh, những kẻ nhiều chuyện nhất (trong đó có người viết lại câu chuyện này), và cả vợ con X với cuộc ra đi đầy lạnh lùng lý tính năm xưa. Mức sóng đang dâng lên... dâng lên... từ từ... vỗ trắng xóa, tung tóe, xô đập, hất hủi, lều bều và rơi rớt dần vào những vực xoáy nước.

Nước nuốt hết sức gỗ đen lừ lừ như con quái vật sắp chết đuối. Nước nuốt từ chân lên bụng, lên đầu đoàn người.

Mọi người lần lượt bình thản chìm xuống...

Riêng X, trọng làn nước mặn chát và bập bênh đang nuốt chửng, hần thấy những con cá hình đôi mắt phóng lên từ mặt sóng đục ngầu. X mơ hồ nghe trong tiếng sóng câu chuyện rì rầm kể về ngày trở lại của Người Lạ.

Về sau, trong biên bản khảo cổ có tính tổng quát tại bảo tàng của một Thành Phố Lớn, có vài dòng ghi:

... trên mảnh đất X đang sống/ trên mảnh đất mà vợ và con X đã bỏ đi một cách lý tính, lạnh nhạt/ trên mảnh đất mà X đã từng ngủ chung với nhiều đàn bà trong những cuộc ngoại tình chùng lén/ trên mảnh đất mà X từng tỏ ra kiêu hãnh và tủi nhục sau những lần bị bọn đàn ông đánh ghen, hạ nhục, xé hết áo quần đến độ trở về nhà không một manh vải che thân/ trên mảnh đất mà mỗi buổi chiều đến đều cứ như hoàng hôn của một ngày thu hiu hắt buông lơl ấy... lại có những điều kỳ lạ gần như huyền thoại ẩn giấu gần gũi đến không ngờ?/ lại có những ngôi mộ cổ

và những kho báu chôn vùi? lại có một đời sống nào xưa
lắc xưa lơ như thể trầm tích? lại có cả chuyện tấm ván ngủ
cũng trở thành di sản?/ mùi thơm của thứ gỗ nam quý/ mùi
thơm mà vì chứng viêm xoang cấp tính, X không phân biệt
được với mùi phân heo/ lại có những cuộc khai quật kiếm
tìm công phu và đầy sách vở học thuật thế sao?/ đây là tài
liệu có tính khai mở/ nếu chẳng may người ghi chép này
không còn tồn tại, xin người kế thừa hãy vì nhiệt tâm này
mà tiếp tục công trình thế kỷ mang tính nhân loại.

ooo

... ghi chú thêm:

Lạ thay, đây là một câu chuyện không mấy hấp dẫn,
không có hồi kết. Nhưng người kể ở vùng hẻo lánh nọ cam
đoan rằng, nó đang xảy ra với ngôi làng trong giấc mơ của
anh ta. Nhiệm vụ của tôi là chỉ chép lại giấc mơ ấy không
hư cấu, văn chương hóa một đoạn kết tốt đẹp làm gì cho
thêm phần rầy rà, lồi thoi, mất thì giờ của bạn đọc.

vết bướm bay

Sự tích:

(Hạc hay bướm,
vẫn còn phải đợi hồi sau phân giải!)

■ Những nhà báo chuyên viết về một số vấn đề xã hội và chính trị, đặc biệt là về các vấn đề liên quan đến quyền con người, đã bị chính quyền Việt Nam cấm đoán và bắt bớ. Nhiều nhà báo đã bị giam giữ, tra tấn và thậm chí bị giết hại. Đây là một trong những vi phạm nghiêm trọng nhất của chính quyền Việt Nam đối với quyền con người.

100

Vết buồn này

■ Là một nhà báo, tôi đã có nhiều cơ hội được tiếp xúc với những người dân nghèo khổ, đặc biệt là những người dân ở vùng nông thôn. Tôi đã thấy họ phải chịu đựng những khó khăn và vất vả đến nhường nào. Họ phải làm việc vất vả để kiếm sống, nhưng thu nhập lại rất thấp. Họ phải sống trong những ngôi nhà tồi tàn, thiếu thốn đủ thứ. Tôi đã thấy họ phải chịu đựng những đau đớn và mất mát. Tôi đã thấy họ phải chịu đựng những nỗi buồn và sự tuyệt vọng. Tôi đã thấy họ phải chịu đựng những nỗi đau và sự mất mát. Tôi đã thấy họ phải chịu đựng những nỗi buồn và sự tuyệt vọng. Tôi đã thấy họ phải chịu đựng những nỗi đau và sự mất mát.

Người ta tìm đến tháp để tham quan, làm thơ cảm cảnh. Và đi toilet trước khi về. Tháp là một di tích từng đi vào nhiều áng văn, thơ, nhạc và triết cổ kim.

Sự tích:

Năm xưa, có người đã cưỡi bướm vàng bay lên từ đỉnh tháp. Trước khi vút lên cao như một máy bay phản lực vồ tung đôi cánh đầy phấn hoa thì theo sổ sách ghi lại, mặt mũi của “tích nhân” đã bột màu, phờ phạc, hay nói cách khác, gã trung niên ấy đã say phấn hoa, gà gât trên đôi cánh bướm mỏng tang. Có lẽ gã cũng không biết được đó là một chuyến bay xuyên không gian và thời gian. Một chuyến bay vút thẳng vào huyền thoại. Và bướm cũng không ngờ trên lớp phấn hoa khổng lồ của kỷ Jura lại có một gã người say ngủ sau cơn giao hoan với nhụy hoa thơm ngát. Đó là điều ô nhục của gã. Và cũng là sự thiệt thòi lớn của bướm. Vì trong suốt lộ trình bay, gã say chỉ biết ngất ngây cố nối dài cảm giác hưng phấn tột độ sau cuộc mây mưa với thiên nhiên. Bướm mang trên mình một sinh thể mù quáng. Và ngược lại, gã cưỡi lên một đám bột phấn sinh cứ lắc lư mà hút mãi tinh lực trong quá trình bay.

Mền là mây. Vững là trời. Cõi người chìm khuất.

Một. Hai. Hay ba ngàn năm gì đó. Lịch sử luôn ghi lộn về niên đại và hay áng chừng một cách mơ hồ. Phần lớn

các sử gia đi điền dã tìm hiểu thêm về lịch sử của tháp thường dễ bị cái cảm tính choáng ngợp kia chi phối, điều khiển. Hầu hết họ đã bị điều kiện vệ sinh tươm tất cổ kính của ngôi tháp hấp hồn. Rồi họ bị hút vào trong cảm giác tự kỷ ám thị như thể các đạo sĩ đến giờ cử hành tụng niệm nghi thức. Họ thấy mùi khói trầm từ án hương cổ trên đỉnh tháp tỏa vào mỗi buổi chiều là mùi của thần thánh. Họ không biết rằng để có mùi thần thánh ấy, ban quản lý di tích đã đốt cháy một bao trầm hương loại hảo hạng, có khi còn cả gan thay trầm hương bằng nhang muỗi nhưng du khách cho đến các nhà sử học đều ra vẻ ngất ngây bởi mùi hương thiêng liêng của cảm giác được tự kỷ.

Theo thống kê tiến hành điều tra trên 100 thăng đàn ông về mùi hương nào gợi nhớ thì có đến trên 44% trả lời đó là mùi nhang trong đám người chết, 27% trả lời đó là mùi tỏa ra từ nước bọt (khi hôn môi) hay chất dịch (khi liếm vào bộ phận kín) của người tình, một số phần trăm đáng kể bảo họ nhớ mùi phấn hoa (loại này sến) và một số khác nữa cho rằng đó là mùi mắ, toilet, thuốc xịt muỗi...

Chẳng lạ gì chuyện các nhà sử học bị ngất ngây và trở nên thiếu chính xác, bỏ bê khoa học vì sự quyến rũ của mùi hương ở ngọn tháp này.

Tháp bảy tầng, tầng thứ ba có một án hương thơm mùi đặc biệt. Người ta chỉ cảm nhận nó vào buổi sáng, khi sương trình còn chờn vờn từ những đám lá và tỏa mù những khoảng không yên tĩnh. Các nhà sử học đã ngồi đó để thưởng thức trong sự hưng phấn cực độ. Một số nhà sử học khác nhay cảm quá đáng đã xuất tinh khi hoang tưởng nghĩ rằng họ được ấp iu giữa một cơ thể phồn sinh khổng lồ. Họ bị rút cạn sức lực trước khi trở về mặt đất, run rẩy ghi lại những điều chứng nghiệm vào cuốn địa phương chí, biên niên sử tâm trạng. Và nhắm biết trước nguy cơ sẽ có đông người tìm đến tầng thứ ba của tháp, một số nhân sự ở hội sử học đã góp ý ban quản lý di tích là đóng cửa nó để tiếp tục nghiên cứu, thực ra là để họ thay nhau tận hưởng mùi hương gợi dục từ cái hương án cổ và được vui

mình, dật dờ uốn lượn theo vũ điệu của đám khói xanh tỏa ra từ những buổi bình minh. Và xuất tinh. Và đạt đến cực khoái ngất ngây trong bầu không khí tĩnh mịch ngàn năm của tầng tháp kỳ lạ.

Trở lại chuyện chuyến bay của tích nhân.

Theo điều tra của một số nhà hải dương học thì gần đây nhiều cá heo chết bởi vì nuốt phải bong bóng bay từ những hội thảo, hội nghị, lễ hội trên khắp toàn cầu. Hằng ngày người ta thải vào không khí hàng tấn cao su dưới dạng bong bóng bay. Thật bất ngờ khi những lời chúc tốt lành của chúng ta được tìm thấy trở lại trong... bao tử nhầy nhụa và hôi hám của những con cá heo bên kia địa cầu. Tích nhân cũng có thể được tìm thấy từ bụng cá heo. Vâng. Nếu như thực tình anh ta đã bay lên cùng với một cánh bướm. Nhưng nói điều đó có nghĩa là chúng ta đã bãi bỏ một cách vô cùng đau đớn cái yếu tính lập lờ trong một giai thoại có tên mộng hồ điệp của ông Trang Tử và cũng có nguy cơ trở thành tội đồ trong đám dân (du khách) đang một mực gọi lòng thành lên đỉnh tháp đầy không khí linh thiêng.

Không sao. Ai muốn cúng vái thì cúng vái. Ai muốn băng khuâng hoài niệm thì cứ việc. Ai tức bọng đái thì cứ việc đi toilet. Phía sau ngôi tháp là khu nhà vệ sinh khổng lồ tiêu chuẩn 5 sao. Và để nhắc nhở mọi người về không gian đất thánh (và chúng ta đang đi tiểu, tiêu trên đất thánh) thì ban quản lý khu nhà vệ sinh đã thiết kế cửa WC theo những họa tiết khảm gỗ, có hoa văn hình những cánh bướm chở một bầu rượu đổ xuống trần gian. Một mặt đất được tưới rượu nồng nàn. Chẳng biết dụng ý giữa chi tiết cánh bướm đổ rượu thánh thần xuống trần gian và chuyện người đời đi toilet có gì liên quan hay không. Nhưng phải nói về mặt cảm giác thì có một sự liên tưởng nào đó. Nhất là với những du khách nhạy cảm và giàu trí tưởng tượng. Trong khi đi đái, họ có thể ngắm tranh và trò chuyện từ các bồn cầu. Câu chuyện của họ thường là những lời hỏi thăm về lộ trình, về dịch vụ ăn chơi, massage ở một phố

trung tâm nào đó hay bình luận về bức tranh tươi rượi của bướm giả cổ trước mặt.

Thật may mắn cho chúng ta - lớp hậu sinh - được đến đây để giải tỏa nỗi niềm một cách tự nhiên nhất.

Điều làm thay đổi số phận của gã (tích nhân) không phải ở phần nhụy hoa với lớp noãn cầu đang ở kỳ rộng mở. Trở lại cơ sở của thuyết tiến hóa, người được sinh ra từ những đám tảo. Thật khó tin vào quá trình chọn lọc tiến hóa khi nghĩ rằng tổ tiên chúng ta có khi là đám rong rêu bên bờ biển chết hay trên bờ Thái Bình Dương. Dù sao thì trong quá trình chọn lựa ấy, cũng không tránh khỏi vài nguy cơ loạn xạ ngẫu cả lên. Có khi con người (như tích nhân chẳng hạn) lại tìm thấy tình yêu và sự hưng phấn của mình trong việc giao phối với cỏ hoa. Bạn có bao giờ thấy những cô gái hôn lên một bông hoa và ngất ngây lim dim mắt sau đó vài giây? Chúng ta sẽ khoác lên đó khái niệm về tình yêu thiên nhiên, rằng ngoài kia đang mùa xuân, rằng cuộc đời đang đẹp và tâm hồn mơ mộng hưng phấn. Nhưng cũng hãy nhớ rằng người ta có thể tìm thấy nguồn gốc khoái cảm khi đặt môi hôn lên một bông hoa tỏa hương thơm và không ít kẻ đã tranh thủ dâng trào hoang tưởng khi chạm môi vào một sinh phận thực vật mong manh. Con người gắn với thiên nhiên trong cơn ghiền cảm giác gần như một kiểu sinh hoạt tình dục có từ ngàn xưa. Cơn ghiền ấy, qua những bần dập thăng trầm văn minh, qua vài tỉ năm, đã được biến hóa thành sự lãng mạn mơ thực chất là một thói quen, ẩn ức vùi sâu trong vô thức.

Lúc bấy giờ. Gã đã vướng vào đám noãn phấn khi bất ngờ gờ noãn khép lại. Cái vật thể phi văn hóa của gã bị hút vào sâu trong đám lông tơ mềm mại và vũng sương nhão nhoẹt với mùi khai nồng trộn lẫn hương thơm cuồng dại đang mặc sức bủa vây, hào phóng. Gã bị hút chặt vào đó mà không dám cất một tiếng kêu nào cả. Cuống hoa lung lay và lắc lư. Gã nghe tiếng thở hổn hển rung lên từ mặt đất và mơ hồ với nỗi sợ sẽ bị đám cạnh lá sắc của vô tình quặp vào cắt đứt của quý của mình. Nhưng nỗi sợ thường

chỉ đến mơ hồ. Trong tình huống này, cơn cực khoái đến chậm hơn gã nghĩ. Gã giãy giụa và bị cuốn hút vào cơn lắc lư đến mỗi một của đám phấn hoa sung mãn. Gã la lên một tiếng thất thanh khi bầu trời phủ kín bằng đôi cánh nhiều sắc màu. Đôi cánh ấy đã cứu giúp gã thoát khỏi cơn mê dài của đám sóng cuộn của những cánh hoa.

Thế là một chuyến bay xuyên qua đám sương mù huyền thoại, thi gan cùng tuế nguyệt được tiến hành ngẫu nhiên.

ooo

Đôi thoại đầu:

Ông có nghe tiếng SÓNG vỗ không?

Không. Đó là KHÓI.

SÓNG thì vỗ, KHÓI thì tan.

Còn cánh bướm đã bay về đâu tá?

Cánh bướm đã tan vào cõi trời nào ai biết được.

Theo vết người đi.

Đâu là vết người đi?

Ai mà biết đâu là vết người đi. Vì tất cả đã biến tan, xóa dấu mãi mãi.

ooo

Cái chết của nhà sử học và khai lộ về những bí mật tầng ba, ngôi bảo tháp:

Cái chết xảy đến với nhà sử học X trong tháng qua được tường thuật khá chi tiết trong những tờ báo lớn của thành phố. Và đồng thời nó cũng gây chấn động trong giới sử học có quan tâm đến những sự cố trong tầng thứ ba bảo tháp từ xưa tới nay.

Theo kết luận của cơ quan điều tra hình sự thì sự chết của nhà sử học X xảy ra vì lý do đơn giản: khói ứ buồng phổi.

Đó là đêm cuối cùng của nhà sử học X. Khi vầng mặt trời đỏ đã rúc xuống núi và lũ chim bay về xao xác góc trời tây. Những khu rừng quạu quọ trở chìm vào màn đen lẫm liệt. Thời gian quánh lạnh, tâm trạng con người trong bầu không khí ấy trở nên vữa ra với những triệu chứng hoang mang tột độ. Đứng từ đỉnh bảo tháp nghi ngút những cột khói xòa vào đêm, và nhìn những đám mây lừ đừ bay qua nền trời quành quạch trở đen, không ít người thở dài một hơi phù sinh.

Trong khi đó, đèn ở tầng ba bảo tháp vẫn đóng kín. Hương án vẫn nghi ngút khói. Lộn lộn khói trầm vẽ lên khoảng không những hình dáng liêu trai múa lượn uyển chuyển như những vũ nữ thoát y trong điệu luân vũ tuyệt vời. Điệu luân vũ thời gian sinh sôi và tàn phai. Điệu luân vũ của còn, mất. Điệu luân vũ của những đường cong phồn sinh và tuyệt diệt. Tất cả đang diễn ra bay bổng, nhặt khoan trước đôi tròng kính dày hai phần ba cuộc đời kinh sách của nhà sử học.

Màu ráng chiều cuối cùng từ dòng sông khói sóng dưới kia hắt lên nền mây một sắc ảm đạm, làm cho cửa sổ căn phòng trên tầng ba hừng lên một màu. Một vài cánh chim lạc bầy buông vào trời tiếng kêu da diết. Ông thích nhất là những phút giây này- khi vầng mặt trời đã khuất đi và màn đêm đang lấn sâu vào mặt địa cầu một cách dũng mãnh như một kẻ cường hiếp hung bạo. Sự yên tĩnh của ngày rơi vào thời khắc này, giữa lúc ánh đèn đường trên những vòm cao chưa phả vào những đường sá thị trấn một sắc màu phẳng và trơ. Đây là giờ của sự rã rời lẫn bình yên. Giờ của sự sám hối và mưu đồ.

Xanh mét. Những cuộn khói vẫn phả lên rồi tỏa ra như những đường chẻ mây trời mềm mại cuộn trong căn phòng chật tầng ba bảo tháp. Hương án như lên cơn rung giật. Trong đầu của ông lúc này chỉ còn mỗi một hình dung về những cánh bướm đã bay đi, phủ đen nền trời khắc khoải. Không ai hay biết thời gian đang vẫn xoay mỗi một. Chẳng ai hay mùa màng đang dần trôi theo tiết điệu chậm chạp.

Hồn mang là cõi trời nào mà lớp lớp sóng cứ vỗ xô bất tận thiên thu!

Lúc bấy giờ ở ghềnh tảo phía tây rực sáng.

Mắt xanh. Sau đôi tròng kính dày. Nhà sử học ghi lại điều mình đang chứng nghiệm giữa một buổi chiều đầy lạ lùng này. Tất cả đang xảy ra như một niềm hốt nhiên dù trước đó không gian bảo tháp đang khiến cho ông nhiều lần chỉ biết quấy đạp trong cái muốn không cùng.

Giờ đây thì không. Với ông, cánh bướm xưa và nhụy hoa cũ đang tràn về với hình hài nguyên vẹn. Ông bước đến và đón nhận lấy niềm hân hoan của hư ảnh cánh bướm dập dờn trong mùi hương thơm tho lan tỏa từ mùi trầm thảo dược. Cả một mùa màng dường như đang sinh sôi sung mãn ngoài đêm kia. Cả thiên hạ dường như đang giao hoan trong quy luật âm dương tương sinh tương khắc mà hoài thai, tiếp nối vạn vật. Bóng đêm đang quay cuồng. Cả mặt đất dường như đang rung rinh. Không ai có thể quyết cho mình một sự chọn lựa khả dĩ nào. Tất cả đang được lập trình một cách thấu đáo và dã man theo đúng nghĩa ban đầu. Những chuỗi gen đã lắp xếp vào nhau. Những biểu đồ nhiều màu mang những tuyến đa bào xoắn kép xoắn đôi và nhân lên vô tận. Phá hủy. Sáng tạo. Tử. Sinh.

Không thể như thế. Đó chỉ là những huyền tưởng. Có phải tôi đang sống và giao hoan trong một miền cực lạc bất tận mà không cần đến giống cái? Có lần ông đã tự hỏi mình như thế và không trả lời được. Thói quen đến bảo tháp lúc 6 giờ chiều hằng ngày đã làm cho ông xanh xao với những dẫn vật, bất an không sao tháo gỡ. Khác với những đồng nghiệp đắm mình và sở hữu mùi hương thiêng liêng, họ trở nên phương phi béo tốt. Mỗi ông là gầy gò, co rút. Ông bỏ ngoài tai những lời chế nhạo để chọn cho mình một cách ứng xử mà ông tự nhận là văn minh. Văn minh trong cả sự xuất tinh vào hư không. Cái cảnh giới không gian ngây ngất của tầng tháp thứ ba ngày xưa có lẽ là vị trí noãn cầu dung chứa sức co bóp mạnh mẽ tuyệt vời của bông hoa vạn niên đã khiến bao kẻ trở thành trích

tiên nhưng chỉ có kẻ duy nhất là được ôm cánh bướm bay lên, lưu danh thiên cổ.

Những lý lẽ và cơ sở khoa học, những nghiên cứu về cấu trúc Gen trở nên bất lực trước những ước lượng huyền thoại mà lịch sử vẽ nên. Chịu thôi. Một cảm giác là một cảm giác dù nó được định hình bằng biểu đồ thì cũng chỉ là một trò chơi lừa mị vài con trẻ. Không giải quyết được gì. Không thay đổi hay định trước được gì.

Bấy giờ, một cuộn khói tỏa lên từ hương án đồng đã nhuộm đen uốn éo bay lên. Nó bủa những cánh tay như một vũ khúc buồn chán rồi những cánh tay con tan loãng vào khoảng không trước mặt. Bất giác, ông bị hút vào. Không thể kháng cự. Một cảm giác khác lạ hơn cả sợ hãi đang bủa vây ông giữa cái hấp lực cuộn xiết của đám khói xanh và mùi hương trầm thiết xâm chiếm lấy buồng phổi lên cơn co thắt.

Ông đã không cưỡng được nữa. Cơn hỏi đòi xuất tinh đang khiến ông tự nguyện cuốn vào vùng lõi hoang đãng và chấp nhận một cuộc vận vũ. Một đám khói quyện hình vòng đã ôm chặt lấy ông và sốc người đàn ông yếu đuối lên cao. Rồi cứ thế, mà lay lắt. Điều vũ luân chuyển, hóa sinh. Tất cả các giác quan của ông phơi mở đến căng nứt để đón vào nguồn mạch khoái cảm là lời đại cuồng. Những suy tư chiêm nghiệm về mặt đất dưới kia đều tan biến. Những sứ mệnh cao cả đã bị buông lơ. Và chính lúc ấy, không ai khác, chính ông lại thấp thoáng nhận thấy trong mình những nỗi dằn vặt. Nhưng chỉ thấp thoáng rồi biến mất khi đợt khói thứ ba đã bủa vây và cuốn ông vào một cơn co giật của hoan lạc. Cái cảm giác ngọn tháp nghiêng đổ và cả vũ trụ đang giao hoan trào lên, vỗ mãi, vỗ mãi, chao chiêng và ngậy ngất...

Nhà sử học đã thấy mình cưỡi cánh bướm bay lên sau khi đá vào đám khói một muông tinh trùng mà mãi về sau nó còn được giữ lại trong viện bảo tàng.

Những đoàn du khách tìm về. Không điều gì có thể che đậy cảm giác buồn chán tột cùng của những nhà sử học

khi họ không còn gì để làm ở đây. Sứ mệnh và sự ích kỷ của họ với huyền thoại đã được phơi bày. Cánh cửa tầng thứ ba của ngôi bảo tháp được mở rộng toang. Ngày cũng như đêm. Người ta chỉ được phép mua vé vào tham quan theo hình thức xếp hàng, đi ngang qua và nhìn ngắm đám khói trong hương án chờn vờn. Lâu lắm, có người đứng ở bờ sông xa trông hoàng hôn chìm dần trên cổ tháp mới kịp nhận ra trên cửa sổ tầng ba, có một dây khói mỏng tang, chờn vờn bay lên và tan vào mây trời.

Chuyện đó xảy ra như một lẽ thường tình khi mùi hương khuyến dụ kia từ lâu không còn lẫn khuất đâu đây. Và sự tích cánh bướm đang dần dần trở thành một câu chuyện chỉ có những đứa thừa thãi lòng tin thì mới há hốc mồm nghe hay chong mắt đọc.

ooo

Đôi thoại cuối

Ông có nhìn thấy KHÓI bay không?

Không. Là tiếng SÓNG vỗ đó chứ.

Thế à? SÓNG thì tan còn khói thì VỖ.

Có lẽ nào những điều lạ từng xảy ra ở đây?

Đúng rồi. Từng nở một bông hoa to, noãn hoa ở tầng thứ ba cổ tháp.

Không. Tôi không mê tín đến vậy. Tôi vô thần. Tôi chỉ đi thưởng hương và ngây ngất.

Còn tôi thì đến để làm thơ và đi toilet.

Ô, con ả kia đến đây xin tinh trùng để thụ tinh nhân tạo đó chứ. Bộ phận sinh dục của nó không được bình thường...

Ờ... Thì thế. Chứ ông tưởng cả thiên hạ đều làm tình được với nhau trong một lúc à?

Dù sao, vẫn còn những huyền hoặc nào đó để con người có thể tìm thấy khoái cảm của mình khi làm chuyện đó với một đám khói. Không phải đám khói. Mà là một vẻ đẹp nào đó song hành bên thế giới. Nó có và không.

Không. Khói thì tan sóng thì vỗ. Nhưng người cưỡi bướm đi trong cơn bay mãi mãi không về... Mà hạc hay là bướm ấy nhỉ?

Không biết. Ta chỉ hay, riêng ta, lần này trở lại và không buồn đi nữa.

ooo

Xin thông báo: Đã hết truyện!

Gửi thôi cuối

sự cô về ruồi

Không. Khởi từ ban sáng thì vậy. Nhưng người cuối bướm
đi vòng còn bay mãi mãi không về... Mà học hay là bướm
ấy nhỉ?

Không biết. Ta chỉ hay tưởng tượng, lần này trở lại và không
bước đi nữa.

Xin thông báo. Có một truyện!

Chuyện về một cô gái

*K*hi trời nắng lên, em thích nói lảm nhảm. Nhưng đây là ngày thu xanh. Ngày thu xanh thì không được quyền nói lảm nhảm. Em đi hăng hiu trong gió và đưa tay bắt vào khoảng không trước mặt. Mọi người bảo rằng em đang bắt ruồi.

*K*hi trời mưa xuống, anh thích múa thái cực quyền. Nhưng đây là ngày thu xanh. Ngày thu xanh thì không thích hợp để chỉ múa thái cực quyền và nói chuyện mưa bão. Mọi người bảo rằng anh đang giết ruồi.〇〇

Quả thực, ngày hôm trước đây thôi, nghĩa là cách đây hai ngày, trung tâm dự báo bệnh dịch đăng tin trên báo rằng ruồi sẽ xuất hiện trở lại. Em hình dung không, chúng ta có thể thu và phát báo động âm thanh vo ve cực đại của nó ở khoảng cách xa 10 km tính từ cột ăngten đài quan trắc cao 150 m ở trung tâm thành phố.

Em biết đó, sự hiểm nguy có thể lường trước được. Bọn trẻ của chúng ta dù đã được trang bị kiến thức giáo khoa phổ thông: biết ghê tởm với ruồi (vì ruồi là côn trùng mang mầm dịch bệnh!) nhưng chúng ta không thể ngăn cản được việc chúng bắt ruồi chơi, một số đứa khác còn có thể cho ruồi vào miệng nhai chung với chocolate, kem hay kẹo. Trong khi đó, những cô bảo mẫu thì đóng cửa ở lì trong phòng, ghê tởm sự cho ô nhiễm, khắp nơi tràn ngập những chấm dứt đen li ti do bọn ruồi để lại. Hình dung đi, trứng ruồi nở nhanh đến nỗi, chúng ta đã dùng hết mọi

loại thuốc diệt côn trùng, sâu bọ nhưng vẫn không giải quyết được gì. Chưa nói đến việc ruồi sẽ lờn thuốc, nguy cơ miễn nhiễm của chúng sẽ tăng lên gấp bội. Và chúng ta chỉ có thể đứng nhìn những đám mây vo ve kia tấn công thế giới một cách tự do, bất trị.

Kênh truyền hình tối nay chiếu một phim tài liệu về chuyện ông đạo diễn trẻ mời nhóm bảy trí thức ở Đài Loan đặt vào bốn không gian khác nhau: về thôn quê làm ruộng, lên núi cao đốn củi, vào quầy bar đô thị để ăn chơi và đến trường đại học danh tiếng để giảng bài. Bảy trí thức có bảy cách ứng xử tùy thuộc vào kỹ năng ít nhiều khác nhau trong mỗi một điều kiện sống và sự cố phát sinh của nó. Có kẻ đốn củi tốt nhưng cày ruộng thì thua, vì sợ đĩa, có kẻ chấp nhận đĩa bám vào quần hút máu nhưng không chịu nổi sự rúc rứa của bảy kiến trâu.

Hầu hết họ đều quen với môi trường của trường đại học (xin nhắc lại, họ là trí thức!). Nhưng chẳng may, trong khi chuẩn bị dạy học thì sự cố xảy ra: cúp điện. Có kẻ ứng xử bằng cách bật điện thoại di động lên, tự soi vào mặt mình mà chửi rửa công ty điện lực; kẻ khác lại ngồi yên đợi đến khi có điện trở lại và cũng có người chạy ù ra khỏi phòng sau khi tuyên bố giải tán lớp học. Tất nhiên, cũng không tránh khỏi chuyện có người tiếp tục nói nhảm trong khi không có ánh sáng và kết quả là anh ta phải đâm đầu vào vách tường đầy bụi phấn.

Phản ứng dễ đoán nhất là khi họ cùng vào một bar nóng bỏng ở Đài Loan. Nhưng trong chốn ăn chơi điên đảo, quần quai, họ tỏ ra lơ ngơ. Họ sợ mất quá nhiều thứ. Có người (cái tay sợ đĩa khi xuống ruộng, chịu vác củi khi lên núi và nói lảm nhảm khi cúp điện) lại khư khư giữ mắt kính dù hai đuôi kính đã có một sợi dây tròng vào sau gáy. Tính cẩn thận của hần, có thể nói là đứng đầu danh sách bảy người. Dù sáu người kia (xuất phát từ đô thị, ít nhiều đã hiểu biết những tình huống trong sàn nhảy) thì có thể đi Tango rất sành điệu.

000

Khi trời nắng lên, em thích nói lảm nhảm. Nhưng đây là ngày thu xanh. Ngày thu xanh thì không được quyền nói lảm nhảm.

Khi trời mưa xuống, anh thích múa thái cực quyền. Nhưng đây là ngày thu xanh. Ngày thu xanh thì không thích hợp để chỉ múa thái cực quyền và nói chuyện mưa bão.

Anh không hình dung được người ta sẽ làm gì trong không gian quá nhiều ruồi và lũ ruồi đã miễn nhiễm với mọi loại thuốc xịt. Em sẽ vẫn nằm yên trên giường và oán trách thời tiết. Với cách lý lẽ của em thì ấu trùng ruồi chỉ có thể phát sinh trong một môi trường khí hậu như thế này. Thế này là thế nào? Đó là ngày mưa xong, những đám mây mang vòm khí ẩm trên cao bay xa và gió hất những đợt hơi nóng từ phía tây trở về làm cho trời khô hanh. Lúc ấy, từ trong các bụi rậm của rừng, lau sậy của đầm lầy, hơi thối của những bồn rác ngoại ô... bọn ruồi sinh sôi và làm cuộc trường chinh về thành phố chúng ta.

Phải, nhưng tại sao bọn chúng không đi nơi đâu khác mà chỉ bay về thành phố chúng ta?

Có lẽ chúng ta đang sống trong một thành phố có vị ngọt và nhiều thực phẩm dậy mùi (hôi, thơm, tanh,...).

Đến đây thì mọi thứ vẫn còn là giả thiết. Nhưng em sẽ nói rằng, giả thiết ấy hoàn toàn có thể trở thành đề tài nghiên cứu cấp tiến sĩ, nếu thấu đáo và đưa giải pháp cụ thể hợp lý thì khả năng các tờ báo, tạp chí chuyên ngành hàng đầu sẽ nhận đăng lại và hội đồng khoa học trung ương sẽ xem xét, đề bạt chiến dịch tầm cỡ quốc gia về "Thực trạng và giải pháp chống ruồi trong ngày thu xanh khô hanh ở phố A". Biết đâu lại chẳng có thể vớ lấy cái Nobel về về sinh học hay hòa bình. Đó là vấn nạn tượng trưng của nhân loại. Nếu ruồi, châu chấu, cào cào, chuồn chuồn, mối mọt... tấn công được thành phố A thì hoàn toàn, nó cũng có thể tấn công toàn cầu vào bất kỳ lúc nào, thời gian, thời tiết, khí hậu nào thuận lợi.

Em đang nghĩ về một viễn cảnh hàn lâm học thuật xa xôi. Trong khi đó, anh đang loay hoay xử những bị nilông

ra bàn, kiểm tra lại một lần nữa trước khi bao bọc từng vật dụng một trong nhà, từ chén đĩa, kệ băng đĩa, máy vi tính, tủ lạnh, giá sách, mặt bàn nơi ngồi uống trà và cả giường chúng ta ngủ... Chúng ta ăn và nằm trên những vật dụng được bao bọc bằng nilon mỏng dùng xong một lần thì thay. Điều anh quan tâm không phải là giải pháp chiến lược quốc gia về chống ruồi mà cụ thể là giá những bì nilon trắng đang sốt giá một cách chóng mặt (có lẽ vì nhiều cư dân đô thị có phản ứng lây lan dây chuyền rất nhanh, họ bắt chước và có nhu cầu khá tập trung, làm cho cung không đủ cầu) trong khi đó, giá thành của tấm nilon đen chỉ nhỉnh hơn ngày thường đôi chút (vì chẳng ai cảm thấy vệ sinh khi dùng nilon đen để làm nệm gối hay bọc bàn ăn...).

Ruồi tác động đến giá cả thị trường.

Trong khi anh đang cẩn thận bao bọc từng chiếc chén ở kệ nhựa xanh thì em nằm trên giường xem tivi, chương trình về bầy trí thức đô thị đặt vào trong những hoàn cảnh, điều kiện sống khác nhau. Em cười rúc rích: - Kìa, cái mắt kiếng của cha nội đạo mạo đã rơi vào cặp váy của một em xinh đẹp trong quầy bar. Vậy à? - Anh hỏi lại. - Dạ, cứ nhìn hấn ta quờ quạng tìm mắt kính lão mà buồn cười... Trong khi đó, những người cùng nhóm làm gì? - Anh hỏi lại cứ như thể tin tưởng mọi thứ được kể qua lăng kính của em tin cậy và chính xác nhất. Em nói: - Họ đang nháy. Một trong số họ có nốt ruồi ở cằm giống anh. Anh ngừng tay bọc chén, những tấm nilon ngưng tiếng lạo xạo: - Thật thế à? Có lẽ hấn sinh ra vào ngày bão ruồi tấn công thế giới...

Ngày hôm qua là thế. Anh đặc biệt bất hạnh khi sinh ra vào ngày bão ruồi. Dĩ nhiên, mọi chuyện được kể qua lời của ba mẹ anh lúc sinh thời. Đó là hôm thời tiết nắng gió, khi phòng để mở toang cửa, ba anh chưa kịp nhào tới ôm ấp đứa con đầu lòng trong mừng vui cuống quýt đến phát rồ thì bầy ruồi đã ùa vào như một đám mây, chúng che khuất tầm nhìn của ông; làm ông bất ngờ đâm sầm vào cửa. Sự lạ. Con bão ruồi không được dự báo trước đã tràn qua mọi đường sá, ngõ ngách, cửa nhà... bủa vây thành

phố rất nhanh, khiến không ai kịp trở tay. Đám mưa ruồi mạnh đến nỗi đủ sức làm cho khoảng cách người cha và đứa con trai bị phong tỏa. Ánh sáng ủa vào căn phòng. Và màn đen cũng ủa vào căn phòng cùng tiếng vo ve cực đại. Phố phường bên ngoài náo động bởi tiếng hụ còi loạn xạ của xe cảnh sát. Giữa tình huống đó, những tiếng nổ lép bép liên thanh kèm theo ánh chớp trên chiếc vợt điện xài pin thường ngày diệt muỗi trở thành biểu hiện chống trả quyết liệt và yếu ớt nhất trong gian phòng. Chiếc vợt trở nên huyền ảo và thần bí trong bài múa thái cực quyền diệt ruồi của bà đỡ đẻ. Xác ruồi bay tứ phía. Tiếng trẻ sơ sinh khóc thét. Người lớn náo loạn. Sản phụ trùm kín mền và ngất một giấc dài. Lúc ấy, người đàn ông lần đầu tiên làm bổ thực thi nhiệm vụ thiêng liêng là kéo những chiếc ghế ngổ ngang lợi qua đám xác ruồi trong căn phòng và đón nhận từ tay bà đỡ đẻ một sinh thể hồng hào kháu khỉnh đang khóc thét, khóc ré. Tiếng khóc con trẻ hòa điệu trong tiếng vò vò vò vò của bầy ruồi và tiếng nổ lép bép trên chiếc vợt với bài múa lên đồng của bà đỡ đẻ.

Sử ký ghi:

[... Ngày Thu xanh, phố A xảy ra nạn bão ruồi. Sự lạ. Nhiều trẻ nhỏ sinh ra ngày này có nốt ruồi ở mồm, má, bắp đùi, hông và cả bộ phận sinh dục. Ruồi bay theo mùi tanh mà đến. Ruồi đậu khắp nơi. Ba phiên chợ đóng cửa. Ruồi bu kín những vật dụng trong nhà và sinh sản ấu trùng. Ruồi chui rúc vào mắt, mũi, kẽ tay, miệng, nách, lỗ tai... tiếng vo ve không dứt khỏi tâm trí, ám ảnh cả giấc ngủ. Ruồi đậu thành từng gờ trên các hàng quán còn lưu cữu mùi tanh, thơm, hôi... Rồi từ ruồi tỏa ra mùi rác rến, xú khí, ươn tởm, lờm lợm...

Đó được xem là ngày đại họa vậy. Nhưng cũng chóng vánh. Hai hôm sau ruồi biến mất. Cuộc sống sạch trở lại. Thời tiết mùa thu lại trong xanh. Dù trong suy nghĩ của cư dân đô thị X. vẫn nhiều ám ảnh khó dứt ...]

Mãi về sau này, khi vết sẹo trên trán - hậu quả của cú té sầm vào bậc cửa - đã kín miệng, ba anh vẫn không thể nào quên cái cảm giác hân hoan lẫn hốt hoảng trước sự kiện, khoảnh khắc anh chào đời. Xác ruồi chết ngập mắt cá chân! - ông nói - Và tiếng nổ lép tép, ánh sáng chạm điện nhá lên từ bàn tay vọt thái cực quyền của bà đỡ để như thể pháo hoa chào mừng một con người đến với thế giới... Dĩ nhiên, ba anh có quyền văn chương hóa mọi thứ. Nhưng sau đó, ông cũng nói rằng, ngay cả khi vết sẹo trên trán lành lặn thì mỗi lần nhìn thấy nốt ruồi trên cằm anh ông đều nhớ nằm lòng sự cố lạ lòng ấy.

“Ôi, một con người đến với thế giới. Và một con ruồi đã vô ý ỉa vào cằm của hân ta!”

Đó là anh. Người có nốt ruồi ở cằm; đang làm nhiệm vụ bọc những chén, đĩa, muống, nĩa lại một cách cẩn thận trước ngày cơn bão ruồi trở lại.

Đêm qua, em nằm trong lòng anh, ngoan như một con mèo buồn. Em nói rằng, em lo quá, nếu chẳng may con chúng ta bốc ruồi ăn thì quá nguy hiểm. Anh trấn an, chúng ta đã đóng tiền cao cho phí nội trú, nó sẽ được các cô giáo chăm lo kỹ hơn những đứa trẻ khác. Hôm trước anh còn gửi phong bì riêng cho cô ấy. Cô ấy hứa sẽ đảm bảo thằng bé trở thành con ngoan trò giỏi và suy nghĩ độc lập trong tương lai. Cô ấy làm anh mát lòng mát dạ, chúng ta giao con đúng địa chỉ rồi em ạ. Em thở dài và rúc vào ngực anh cứ như thể đó là một hang động còn sâu lắm, chưa bao giờ và mãi mãi không khám phá hết. Anh vói tay tắt đèn bàn. Và một lần nữa dặn em cứ phải yên tâm về chuyện con chúng ta được bảo bọc trong một môi trường khá an toàn trong khi cơn bão ruồi về ngang thành phố. Dù sao đi nữa, thì chuyện các cô giáo với hàng chục chiếc vợt PRCR (phòng ruồi chữa ruồi), thì ở trường nội trú, con mình cũng được bảo vệ tốt hơn ở nhà. Vả lại, lũ trẻ bây giờ giàu kiến thức kỹ năng ứng phó tính huống hơn chúng ta ngày xưa...

Nhưng em thương cu Ruồi quá! - Em nói - và lại rúc sâu hơn vào ngực anh. Đám lông trên ngực anh xon xớt nước mắt em.

Mọi người đều ngủ sớm. Tất cả các cửa sổ đều đóng sớm. Ai cũng có ý thức dưỡng sức để ngày mai ứng phó với sự oanh tạc của cơn bão ruồi. Thành phố này chìm vào sự tĩnh lặng hiếm hoi.

Trong khi em đang mơ giấc mơ cu Ruồi nói lảm nhảm và đưa hai ngón tay nhỏ xíu chụp bắt khoảng không rồi cho vào miệng như thể đang bốc một món ăn vô hình treo lửng lơ trước mặt rồi nuốt ngon lành thì anh lại mơ thấy ba sống lại và bay về cùng với đàn ruồi, ông đến và hút sạch cái đốm đen trên cằm anh. Một đốm đen khổ lụy trong thuật tướng số. Một đốm đen sinh ra chỉ để làm những việc vặt vãnh. Cũng phải, việc đầu tiên là ông sẽ khắc phục sai lầm của sự cố khi xưa, dùng miệng cắn vào cằm con trai một cái đau đớn và hút một ngụm máu từ cái nốt ruồi sưng tấy, phun vào vách tường. Anh lại thấy cái ngạch cửa nơi ông bị té bong một lớp sơn xanh cũ. Anh lại thấy bài thái cực quyền nhuyển từ bàn tay còn vấy máu rau thai của bà đỡ đẻ và những tiếng nổ lép bép không theo một tiết tấu nhịp điệu nào trong cái ánh sáng ngập tiếng vo vòe, vò vòe...

Em bảo em không ngủ được. Nửa đêm, chúng ta, mỗi người đều trải qua một giấc mơ ám ảnh. Em nói, phải bắt đầu lại từ cơn bão ruồi. Trước khi ngủ chúng ta đã nói tới đâu? À, chúng ta nói tới đoạn "lũ trẻ bây giờ giàu kiến thức và kỹ năng ứng phó tình huống hơn chúng ta ngày xưa". Và chúng chắc chắn cũng ít ám ảnh hơn. Dấu vết về những sự cố cũng ít để lại trong tâm trí của chúng nó hơn chúng ta ngày trước - em nói như thể gấn kết trở lại cuộc trò chuyện chưa làm thỏa mãn tâm trí. Nhưng em nghĩ đi - anh nói - việc chúng ta ám ảnh bởi những câu chuyện về cơn bão ruồi ngày xưa liệu có ích gì cho đời sống? Nhiều khi chúng ta không có khả năng nhớ hay ám ảnh lại đâm ra hay. Không - em phản biện - ít ra chúng ta

có kinh nghiệm để ứng xử và đối phó. Anh không nhớ hôm qua mình đã gửi con vào nhà trẻ là gì? Chúng ta đối phó tự nhiên cũng như bao nhiêu người khác chưa từng xảy ra sự cố bão ruồi, chưa từng nghe chuyện bão ruồi mỗi dịp sinh nhật. Thậm chí họ còn đút phong bì vào túi cô giáo nhiều hơn để con họ được an toàn sau cuộc tấn công của ruồi.

Câu chuyện giữa anh và em kéo dài đến sáng. Thực ra, cũng không giải quyết được tình hình gì. Nó chỉ làm sống lại nỗi ám ảnh về ruồi và làm lên men, trương phình nỗi âu lo. Mà chuyện ấy có thật hay không nhỉ (sao em và bạn đọc đều không đặt câu hỏi này ngay từ đầu để đến đây thì phải trò chuyện tiếp?). Anh chưa từng có ký ức về nó. Sự cố ngày sơ sinh mà anh biết cũng chỉ bằng phóng chiếu tưởng tượng thông qua lời kể của ba mẹ vào các dịp có tính tưởng niệm lớn lao hoặc vợ vẫn trong đời:

1. kỷ niệm sinh nhật;
2. những hôm thời tiết quá khô hanh;
3. ngày trong đám tang của bà đỡ đẻ - người biết chống trả hoàn cảnh quyết liệt bằng bài múa thái cực quyền với cây vợt xài pin.

ooo

Khi trời nắng lên, em thích nói lảm nhảm. Mọi người bảo rằng em đang bắt ruồi.

Khi trời mưa xuống, anh thích múa thái cực quyền. Mọi người bảo rằng anh đang giết ruồi.

ooo

Ngày mai, chúng ta sẽ nằm trong căn phòng kính trong suốt, đóng kín cửa và xem tập tiếp theo của phim tài liệu thể nghiệm về bảy trí thức ngơ ngác phát lại trên kênh truyền hình thử nghiệm. Có lẽ ngày mai, những nhân vật của chúng ta sẽ được đặt vào những không gian ngột ngạt hơn: thế giới của ruồi nhặng, trong rừng trúc, giữa

bãi rác hay sang trọng hơn, ví dụ như trên ngai vua, dự tiệc tối trên sân thượng tòa nhà cao nhất thế giới chẳng hạn. Có điều, anh và em đều đoán được về sự lơ ngơ trong những giai đoạn thích nghi của họ. Nhờ thế, tính giải trí từ bộ phim trở nên cao hơn một bậc vì những suy diễn của chúng ta về nó. Trong khi đường phố đang vo vò vò vò vò bởi âm hưởng phát ra từ những đám mây ruồi vây bủa. Ruồi chui rúc vào mọi ngõ ngách, thì chúng ta sẽ nằm bình tâm giữa mọi vật dụng đều đã được bọc nilon trắng bảo hiểm trước ấu trùng ruồi, cứt ruồi. Bản thân chúng ta - anh và em - sẽ chui vào trong hai bao nilông vừa vặn, gút kín miệng bao bằng một sợi dù rút. Chúng ta dẹp mọi lo âu và trả cho cu Ruồi sự độc lập ứng phó hoàn cảnh, để ký ức của nó không bị nhàu nhụa bởi những đám mây lo sợ hay ám ảnh quá khứ trong những câu chuyện người khác trong các dịp vớ vẩn nào đó của chuỗi đời sống.

ooo

Dĩ nhiên, chuyện này xảy ra nếu chẳng may, ruồi tấn công thế giới chúng ta. Và cơn bão ruồi trở thành hiện thực.

ooo

*Mọi người bảo rằng em đang bắt ruồi.
Mọi người bảo rằng anh đang giết ruồi.*

biên mật không đều

không đến
biên mặt

- *Có ai thấy tôi không?*

Mi nói. Và đi về phía đám đông. Mi chen qua những nách các bà sồn sồn, lướt qua vú căng sắc nước hoa của các em trẻ trung núng nẩy. Mi bức bối vì hơi người từ đám đông nhốn nháo, hỗn tạp. Lỗ tai lòng bùng nhúc nhối tận đỉnh sọ vì thứ âm thanh của điệu Pasodobl trên hai chiếc loa thùng giọng xuống sàn nhảy. Mi choáng bởi những cú vuốt eo điệu nghệ và mấy pha ngã người phô phàng đường nét, chủ động va chạm và tột cùng khiêu gợi. Mi móc điện thoại ra và nhắn tin như một phương cách giải thoát đơn giản nhất khỏi cái mở lòng nhùng này.

...

- *Có ai thấy tôi không?*

Mi nhắn vào một số máy hên xui bất kỳ trong danh bạ đã lên đến vài trăm số máy, vài trăm cái tên. Có những cái tên trở nên lạ hoắc. Những cái tên khiến mi không sao hình dung ra được chủ nhân của nó là ai, cao, thấp, tròn, dỏng, lớn, bé, mập, ốm đã gặp ở đâu, trong hoàn cảnh nào, đang làm cái gì, giọng nói thế nào, đục, trầm, gió, kim, đồng bóng hay cương quyết... Mi càng không nhớ được đã liên hệ với họ bằng cách nào, trong hoàn cảnh nhân duyên nào, để nhờ vả, hay tình cờ, để tán tỉnh hay lợi dụng, để hợp tác công việc hay phá phách giữa khuya, để qua đường hay mưu tính điều gì. Mi nhắn vào dấu cộng

(+) của bảng điều khiển và cứ thế lần lượt những cái tên lướt theo mẫu tự alphabet trước mắt. Mi nhấn phím dừng và nhắm mắt nghiêng ngón cái vào phím xanh. Màn hình nhảy lên chữ: “Đã gọi tin nhắn!”

...

- *Có ai thấy tôi ở đâu không?*

Mi vẫn chưa thoát ra được khỏi đám đông nhốn nháo. Rõ ràng mi đang đi tìm một người. Kẻ ấy đột ngột nhấn vào máy mi rằng: “Hãy tìm tôi vào lúc 9 giờ, tại phòng giao lưu ra mắt sách của nhà văn nữ Nguyễn Thị Mộng Z”. Và chỉ có thế, mi đến đây để tìm. Từ ngoài cổng, mi thấy có một tấm biển đề: “Giao lưu và tặng sách của nhà văn Mộng Z tại lầu 2, phòng hội thảo”. Mi bước qua hành lang và thấy người đàn bà luống tuổi có khuôn mặt sắc sảo son phấn. Mộng Z đang ngồi trước một bàn sách được xếp ngay ngắn để kèm những gói quà tặng của ban tổ chức. Bàn đối diện là một núi sách khác cũng xếp ngay ngắn, có cả bó hoa tươi thắm (vâng, bó hoa khi nào mà chẳng tươi thắm!) cùng với một tấm biển giấy nhỏ khiêm tốn trôi lên được thiết kế theo hình tia chớp, bên trong tia chớp đỏ chói đó là cụm chữ khiêm tốn: giảm giá 40%, có chữ ký tác giả. Buổi hôm nay mi đến đây tìm một người lạ mặt. Mi đã nhớ mục đích chính của mình. Không thể xao lãng. Mi đi đi lại lại và móc điện thoại ra nhắn tin: “Tôi đang ở trước mặt nhà văn Mộng Z và sẵn sàng tham gia buổi giao lưu ra mắt cuốn sách Xin lỗi anh, em đã yêu cô ấy”. Mi tìm đến số máy được định danh là Bí Mật và gọi đi.

...

- *Có ai thấy tôi ở đâu không?*

Mi dừng lại ở cửa, nơi có mùi hôi nách tỏa ra từ cái hốc đen nũng nở của một mụ sồn sồn đang nện gót điệu Pasodobl trước tấm gương. Mi thấy có nhiều người đứng trước gương và lắc hông. Họ mới học đến điệu Twist. Điệu này dễ. Mi đã có lần học qua. Chủ yếu dùng đến những cử động lắc hông và lắc ngực. Tận dụng sự uyển chuyển của những khớp để phô diễn đường nét. Tiết tấu

đơn giản phóng túng và phiêu gợi. Nhưng trong bối cảnh này thì mi không tài nào nhận thấy sự khiêu gợi khi người ta có thể đứng trước gương, xoắn một nhân, nhún một chân và lắc ngả ngón. Một bà có bộ mông quá khổ đang cố gắng tận dụng những động tác sôi động để đốt cháy từng milimet mỡ bụng. Mặt mày nhàu nhua mồ hôi. Cặp mông vẫn ních chặt trong lớp quần đen may bằng chất liệu vải rủ mềm, nền nã, gợi dục. Mi lại bước tới một chiếc gương khác và nhìn vào đó. Mi thấy sự bất thường đang diễn ra trong căn phòng náo nhiệt thanh âm này: có một cô gái đang nhún nhảy đến đoạn uốn ngực lắc lư trong gương nhưng hồi ôi, trước gương lại là mi. Rõ ràng chẳng có cô gái nào đang đứng ở đây cả. Mi dụi mắt, bước ra sau tấm gương mà vẫn không thấy cô gái đâu. Trong khi cái hình ảnh phản ra từ tấm gương cứ sống động lắc lư. Mi tự hỏi, ảnh thực của cô ta là đâu? Hay mắt mi đang có vấn đề. Cả tai mi nữa. Thanh âm của điệu Pasodobl, hay Twist này giờ liệu có thật hay không? Đây có phải là phòng nhảy thực không hay một chiếc hộp chứa đầy ảo giác?

...

- *Có ai thấy tôi đâu không?*

Mi băng qua dãy hành lang phòng nhảy và bước lên cầu thang. Ở đó, mở ra một hội trường hoành tráng của những khẩu hiệu cắt từ trong cuốn sách viết về lesbian hứa hẹn ăn khách của nhà văn nữ trung niên Mộng Z. Mi thấy nhà văn xuất hiện trước ống kính truyền hình và nói đại loại: "Tôi đã thâm nhập vào thế giới đó. Tôi đã dẫn thân. Và chịu những thiệt thòi sau khi cuốn sách này ra đời. Tôi ngủ với 21 cô gái (tại sao không làm tròn 20 hay 25 cho dễ nhớ nhỉ?!) và hiện đang vẫn độc thân. Nhiều nguyên mẫu của tôi đã hăm dọa nếu cuốn sách tung ra họ sẽ đốt nhà tôi. Khi nói điều đó, khuôn mặt của nhà văn nữ tỏ bày sự nghiêm trọng, có vấn đề của tác phẩm sắp ra đời. Ống kính truyền hình zoom-in, focus vào đôi mắt hơi toát lên vẻ khủng hoảng ám muội quá lửa dẫn thân của

nhà văn. Và phía góc phải, đám phóng viên đang thi nhau “bắn” những tiếng tách tách nháy sáng liên tục của đèn flash. Mi đứng lặng trước tấm panô giựt một câu khá sốc từ cuốn sách: “Chuyện chúng ta làm trong đêm qua chẳng lẽ em không nhận ra hạnh phúc? Hạnh phúc là được thỏa mãn ngay cả những động cơ dĩ thỏa. Em yêu chị bằng tất cả trái tim của người con gái vừa bước vào đời!”

...

- *Có ai thấy tôi ở đâu không?*

Mi nhần lại một lần nữa tin nhắn ấy cho một số máy bất kỳ và dừng lại trước một nhà phê bình lớn tuổi. Mi định mở miệng nói: Ông có nhận ra tôi không? Nhưng rồi tìm thấy ánh mắt lạnh đậm của hấn, mi bước thẳng. Mi và hấn từng ngồi đàm đạo về nhiều chuyện, từ vấn đề bất lực của nhà chức trách về hiện trạng tắc nghẽn giao thông, văn hóa học đường xuống cấp đến các tác phẩm văn chương đang ngày càng đâm ra chột búa. Đó là những buổi chiều mi và hấn đều còn rất trẻ. Hấn thích thiền và huyền học. Mi thích văn chương được viết bởi những tác giả nữ. Và mi tin rằng mi với hấn có khoảng giao thoa nào đó. Có lẽ cũng ít thôi. Nhưng cái khoảng gặp gỡ ít ỏi của hai đường vòng tròn cũng đã là một giao điểm đáng kể. Mi ngờ ngợ với cái nhìn của hấn sáng nay. Dù đêm qua mi và hấn đã hẹn gặp nhau tại đám đông này để bàn tiếp về vấn đề môi trường sống của các nhà văn dân thân trong những đề tài lesbian và gay. Chẳng lẽ hấn quên lời? Hay từ đêm qua đến sáng nay, chẳng lẽ đã có điều gì xảy ra trong suy nghĩ khiến hấn thay đổi cách ứng xử dù là xã giao với mi? Rồi mi lại nghĩ có bao giờ mắt lại lại kém đến thế? Chẳng lẽ không nhận ra cả đứa bạn đang đứng sờ sờ trước mặt mình trong tư thế chuẩn bị bắt tay ôm hôn thân mật? Không thể. Tình huống này khó có thể xảy ra. Chỉ trừ phi hấn không nhận thấy sự có mặt của mi. Và mi bắt đầu ngồi xuống ghế. Nhẹ như một bóng ma. Ở chỗ ghế mi ngồi có một vật nặng vàng mùa đông từ cửa sổ kính xuyên vào. Ấm áp. Nhưng mi lại bàng hoàng loay hoay mãi như vừa đánh rơi một vật

ting vi lắm khi nhận ra cả chiếc ghế. Mi phát hiện ra một điều: mi không hề có bóng trong cái vạt sáng vàng ấy. Mi không thấy điều gì phía dưới chiếc ghế lẫn phía nghịch của chiều chiếu ánh nắng. Mi hốt hoảng đứng lên, đi lại. Và chú tâm nhìn vào vạt nắng. Mi không thấy bóng mi. Mi quay lại, nghĩa vạt nắng đổ dưới nền gạch bông hoa văn màu hồng, vẫn không thấy bóng của chiếc ghế. Trong khi hốt hoảng, mi chỉ nghe trên sân khấu, nhà văn nữ đang trả lời các nhà báo về sự dẫn thân của văn chương đề cập giới tính thứ ba, thứ tư, sắp tới sẽ là thứ năm, thứ sáu. Sự đo lường thị trường và những trải nghiệm bảo vệ cho cuộc cách mạng về giới và những dẫn thân nhất định của cô.

...

- *Có ai thấy tôi ở đâu không?*

Mi kêu lên trong hội trường khi hốt hoảng nhận ra mình đã không còn dấu vết của sự hiện diện. Mi chạy qua những hàng ghế và lấy túi xách của mình quơ vào các dãy ghế để cất lên tiếng động nhưng tất cả những chiếc ghế đều đứng lặng thinh. Và mọi người vẫn đang chú tâm bàn về bình đẳng cho những dạng phát sinh giới tính thứ ba (gay) và giới tính thứ tư (lesbian) lẫn vấn đề về sex bất thường trong văn học. Những đề tài đang ăn khách, có thể quyết định trọng lượng của quả đấm xuất bản tung ra trên thị trường. Mi gào lên qua những hàng ghế. Mi chạy lên sân khấu chụp micro từ miệng nhà văn nữ và la toáng lên rằng: - Có ai thấy tôi ở đâu không? Mi bàng hoàng nhìn lại trong tay mình chỉ là chiếc bóng của micro, dụng cụ duy nhất để khuếch đại thanh âm trong gian phòng này. Và mi nghe những tiếng echo vang dội của chính mình trên hai chiếc loa thùng. Vọng xuống tới phòng khiêu vũ. Vọng qua những hành lang buổi sáng xanh tươi. Vọng ngược lên những cửa sổ song chắn bằng gỗ sơn nâu. Vọng ra con đường đang rền tiếng còi xe. Vang sốt một con phố. Cái đuôi ngữ âm được gào lên thê thiết “ở ở ở... đâu ầu ầu ầu... kh ... ô... ng...” cứ vọng miên man trong buổi sáng mùa đông náo nhiệt của đường phố. Mi khóc. Mi đã nhận

ra sự thật tình trạng mất dạng của mình. Mi hoàn toàn không có can dự gì ở đây. Sự tồn tại vật chất của mi cũng thế. Mi đi lại không va đập và chiếm lấn các vật dụng. Mi đứng trước gương lại chỉ nhìn thấy bóng cô gái lắc lư điệu Twist. Mi ngồi trong bóng nắng và chiếc ghế chỉ để thấy rõ sự vô hình đang liếm lên mình. Mi còn biết làm gì để mọi người hay biết mình đã đi qua đây, có dự buổi giới thiệu tác phẩm này. Mi làm sao có thể tìm được người Bí Ẩn như lời hẹn tối qua. Và mi không tài nào đứng lên tranh luận cùng với anh bạn nhà phê bình văn học về vấn đề đạo đức hay cú sốc tập quán trong quan hệ đồng tính. Mi chết lặng trên một góc sân khấu. Mi như một hình nhân vút đi. Không ai đoán hoài. Mi vùng vẫy ở đây cũng chẳng để làm gì. Nhưng mi vẫn đang cần được phát hiện. Mi phải tiếp tục làm mọi cách để được phát hiện trong đám đông và buổi sáng êm đêm này.

...

- *Có ai thấy tôi ở đâu không?*

Mi lại móc chiếc điện thoại từ trong túi và chọn đúng số người Bí Ẩn, kẻ hẹn mi sáng nay có cuộc gặp mặt tại đây. Mi gọi ngay cho cô ta. Những tiếng rền rẹt của sóng âm điện thoại làm cho mi ớn lạnh. Một giọng nữ cao từ tổng đài thông báo với mi trình trọng được lập trình: "Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được. Xin quý khách vui lòng gọi lại sau!". Mi thấy mồ hôi chảy đầm đìa trên ngực mình. Toàn thân thể mi đang căng nộn ra. Rồi teo héo lại. Mi đang thu nhỏ sự hiện diện của mình trong thế giới này đã lâu. Mi cảm nhận được điều này từ cách đây vài năm. Đó là khoảng thời gian những buổi sáng thức dậy mi không còn ham muốn gì. Không còn khổ đau. Không còn hạnh phúc. Mi không còn nhận thấy sự hiện diện của những giấc mơ trong các giấc ngủ ngày cũng như đêm. Mi cảm giác mọi thứ cứ tuần tự diễn ra trong hết một ngày với những việc có tầm quan trọng bằng nhau, sự bận rộn bằng nhau và sự nghỉ ngơi bằng nhau. Việc của mi là đọc hết tất cả những gì thiên hạ viết và gởi về rồi ký tên hay

không ký tên. Mi thường để lại những việc thường ngày ở cơ quan và trở về nhà buổi chạng vạng. Mi không suy nghĩ gì nhiều về những thực trạng mà bạn mi, nhà phê bình hay lấy làm đau đầu. Mi dần dần xóa những số máy với những mối quan hệ không rõ ràng, những cái tên không thể hình dung, định vị là ai trong điện thoại di động. Càng về sau, vợ mi thường gọi tên mi thẳng thốt ngay cả lúc mi ngồi trước mặt cô ấy. Cô ấy khóc thét khi thấy mi xuất hiện trở lại đột ngột trước mặt mình như một sự vật vừa bị che khuất và đã khai lộ trở lại. Sự xuất hiện trở lại bao giờ cũng bất ngờ như cách người ta ném một hòn đá từ bóng đêm xuyên qua vùng ánh sáng. Mi không cảm nhận thấy sự che khuất bản thân ấy thường xuyên. Nhưng đã có lúc chính mi cũng đặt câu hỏi: liệu có một ngày nào đó mình thực sự không còn trong thị trường, “vùng thấy” của người khác. Có thể lắm. Đáng sợ lắm. Mình sẽ phải liên tục kêu gào để cái bóng mây bí hiểm kia cuốn xéo mất đi. Mình không muốn bị nó nuốt chửng và trả về tình trạng rỗng hoác, đáng kinh sợ. Mi nghĩ đến một sự biến thái đáng kinh hoàng hơn là hôm nào đó chính mi sẽ biến mất một nửa hay hai phần ba con người. Hoặc sự biến mất ấy diễn ra không đồng đều trên cơ thể mi. Chẳng hạn người đời chỉ còn thấy được đôi tay mi đang quờ quạng trên cái cơ thể vô hình tạm mất hút vài phút hay khi mi đang tắm, nước làm cho cả phần từ cổ trở xuống bàn chân mi biến mất chỉ còn cái đầu mi đi mãi lưng lửng trong không trung. Mi cực lực phản đối và bất lực với những ảo giác ấy. Nhưng mi biết làm sao được. Sự biến mất nằm ngoài khả năng kiểm soát của mi. Mi đi từ thích nghi sang đập phá. Mi chế giễu sự biến mất bằng cách để cho mọi thứ xảy ra tự nhiên. Và khi biến mất khỏi cái nhìn của người khác, mi có thể tận dụng cái môi trường mù đục lạnh lùng kia để tè hoặc đại tiện. Mi muốn thải những thứ ố bẩn vào trong từ trường của sự biến mất để hả dạ.

...

- Có ai thấy tôi ở đâu không?

Đã có lần mi dìu vợ trong một bản tango ở một sàn nhảy về khuya. Giữa khi ánh đèn laser hắt lên trần, vách và những đôi vai sành điệu dặt dìu thì mi đột ngột nghe tiếng hét: “Anh đâu rồi?”. Mi bám chặt vào eo nàng rồi ôm chặt vào vai nàng. Nhưng nàng vẫn kêu lên: “Ôi, anh ơi, anh đâu rồi?”. “Anh đây mà! - Anh đang ôm em mà!”. Mặc, vợ mi điên dại gào hét khiến cả sàn nhảy náo loạn. Đèn neon được bật sáng. Màu sáng trắng xua đi những vòng tròn đủ sắc màu trên vách. Xua đi mùi rượu tây thoang thoảng từ miệng quý ông và mùi nước hoa hàng hiệu đủ loại đang lờn vờn quanh đây. Mi chọn một góc sân khấu để xuất hiện trở lại. Như thể vừa trốn vợ đi toilet vào. Mi nhả nhận lướt ra sân khấu. Anh đây em. Anh đây, đừng sợ. Dù trong lòng mi đang âu lo về những khoảnh khắc mất hút của mình trong thực tại. Ít ra là dưới ánh mắt của thực tại. Mi đã không hiện hữu. Có khả năng những khoảnh khắc ấy sẽ tăng dần lên trong cuộc sống lúc ẩn lúc hiện này. Là điều đó không xảy ra với mọi người. Mà chỉ đặc biệt xảy đến với mi như một nỗi kinh hoàng riêng tư. Mi nhận thấy nỗi hoảng sợ trên bờ vai run nấc của vợ mình. Mi không thể lý giải và càng không thể buông xuôi trước tình trạng này. Mi hoàn toàn toàn thụ động trước thời gian và không gian hiện hữu của chính mình. Mi muốn dúi vào sự biến mất vô nghĩa lý.

...

- *Có ai thấy tôi ở đâu không?*

Mi vẫn nghĩ điều này chỉ xảy ra lúc gần bên vợ mi. Vì có thể đã có sự lạ nào đó ứng nghiệm hoang đường khi vợ mi có mặt. Những lần cãi vã nhau nặng lời chính vợ mi là kẻ gào lên rằng, sao anh không biến mất cho tui nhờ. Rõ ràng đó là một lời nguyện rửa được thốt ra khi người ta mất bình tĩnh. Tình trạng ấy có thể xảy ra với mọi cặp vợ chồng trên đời. Không chỉ riêng gì với mi. Nhưng hiện thực sau lời nguyện rửa ấy chả lẽ chỉ xảy ra với mi trong một nỗi bất công khủng khiếp nào đó. Mi chỉ có thể nghĩ đó biết đâu là án phạt của thượng đế cho chính vợ mi như một

bài học, kinh nghiệm khi bức dọc. Và khi sự biến mất xảy đến một vài lần, bước qua nỗi kinh ngạc ban đầu, chính mi đã dần thích nghi với những khoảnh khắc nhập nhoạng có mặt mà vẫn như không ấy. Mi bắt đầu thấy sự thú vị khi được đứng nấp trong một từ trường khác, nó như cách người đứng trong bóng tối có thể thấy được những gì diễn ra dưới bóng đèn nhưng những con người dưới bóng đèn thì lại không tài nào nhìn thấy bóng tối. Mi kiểm nghiệm lại những giờ mất dạng kia và thấy rằng, bản thân mi không có cảm giác gì khác biệt với trước lúc biến mất. Mi nhận ra không có điều gì xáo trộn hay thay đổi. Dĩ nhiên, trước tiếng kêu la hốt hoảng của vợ thì mi chưa xót và nôn nóng được xuất hiện trở lại. Dù sự trở lại sớm muộn như đã nói, hoàn toàn không phụ thuộc vào chính mi.

...

- *Có ai thấy tôi ở đâu không?*

Mi đẩy cửa chiếc ghế một lần nữa khỏi chỗ nấp nhưng không nghe tiếng động hay sức nặng. Có một cô gái nào đó đưa tấm lưng trần nồn với hai dải dây buộc lả lướt qua từ cửa. “Rõ ràng tôi vừa thấy thấp thoáng chỗ nấp này một con người!”. Cô gái la toáng lên và chỉ ngón tay như bắn vào chỗ mi. Hàng trăm con mắt ngoái lại nhìn vào chỗ nấp:

- Chỉ có cái ghế thôi mà!

- Cô có bị mộng du không?

- Chỉ có cái ghế. Và bóng của nó!

- Chắc cô ấy mắc chứng tự kỷ ...

Cô gái thụt lùi về phía bức tường như đang chứng kiến điều kinh hãi dần dần hiện ra. Và chỉ cô thấy trong hội trường này. Cái thấy của cô khác với cái thấy của mọi người. Mà điều này cũng không được chính cô chuẩn bị trước để đón nhận. Cô gái trẻ thấy mi đang ngồi đại tiện từ trên chiếc ghế. Một đứa bé trần truồng vô tư trong tầm vóc và vẻ mặt người lớn. Vẻ mặt mi chẳng lấy gì làm ngại ngùng. Đi qua nỗi dần vật và dần quen với những sự biến

mất chậm chậm này, mi được trải nghiệm tự do và thỏa mãn. Mi muốn quấy phá ít ra là nhỏ nhất để chính mi cảm giác không bị lãng quên. Mi đã nghĩ mình thực sự biến mất trong thế giới này, chẳng còn ai có thể nghĩ đến nữa. Mi thấy mình có thể làm mọi chuyện bên cạnh cuộc sống đầy những lễ lối quy phạm luân lý nghiêm trọng mà không sợ bị cấm đoán hay thị phi. Mi đang tự do làm cái việc mà trước đây một giờ mi cảm thấy đó là hành động ghê tởm và thô lỗ giữa đám đông đạo mạo. Trong khán phòng lúc này người ta bàn về giá trị tư tưởng triết học thông qua tác phẩm nhà văn nữ Mộng Z. Một lát nữa thôi, những bó hoa tươi thắm sẽ được lần lượt đưa lên sân khấu trong nụ cười rạng rỡ của người tặng lẫn người được tặng. Một lát nữa thôi, sự kiện này sẽ lần lượt truyền đi trên các website, báo điện tử và nhiều blog của những người tham dự; cuốn sách trở thành một sự kiện câu khách chấn động giữa thời bạn đọc từ những bà nội trợ đến cô sinh viên văn khoa trong trường đại học, từ nhà phê bình văn học đến chính trị gia hay bác lao công đều đang khát khao những thứ sốc nổi thời thượng kiểu như gay, lesbian hay sex.

Mi không còn quan tâm đến những gì một lát nữa sẽ xảy ra. Mi chườn mặt lì ra giữa đám nắng và ngời lắt lẻo trên ghế để ỉa xuống nền nhà. Mi và phân của mi đều vô hình vô dạng. Mùi cơ thể mi và mùi phân lúc ấy chỉ có mi cảm nhận rằng đang tồn tại. Cô gái kia có lẽ cũng chưa cảm nhận được. Cô gái đẹp với lưng trần áo dây vẫn nhìn đang co rút người lại nói ầm ồ như đang mở trong tay của một chị nhân viên bảo vệ phì nhiêu quá cỡ. Cô đã được xúc dầu và bắt gió. Lát nữa thôi, khi cuộc giao lưu kết thúc, cô sẽ về cùng với người tình của mình là nhà văn nữ Mộng Z.

...

- *Có ai thấy tôi ở đâu không?*

Mi nói lần nữa và kéo quần lên bước về chỗ ngồi. Mi thấy bóng mình dần dần hiện ra chỗ khung nắng vàng tạt xuống nền đất trước mặt. Ai như mi đang bước lên sân

khẩu và tặng hoa cho tác giả Mộng Z. Mi sẽ chào hỏi người bạn làm phê bình của mình và bước qua trước mặt cô gái xinh có tấm lưng trần mát mẻ phơi bày sau tảng lưng trần dưới lần áo dây. Mi sẽ nhìn thẳng vào mắt cô ấy và nói:

- Cô đừng nói cho ai biết nhé. Máy ai nhìn thấy được tôi như cô. Ngay cả vợ tôi. Cô gái vẫn nằm soãi, trợn đứng mắt mỗi khi mi xuất hiện. Nỗi ám ảnh về sự lạ sáng nay khiến cho thần kinh cô đang chạm loạn xạ; khiến không điều khiển được cả lời nói bình thường.

Mi lại đi qua tấm gương bên dưới cầu thang, chỗ sáng nay rộn ràng điệu Twist và Pasodobl. Mi dừng lại trước gương và thận trọng kéo lại phեcmơtuya. Có tiếng ai đó gọi từ phía sau như giọng vợ mi: - Anh, anh có thấy em ở đâu không? Em đi theo anh, gọi anh mãi từ sáng đến giờ mà anh vẫn không nhận ra.

Mi ngoái lại, cái bóng nắng đổ từ trên giếng trời quay thành một vệt tròn loáng gây khúc trái trên những bậc cầu thang. Mi nói:

- Em à? Em đâu?

- Anh ơi, thân hình anh đâu rồi? Sao chỉ còn mỗi chiếc đầu bay lang thang?

- Em à? Em đâu? Anh đây mà...

Mi bay lang thang trong căn phòng tìm lại những phần cơ thể tự nhiên biến mất. Cả hội trường nhốn nháo trước sự cố lạ lùng này.

Hãy xem, một chiếc đầu điển trai đang bay qua những hàng ghế của buổi giao lưu và lượn xuống sàn nhẩy tránh ống kính của những phóng viên tham dự buổi ra mắt sách. Cái quái thai gì đang xảy ra ở đây?...

Có ai thấy tôi ở đâu không?

Có ai thấy tôi ở đâu không?

Có ai thấy tôi ở đâu không?

đi qua buổi chiều

đi qua

■ buổi chiều ■

Lúc này, cứ mở tờ nhật báo nào ra ông cũng sốt ruột tìm đọc ngay trang tin buồn, thành kính phân ưu. Không ngày nào vắng những mẫu tin loại ấy trên các mặt báo. Không ngày nào ở đất nước này thiếu những người quan trọng qua đời cần loan báo.

Ông đọc một cách chăm chú từng chữ, từng câu. Ông xem đi xem lại khuôn mặt của nhân vật chính trong bức ảnh chân dung in bên cạnh. Những khuôn mặt nhập tâm và khuấy động trí não. Khuôn mặt nào cũng gọi lên cho ông nỗi bồn thần: “Hình như ta đã gặp người này đâu đó...”.

Những khuôn mặt được in lên cái ô nho nhỏ ấy thường rất buồn. Ít ai cười toe toét. Nếu có, cũng chỉ là nụ cười gượng gạo, hắt hiu. Phần nhiều trong số đó tỏ ra khắc khổ, có người quai hàm méo xệch, mắt nhìn thô lỗ hoặc để vết răn reo xô đẩy hai khóe môi, vàng trán. Một sự rệu rã, một sự bất lực yếu đuối được gói trong vẻ kiên cường tự tin. Nó cho thấy rằng các bức chân dung thường được hoàn thành trong khi tâm trạng người ta rơi vào cảm giác ít thanh thản nhất.

Sẽ đến khi con người không thiết gì nữa khi đứng trước cái ý nghĩ rằng mình đang thực hiện bức ảnh cuối cùng để lại cho mai sau. Rằng đây là khoảnh khắc quan trọng duy nhất để hình bóng của mình còn hiện diện trên nền thời gian cuộn chảy và khóa lấp miệt mài. Có lẽ với ý nghĩ ấy

mà có người hơi gò vai, mắt nhướng lên nhìn thẳng chằm chằm và khoảng trống rỗng, vô hình trước mặt. Nhưng cũng lắm người ánh lên nỗi bậc nhược đợi chờ trước cái thấu kính máy ảnh đang điều tiết độ nét. Có người thu mình co rút thảm hại như tự vệ khi đối diện một thế lực nào đó sắp giày xéo, làm mất mát, đổ vỡ thảm hại. Có lẽ họ thấy bóng mình âm bản trong ống kính sụp xuống khi tay thợ ảnh điều tiết độ nét và xử lý tốc độ khẩu độ trước lúc hô một, hai, ba... và màn sập đánh cái tách. Xong!

Thế là họ được ghi lại. Với ý nghĩ rằng, mỗi lần chụp ảnh đều là một lần cuối trong đời. Con cháu mỗi năm sẽ chụp hình cho họ một lần; sao cho càng về sau thì bức ảnh càng chân thực với và có tính cập nhật nhất trước khi họ buông tay già biệt cõi đời. Và mỗi lần như thế, họ lại đối diện với cái thấu kính máy ảnh và tiếng hô “một... hai... ba...” mà không được phép cười dù là cái nhếch mép gồng mình gượng gạo để chống lại nỗi sợ. Hình bóng lơ nhờ âm bản của họ hiện lên trên nền tím tím xanh xanh của thấu kính máy ảnh và nụ cười, cái nheo mắt khô khốc, cú nhấn nút man rợ của tay thợ ảnh như gã thợ săn bóp cò bắn một phát đạn bay xuyên thời gian.

Họ sẽ còn trải nghiệm điều ấy hoài thôi nếu tiếp tục sống qua những lần mừng thọ hay năm mới, những lúc quần tụ đông đủ cháu con nhất...

Ít người được chụp ảnh thờ từ khi trẻ. Có lẽ khi trẻ thì họ mãi lo nhiều việc quá. Và những người già như chết trẻ thì thường ít được ai in báo thành kính phân ưu hay loan tin buồn. Trừ phi họ phải có công lao nào đó lớn lắm. Thế nên, những kẻ chết bất đắc kỳ tử khi trẻ thường thì có di ảnh tự nhiên hơn những người già. Vì đơn giản là họ không được chuẩn bị gì cho cuộc ra đi, không kịp ý thức chuyện tạo hình ảnh cho hậu sự. Việc chụp ảnh với họ là một việc hết sức bình thường. Đơn giản là để làm kỷ niệm trong một dịp nào đó. Họ chẳng có gì sợ hãi. Họ tự nhiên và hiên ngang. Họ tươi tắn và mạnh mẽ. Họ không thấy bóng mình âm bản trong cái thấu kính và không điếng hồn trước cái

đánh tách của màn sập vọng ra từ bên trong máy ảnh. Và lúc họ tự tin nhớn nhợ nhất thì cái chết ập đến. Họ như một con thú thơ thối giốn trắng, không kịp giãy dụa trước phát súng bất thành linh từ trong bụi rậm tối ngòm của gã thợ săn có tên Nguyễn Vĩnh Số Phận.

Ông nghĩ rằng không nên cười cợt vào những bức ảnh báo tử. Nhưng tận thâm tâm ông lại vọng lên những trận đùa vui rợn mình. Ông luôn lấy sự điên rồ được phân tích tâm trạng người chết thông qua những bức ảnh làm thỏa mãn. Và xét về phương diện hành vi hoạt động sống trong một ngày thì cái việc ngồi lấy kéo tỉ mẩn cắt ảnh như thế xem ra còn thú vị hơn cả chuyện ăn, uống, ỉa, đái. Ông cảm giác mình bị mê hoặc bởi Con Người hơn. Và ông nhận ra hóa ra cái mục tiêu bình đẳng mà suốt một thời tuổi trẻ ông cầm bút dấn thân theo đuổi, trả giá chỉ là chuyện điên rồ. Mọi người vốn đã quá bình đẳng trước sự chết.

“Hình như người này ta đã gặp ở đâu rồi...” - Câu hỏi ấy mỗi ngày thoáng lên trong đầu óc ông chỉ ít một lần. Nó như một sự nhập tâm ám thị không bao giờ cho kết quả thực chính xác. Một nghi vấn hay băn khoăn không bao giờ cho câu trả lời cụ thể. Một số quan chức ông quen biết thời tuổi trẻ đã xuất hiện vị trí trang nhất các tờ báo trong những sự kiện quan trọng đến đời sống của nhiều người ở trên đất nước này, nay lại xuất hiện ở vị trí trang nhất trong mẫu tin buồn. Và anh nông dân bị lãng quên trong đám ruộng nghèo mà ông gặp nay được liệt kê thành tích chói lọi trên trang hai của một số báo đặc biệt, trong một mẫu thành kính phân ưu với thành tích từng đóng góp cho giáo dục nước nhà thời quá khứ.

Nhát kéo của ông ngọt liếm lách, nắn nót qua cắt tất cả những ô khung tin buồn và cẩn trọng cho chúng vào một cuốn album bộ sưu tập. Những bức ảnh nằm ngổn ngang xếp lớp lên nhau cùng cái khung vuông thành tích và văn phong khá khô khan của mẫu tin được tính chi li từng chữ, được cân đong tương ứng với từng khoảng diện tích trên

mặt báo. Mỗi lần như thế, ông luôn hiểu rằng mình đang làm một công việc có ý nghĩa lắm lắm với tha nhân. Và hơn thế, với cả chính ông. Ông được trò chuyện với một thế giới người đầy thành tích, đầy huy hoàng và một kết thúc không có hậu của đời sống.

Nhưng dù thế nào đi nữa, cái công thức cơ bản để đưa một mẫu tin buồn bao giờ cũng là:

- Đồng chí (ông, bà, cô, anh...) tên thật là... bí danh là... quê quán... thường trú tại... sinh năm...; nguyên là... từng tham gia phong trào, vận động, hoạt động (cách mạng, giáo dục, vận động, văn hóa, tuyên truyền,...); đã nhận những huân (huy) chương x, y, z... vì sự nghiệp x, y, z... trong thời gian A, B, C nào đó còn giữ chức vụ A, B, C nào đó; sau đó được điều chuyển từ A, B, C nào đó sang một vị trí D, E, F nào đó; và từ vị trí D, E, F nào đó đã được tin cậy giao chức vụ G, H, I, K, L, M, N nào đó... Sau một thời gian lâm bệnh nặng (thường thì không cho biết bệnh gì, tế nhị vì có những thứ bệnh khi về già chỉ có thể làm cho người ta hình dung suy diễn không tốt về hình tượng nhân vật chính), tuy được các bác sĩ ở bệnh viện O, Ô tận tình cứu chữa, đồng chí (ông, bà, cô, anh...) đã từ trần và đưa về tư gia. Lễ viếng diễn ra từ giờ nọ đến giờ kia. Sau đó linh cữu sẽ được quàn tại (thường là nhà tang lễ thành phố, nơi sang trọng nhất để các quan chức đến thăm và phát biểu) và hỏa thiêu (hay đưa đi an táng) tại (một chốn) nghĩa trang P, Q, R, S nào đó. Gia quyến, bạn bè, đồng chí, đồng môn, đồng đội... xin thông báo.

Cái sườn cơ bản ấy thường chiếm nguyên cột báo trang trọng. Nó lấn mất một mẫu quảng cáo nho nhỏ trên trang báo mỏng. Trong khi đó, ở mặt bên kia có thể là bài viết về tội phạm, cũng có thể là trang quảng cáo đồ lót hay một mẫu tin về thôn buôn vớ vẩn nào đó đã hoàn thành nhiệm vụ kế hoạch hóa gia đình nhờ quán triệt chủ trương phong trào đưa bao cao su triệt để sâu rộng vào quần chúng nhân dân. Có hôm cái tin vụ án in ở mặt trang sau khá đậm làm ảnh hưởng đến chân dung trong mẫu tin

buồn. Một viên đạn trang sau đã nổi giữa sống mũi khiến cho khuôn mặt nhân vật tin buồn trở nên “lựu đạn” hẳn. Cũng có lúc chẳng may, phong trào kế hoạch hóa gia đình ở thôn buôn làm hứng khởi nhiệt huyết cô phóng viên tờ báo, bức ảnh về việc đồng bào chọn bao cao su ở trạm y tế cơ sở nổi hẳn lên mặt trang sau, chỗ bao cao su lại là chỗ cái mặt của nhân vật tin buồn trang trước. Sự chồng lấn hình ảnh giữa hai mặt giấy dễ gây ngộ nhận và một số liên tưởng trái chiều. Trong những trường hợp này, có khi chỉ có thể thấy đôi mắt thao láo của nhân vật chính mẩu tin báo tử ngòm ngòm ngóp lên trên đám màu đen chì đang đè nặng, chìm xuống, chìm xuống giữa ngum chữ len nhem. Tin buồn trở nên buồn thật, xót xa thật.

Gần đây, do nhu cầu xuất hiện tin buồn ngày càng cao nên đã dần dần xuất hiện những mẩu tin buồn không có hình ảnh của nhân vật chính. Chỉ có chữ khan. Đó là một thiệt thòi và nó cũng cho thấy rằng người ta cũng chẳng quan trọng gì (hay ít ra là trong cái nhìn của tòa báo và việc đầu tư của tang gia cho cuộc xuất hiện cuối cùng) quyết định vị trí của mẩu tin khá rõ ràng.

Anh con trai bảo ông rằng: - Theo con thì ba nên đi du lịch như thời trẻ... Ông lắc đầu, nói: - Trí nhớ của ba không còn đủ để dung nạp thêm điều gì. Nó giống như cái cuộn băng cátset đã chạy rã rời thu đi xóa lại nhiều lần. Nó nhão cả rồi con ạ... Anh con trai lại bảo: - Con không nghĩ rằng ngày xưa ba từng là nhà báo xông xáo đi lại khắp nơi! Thật khó tin. Bây giờ ba càng ươn lười thì càng mau chầu tổ tiên... Ông cười. Và tiếp tục ngồi nâng tờ báo lên cắt một ô khung tin buồn về của một vị quan chức quen biết mới chết do tiểu đường vào chiều hôm qua. Cái khung tin rộng. Tấm hình bán thân của vị này có đôi mắt khá ngộ, như đôi mắt trẻ nhỏ; nó khiến ông nghĩ rằng bức ảnh được chụp lúc vị ấy đã lẩn và không biết mình đứng trước ống kính để làm cái việc giữ lại hình bóng hậu sự. Vị ấy đang nhìn ra một khung cửa và cái nhìn đang bay, không có gì làm bầu vịu. Khác hoàn toàn với vẻ mặt cương nghị trong thời trẻ đọc diễn văn hay xuất hiện trong các cuộc họp.

Cô vợ - người ưa những tạp chí thời trang lòe loẹt thuyết phục anh chồng chỉ nên đặt những tờ tạp chí giải trí hàng tháng và mua sách bìa cứng có hình đẹp để đọc xong còn chưng lên tủ kính. Anh chồng nói, việc đó phải hỏi ý ba. Vì ba đang muốn tận dụng cái tủ kính để cất giữ những mẫu tin buồn và tin thành kính phân ưu. Cô vợ nãy đành đành: - Ông muốn biến cái nhà này thành nghĩa địa hả trời? Ông làm em không muốn mua cả hoa. Vì hoa bây giờ toàn gói giấy báo. Mỗi bó hoa thể nào cũng có một mẫu tin buồn với cặp mắt người chết nhìn chăm chăm... Anh chồng nói: - Những việc ba làm không ai thay đổi được. Và bao giờ nó cũng có cái lý nào đó. Mai mốt biết đâu ở tuổi ba, tội mình chưa chắc đã khá hơn... Cô vợ vẫn ngoay ngoáy: - Anh tìm ra giùm tui cái lý đó đi. Cái tủ kính trang trí nội thất sao lại đi trưng bày hình người chết được chứ... Anh chồng sững cổ: - Nếu ba không triển lãm ảnh người chết thì anh sẽ đi mua sách triết bìa cứng về chưng lên đó. Không bao giờ cái tủ kính ấy trở thành chỗ để khoe các tạp chí rùng mớ! Cô vợ gắt: - Sách triết thì sách triết. Em không có quyền gì trong cái nhà này cả. Từ ngày em về đây toàn thấy chuyện bất thường. Em không chịu nổi cái cảnh ba anh anh suốt ngày làm công việc của một bóng ma. Bây giờ khuôn mặt ông ngày càng ám ám như người canh cây ma...

Tháng mùa hè. Trời oi. Ông bảo đau đầu. Ông bắt đầu nghĩ đến chuyện xếp lớp tất cả những mẫu tin thu thập bấy lâu nay vào trong một cuốn album. Rồi cho vào tủ kính khóa lại. Cô con dâu vùng vằng:

- Vậy thì hãy đẩy chiếc tủ ấy vào trong phòng của ba. Tội con sẽ mua cái tủ khác đặt ở phòng khách và trưng bày những thứ khác chứ không phải để đựng những cây ma.

- Mà nói ai là cây ma? - ông cười dại và lục đục bước vào phòng.

Anh con trai còng tấm lưng nhẩy mồ hôi khệ nệ đẩy chiếc tủ vào phòng cho ông. Tiếng bánh xe dưới chân tủ lâu ngày gỉ sét miết vào nền nhà kiềng kiếc. Hình như

chúng vừa lăn được vài vòng thì kẹt. Miếng sắt đất tú sát vào sàn nhà một vết xước dài, vọng lên một tiếng rít danh lạnh. Cô vợ nháo nhác: - Trời ơi, cái tú đựng mấy cuốn album mà sao nặng nề dữ vậy trời? Cái tú đựng chân dung người chết nó vậy đó, anh thấy chưa? Anh chồng vẫn không nói không rằng, cong dít đẩy cái tú kêu kèn kẹt rít vào phía phòng ông.

Ông nằm phanh bụng trên chiếc ghế mây nhìn ra cửa sổ. Máy quạt chạy vù vù trên đầu. Một đám mây nặng nề lê qua nền trời buổi xế chiều xanh màu gắt gỏng. Tiếng chim sẻ ngoài khu vườn vọng vào những tiếng lách chách. Và chùm phong linh buông từng tiếng ngẫu nhiên trước mỗi đợt gió hăm hập.

Ông nằm phanh bụng và tay không rời tờ báo hôm nay. Một số báo buồn tẻ vì không có đăng một mẩu tin buồn nào. Càng không có một mẩu tin tội ác nào đã xảy ra.

Có thể lắm, suốt một ngày hôm qua không có ai chết cả! - ông nghĩ. Và mắt vẫn dõi nhìn ra phía cửa sổ. Đám mây đã bay khuất ở mạn trái khung cửa. Ánh sáng mỗi lúc mỗi chói lòa. Trong cái vắng sáng chói gắt của chiều mùa hạ ấy, ông thấy một ngọn gió mát rượi thổi lan trên những sóng da nhăn nheo của cơ thể mình. Và ông co mình lại, nhắm mắt để mặc cho những ý nghĩ bay bổng lang thang. Ông thấy mình bay vào một khối vuông. Ở đó không thấy gì ngoài những dòng chữ loạn xạ va chạm vào nhau những thanh âm như tiếng rung náo động của hàng trăm chùm chuông gió trước cơn bão mạnh. Những tiếng va động của các chữ cái viết hoa tên người, tên ông trở nên chát chúa và chìm xuống dưới tiếng rú của gió. Ông thấy mình với một nét mặt tiêu tụy nhìn vào khoảng không. Đôi mắt không buồn thảm, không phấn chấn. Đôi mắt đã nhìn thấy những ô khung tồn tại cuối cùng. Ông thấy mình nằm bệt ra, dính chặt trên một khung vuông trên mặt phẳng của một tờ báo xa lạ nào đó. Ông không hề biết mình đang đứng ở vị trí nào, trên trang mục nào. Chỉ cảm giác là mình đã được ép lên, có giấy giũa cũng không sao thoát được

khỏi nó. Ông bị căng lên đó như một con rắn đã bị thắt ở cổ và chờ lột da. Thậm chí ông càng không thể bày tỏ thái độ nào qua ánh mắt. Đó là một ánh mắt trung tính. Không xúc cảm. Nó đang nhìn vào thế giới từ một mặt phẳng đầy bất lực.

Không có ai chết cả. Ông nghe tiếng lọc cọc lọc cọc và hơi thở hì hục của anh con trai đang dọn dẹp chiếc tủ ở góc phòng sau lưng. Ông nghe tiếng đứa con dâu rấm rức khóc ở nhà dưới. Và ông nghe chuỗi thanh âm phong linh cuối cùng rãi đều đặn như đang có một buổi kinh nhật tụng xa vắng đâu đây. Máy quạt vẫn quay soàn soạt trên đầu. Bây giờ thì ông đã thực sự yên tâm là từ nay mình sẽ sống chung vui với không gian có những khuôn mặt quen thuộc, những ô vuông quen thuộc, mớ chữ cái quen thuộc mà không còn phải tự hỏi “hình như ta đã gặp người này ở đâu rồi...”.

Ông đi qua buổi chiều trong tư thế buông mình phanh bụng trên ghế mây và mắt dõi nhìn một khung cửa vuông chói lòa ánh sáng, khoảng bóng bênh xa xăm, trống vắng, xanh thẫm.

Tất cả bất động.

xuất hiện bong bóng
lúc về sáng

khỏi nó. Ông đi càng lên đó như một con rắn đã bị thất ở
cổ và chớ lại đó. Thêm chỉ ông càng không thể đẩy nó thì
đỡ ra khỏi lòng đất. Đó là một cơn mưa trắng. Không
xúc cảm. Nó đang như vậy thế giới là một mặt phẳng đầy
bất lực.

Không có ai biết cả. Ông nghe tiếng lục cục cục cục
và hơi thở bị ngưng của anh con n đang dọn dẹp chiếc tủ
ở góc phòng sau lưng. Ông nghe tiếng của cơn mưa rầm
rục khò ở mặt đất và ông nghe chuỗi thanh âm phòng
lạnh cuối cùng lại dần dần như đang có một buổi lễ hội
trong xa vắng của đây. Một cuộc vui quay quắt đời trên
đường chúng ta với không gian có những người một quon
đều là những kẻ vô tình thuộc một nhà cái quon thuộc
đều là những kẻ vô tình như ta đã gặp người này
ở đây rồi.

Ông đi qua buổi chiều trong tư thế vương mình phanh
tung trên ghế mây và mắt dõi nhìn mọi khung cửa vương
chờ lại ánh sáng, khoảng trống bóng và xám, trong vắng
xanh thối.

Tất cả bài thơ.

Thằng bé nhà tôi đã ăn hết hai tuýp kem đánh răng.
Bạn đọc có thể hình dung tiến trình thế này:

Trong lúc tôi và nàng còn ngủ say [khoảng 4-5 giờ sáng gì đó] thì nó [thường nằm giữa] đã rúc dậy và bò ra khỏi đám chăn mền cuộn chặt ảm iu mùi hôi khai của nước đái chính mình, rồi tự động bước xuống khỏi giường, đi chập chà chập chững về phía toilet, việc đầu tiên là tè thẳng vào xô dành riêng cho mình và tiếp theo là đứng rón chân lên kệ để bột giặt, thuốc tẩy, xà phòng tắm, dầu gội, bàn chải đánh răng, thuốc súc miệng, dao cạo râu..., từ tốn chọn lấy hai tuýp kem đánh răng, chế biến.

Cần xác định rõ ràng: thằng nhóc ăn chứ không phải bú kem đánh răng. Nó đã bước qua giai đoạn bú mớm ba năm một tháng hai mươi tám ngày.

Nó ăn theo cái cách thế khá sang trọng: lấy tuýp kem bạc hà của vợ tôi xuống, thận trọng vuốt dẹp để kem chảy đều cuộn theo hình tròn trên đĩa. Màu trắng sáng men sứ của chiếc đĩa làm nổi bật màu xanh ve của những đường kem mềm mại ngon mắt. Màu xanh trong, thơm the bạc hà đã làm cho nó khoan khoái biết chừng nào. Nhưng nó vẫn chưa vội vàng dùng ngay. Nó trải khăn ăn lên đùi và

một khăn yếm đeo vào cổ để tránh thức ăn vương vấy lên cơ thể, áo quần.

Sau khi con mình bỏ sữa, tôi và nàng vẫn thường dạy cho nó những bài học nho nhỏ ví dụ như cách sắp xếp muống, nĩa cũng như ly chén trên bàn sao cho ngăn nắp và thẩm mỹ. Ví dụ như không nên để mũi đĩa, muống chĩa về phía người ngồi phía đối diện trong bàn, đừng để chén nĩa và canh khi ăn, phải biết ngậm miệng khi nhai thức ăn và không nên vừa nhai vừa nói loàm xoàm như thể tiểu nông xởi lởi, khi trò chuyện với người trong bàn vẫn giữ thế lưng thẳng và không được ngả ngón, lúc để nhai phải tựa phần giữa của hai bắp tay lên bàn, ăn xong thì phải đặt nĩa và muống ngang trên miệng chén hay đĩa để ra dấu hiệu không dùng thêm... Những bài học đủ để có một bữa ăn lịch thiệp được nó quán triệt thông thạo trong khi xị hết mớ kem ở tuýp có vị bạc hà và tiếp theo là điểm chấm phá vài giọt kem tuýp còn lại màu lá cây có vị chè xanh thành những vòng tròn xanh chai tạo thành một đĩa thức ăn có gam màu hài hòa, khá hấp dẫn. Nó ngồi vào bàn và bắt đầu bữa ăn của mình trong vòng mười lăm phút. Hai chân xếp ngay ngắn vuông góc với đùi trên ghế. Mắt nhìn về phía trước. Lưng thẳng vừa đủ chạm nhẹ vào thành ghế. Và dĩ nhiên, không nói hay không nhóp nhép miệng khi nhai thức ăn. Cũng có thể không có người để trò chuyện, gây phân tán ý nghĩ hay phải đối phó với áp lực nào nên thằng bé một mình thực tập bài học khá tốt và tự nhiên như một nề nếp có sẵn.

Trong khi tôi và nàng quấn chặt nhau trong chăn hôi khai mùi nước đái trẻ nít thì thằng bé đang nghiêm trang dùng bữa. Nó mặc chiếc áo thun xanh có hình cá Nemo trước ngực (một nhân vật trong phim *Finding Nemo* của hãng Walt Disney từng đoạt giải Academy, được trẻ con rất chi yêu thích) và chiếc quần đùi nhiều túi dù chẳng bao giờ chúng tôi cho nó đựng gì bên trong. Nó phải luôn có cảm giác nhẹ nhàng không mang vác hay thói quen tàng trữ vốn là một loại tính cách đáng bài trừ của

những trọc phú tiểu nông. Nàng luôn muốn nó trở thành một mẫu hình lịch lãm và có gu từ nhỏ để bù đắp những gì mà nàng thất vọng ở tôi trong thời gian sống chung vợ chồng. Nhóc con sẽ là hình ảnh lý tưởng về đàn ông hiện đại mà chúng tôi không ngừng nhào nặn, chờ đợi.

Tôi cũng nghĩ, thời đại, thế hệ của mình qua rồi, tất cả chỉ để dành cho thế hệ mai sau. Cần vun đắp cho nó ngay từ những chuyện nho nhỏ như thể ngồi ăn, đi lại, tự chủ trong các công việc cá nhân. Nó phải thoát khỏi cái gốc gác chân lấm tay bùn của cha ông. Nó phải tách ra khỏi con số mập mé 80% cư dân nông nghiệp ở quê hương mình. Nó phải là những công dân đô thị bước ra thế giới rộng lớn ngoài kia. Mọi thứ không thể ngẫu hứng mà là một cuộc đầu tư cân não, một cuộc trang bị đầy công phu.

Nhóc con không làm chúng tôi thất vọng. Nó thực tập tốt những bài học ấy và không một sự phản ứng chống lại. Nhưng đôi lại, vẻ mặt và ánh mắt lạnh khô của nó có khi làm cho tôi ngại ngẩn. Suốt nhiều ngày, nó cười gượng gạo và nhặt nhẹo. Những câu đòi hỏi hay phản ứng của nó trở nên sắc lạnh và logic đến không ngờ. Trong khi tôi lo ngại khả năng xúc cảm hồn nhiên của trẻ nhỏ biến mất ở con mình thì nàng lại vui. Tôi nói: - Hình như nó buồn. Nàng nói: - Không đâu. Nó đang tư duy cho tương lai mình. Tôi nói: - Tư duy? Nó già trước tuổi mất? Nàng nói: - Nó lớn trước tuổi càng tốt. Khổ người già quá muộn mới gây nguy hiểm cho đời sống. Tôi tin nàng nói câu ấy không có ý xách mé tôi, nên cũng bằng mặt gật đầu.

Bấy giờ, khi nàng quặp chân lên bụng tôi và cố ý ẩy người cạ cựa kích thích hay nuông chiều một cơn khoái cảm bất ngờ nào đó thì tôi lại co rúm lại. Tôi thu tôi bé lại làm mưa tan giữa trời (Trịnh Công Sơn). Tôi bé nhỏ và yếu đuối trong giấc ngủ vào thời gian khoảng giữa đêm về sáng. Tôi nhẹ hẫng và không còn khả năng tự điều khiển hay hành động gì đáng giá. Tôi vật vạ còng

co như một nhúm xương rã rời giữa chần nệm và sự nồng nã của nàng.

Nhiều năm rồi, sự sung mãn đi vắng, thay vào đó là những triệu chứng ù lì và thụ động đón nhận mọi chuyện. Kể cả chuyện vợ chồng.

Trong khi nàng đang bọc lấy tôi trong một tấm chăn hôi mùi nước đái trẻ con thì thằng nhóc đang say sưa ăn món kem đánh răng tự biên tự diễn. Sự lịch thiệp trong bữa ăn nhanh lúc năm giờ sáng có thể là biểu hiện của một đời sống công nghiệp tăng tốc trong tương lai mà nó sẽ là chủ nhân có khả năng nắm bắt, thích nghi và sở hữu?

Nó bắt đầu thể hiện vẻ lịch thiệp của công dân sinh ra trong thời đại được giáo dục một cách kỹ lưỡng chính chu từ khi vừa lọt lòng. Đó là một sản phẩm nhân cách hạn chế về tính ngẫu hứng và có thiên hướng lập trình. Trong khi chúng tôi mãi mê ngáy bè trầm bè kếp thì thằng bé chủ động cho thêm ít đường và bơ vào cho tăng vị ngọt, béo. Loại bơ này đảm bảo không gây triệu chứng béo phì. Chưa hết, loại đường cát chúng tôi dùng đảm bảo không có sự tham gia của chất hóa học. Nó bắt đầu một bữa ăn sáng sang trọng với một vẻ bình thản. Nó nhai và mắt nhìn về phía ghế đối diện như thể có ai đó đang quan sát từng động tác của nó. Nó gật đầu và chỉ tay vào chiếc đĩa, rồi lại gật đầu làm bộ điệu nhún vai tỏ ra sảng khoái, hứng thú với bữa ăn do mình tự chế biến.

Đêm trước, chúng tôi ngồi bàn với nhau về thực phẩm thừa chất béo hiện nay. Nàng nói, có thể khẩu phần thức ăn của con gần đây có vấn đề. Em thấy tay nó bắt đầu có ngấn, dấu hiệu của thừa mỡ. Tôi bảo, cũng có thể. Nhưng thàng rồi chúng ta chỉ cho nó uống sữa phát triển chỉ số IQ? Không. Nàng chống chế. Bây giờ ngay cả sữa IQ hay EQ cũng gây béo phì. Khi ấy, tôi chuyển kênh truyền hình và dừng lại ở một phóng sự

về chế độ dinh dưỡng tại các nước đang phát triển và nguyên nhân dẫn đến cao huyết áp, tiểu đường ở người lớn tuổi hay sự phì nộn, giảm sút trí nhớ ở trẻ con, sự nghi ngại của phương Tây với thực phẩm có gốc gác Trung Quốc hay người Mỹ phát hiện trẻ con của họ đang lớn trước tuổi vì lạm dụng các sữa kích thích phát triển cảm xúc giới tính... Tôi không tài nào tập trung để ghi những thông tin ấy trọn vẹn và lưu vào đầu khi nàng cứ ra rả bên tai bài nói chuyện về chỉ số cảm xúc IQ, EQ rất cần cho một đứa trẻ như con mình và giải thích về sự lịch lãm được đào tạo căn cơ cho thế hệ của nó. Không như...

Thế hệ của chúng tôi đã qua rồi. Tôi khẳng định lại lần nữa như thế. Nhưng trong suốt năm, mười, hai mươi năm tới, tôi sẽ phải đợi sự trưởng thành của một lớp công dân mới hoàn toàn thoát khỏi cái vỏ làng xã nông thôn để bơi ra biển lớn? Liệu trong vòng năm, mười năm ấy, chẳng lẽ đời sống hẫng hụt và không diện mạo? Hay vẫn bình thường diễn ra như vốn có. Và mãi mãi ta gọi đó là cú nhích đốt cháy mọi tiến trình có tính quy luật tự nhiên? Nhiều đêm liền, tôi và nàng vẫn chong mắt xem chương trình thông tin y học trên TV và bàn bạc nên chọn loại sữa bột nào để bổ sung cho bữa ăn thẳng bé ngày càng biếng ăn. Chúng ta nên chờ đợi chỉ số nào trong thang phát triển của thế hệ tương lai? IQ, EQ hay gì gì đó?- nàng băn khoăn.

Tôi không tài nào giải mã những điều băn khoăn của nàng một cách thỏa mãn. Tôi ôm về nhà cuốn sách *Trí tuệ xúc cảm* của Daniel Goleman, người nắm bắt nhu cầu kiểm tìm vai trò xúc cảm phản tỉnh trong xã hội Mỹ vốn chuộng lý tính từ những năm 1995. Mỗi ngày tôi sẽ đọc cho nàng nghe một chương về cấu trúc não bộ, sự đốt cháy và sử dụng năng lượng não bộ theo những thiên hướng nào hay làm sao để giáo dục xúc cảm, cách thức chuyển xúc cảm thành trí tuệ...

Có phải IQ tạo nên số phận? Hoàn toàn không giống như chúng ta thường nghĩ. Trong một thời gian dài, chỉ số IQ được dùng để tìm kiếm nhân tài vì người ta tin rằng người có IQ cao sẽ có xác suất thành công nhiều hơn người khác. Tuy vậy, một số nghiên cứu nghiêm túc của các nhà khoa học về EQ cho thấy rằng chỉ 25% số người thành công có chỉ số IQ cao hơn trung bình. Nghĩa là chỉ số IQ không giải thích được sự thành công vượt trội của 75% số người còn lại.

Trí tuệ (Intelligence) được đo bởi IQ- Intelligence Quotient. IQ đo lường khả năng trí lực, năng lực học hỏi, khả năng hiểu và xử lý tình huống, năng lực suy nghĩ logic, phản biện, sự nhạy bén trong suy nghĩ... trí thông minh có thể được đo tổng quát cho mọi lĩnh vực, nhưng thường được đo theo từng lĩnh vực cụ thể.

Trí tuệ xúc cảm (Emotional Intelligence) được đo bởi chỉ số xúc cảm EQ - Emotional Quotient. EQ đo lường năng lực, khả năng hay kỹ năng của một người về việc cảm nhận, đánh giá và quản lý xúc cảm của bản thân, của người khác hay của một nhóm người...

Tôi dừng lại trầm ngâm. Nàng hỏi: - Chúng ta có nên xác định chuyên ngành hẹp cho con ngay bây giờ không anh? Anh là một nhà văn, đời sống chúng ta đã ra nông nổi này, có lẽ nên định hướng con đi theo tin học hay kinh doanh... Kinh doanh vẫn là mẫu hình thành đạt hiện đại. Em muốn con mình là một doanh nhân như anh bạn trai cũ. Tôi chưa bao giờ thấy vợ mình nôn nóng đến tội nghiệp trong việc lập trình một tương lai cho thằng bé. Điều này làm tôi lo ngại về sự phát triển thiếu tự nhiên của nó. Nhưng với nàng, những điều tự nhiên, tự chủ nào

có quan trọng gì. Chỉ cần nó OK mọi thứ. OK là thế nào thì không cần ai biết. Chúng tôi đồng sàng dị mộng từ khi thằng bé ra đời và nằm giữa. Nó vừa là cái gạch nối vừa là sự phân ly trong cách nghĩ. Đó là thực thể kết nối và cũng là nối chia cắt ghê gớm không thể diễn tả được giữa tôi với nàng.

Bấy giờ, con tôi vẫn ngồi dùng muỗng quét từng miếng kem đánh răng trắng pha xanh cho vào miệng. Đôi mắt nó nhìn vào cánh cửa sổ còn đóng kín. Ngoài kia, trời chỉ mới hừng sáng. Cây cối vật vờ múa trên cửa kính như những bóng ma. Nhưng thằng bé vẫn lạnh lùng. Nó là đứa trẻ thừa trí tuệ để điều khiển xúc cảm cần thiết để giữ bình tĩnh ăn hết đĩa kem tự túc chế biến.

Nàng vẫn quặp chặt tôi. Tôi luôn cảm giác mình bị chăm sóc trong tư thế quặp chặt như thế ngay cả khi tự do đi lại nhất. Tôi bị phong tỏa và mọi thứ xảy đến như một cơn cuồng bức tưởng tức thời nhưng lại kéo dài miên man. Sự sung sướng chủ động tiếp nhận ít hơn khả năng phải xoay trở đối phó. Với nàng, tôi đã bị vắt kiệt, vô dụng từ lâu. Mọi gấn bó cũng chỉ là phản xạ quán tính.

Thằng bé vẫn ngồi ăn món kem trộn mùi bạc hà với vị chè xanh.

Khi trời hừng sáng, tôi trở mình và phát hiện vắng thằng bé và chỗ nàng nằm đã tràn ngập bong bóng nước nhầy thơm mùi bạc hà khá gắt. Chúng tôi lay nhau dậy và bước ra khỏi phòng. Một căn phòng mù mịt bị giăng kín bởi những bong bóng trắng, xanh đỏ phun ra từ chỗ con mình. Tôi phá đám bong bóng và dắt tay nàng bước về phía thằng bé đang ngồi gục trên bàn ăn trước một đĩa kem đã được vét sạch, muỗng nĩa xếp ngang trước mặt nó theo đúng phong cách dạ tiệc. Đầu và áo nó bết đầy bong bóng. Chúng tôi tự hỏi thứ bong bóng như bọt xà phòng này đã từ đâu bay đến? Chúng tôi đi về phía phòng tắm và tìm ra vỏ tuýp kem đánh răng đã được nặn sạch, vứt trong sọt rác. Bỗng nhiên nàng rú thất thanh khiến tôi hoảng loạn:

- Anh... Anh ơi... con mình thở ra bong bóng... Anh ơi... sao... con mình thở... bong bóng bay ra từ mũi của con mình...

Chúng tôi hốt hoảng phúi sạch mớ bong bóng lạo xạo và phá toang những bọt kem the mùi bạc hà đóng văng trên đầu, mắt, mũi con trai và ôm chầm lấy nó. Nó ngủ say. Những hơi thở hắt mùi bạc là, chè xanh the khắt, thi thoảng, có một hai bong bóng nhẹ hẫng được thở bay lên liên tục, mỗi lúc một nhiều thêm, bủa vây khuôn mặt nó.

Nàng khóc lả khi bọt bong bóng nước còn vương đầy trên những cửa sổ kính, bình hoa và bàn thờ. Chúng lấp lánh, phản chiếu vô số con mắt ngược nhìn, hoảng sợ của tôi và nàng. Những ánh mắt ấy như quay trở lại dọa nạt chúng tôi trong cái không gian chật chội bùng bít của căn phòng. Một số bong bóng nước khác còn bay lơ lửng trên không trung, chưa chịu vỡ tan.

chàng trẻ tuổi, chiếc rương & hành trình dài đến ĐÓ

Đường còn dài.

Người đàn ông lục tuần nói với tôi:

- Tôi chẳng lạ gì hiện trạng của cậu. Tôi biết lúc này cậu đang nghĩ gì. Mà thôi, cứ đi đi.

Tôi mang trên vai một cái rương gỗ lớn. Trong đó, đựng kem đánh răng, áo quần, máy nghe CD mua ở chợ trời và vài đĩa nhạc tình loại sến, một con dao Thái Lan bén ngọt và hộp bao cao su Durex loại xịn “long shock”.

Người đàn ông nói thêm:

- Thậm chí tôi đã trải qua giai đoạn của cậu. Tôi quá biết cậu muốn gì với chiếc rương kia. Tôi nhìn vẻ mặt mỉa mai của ông ta và không trả lời. Tôi vẫn vênh cằm, khinh khỉnh nghĩ rằng: còn khuya mới biết tôi đang nghĩ gì!

Trưa nắng. Dưới bóng cây rậm tán của ngọn đồi thứ nhất.

Tuy ngụy trang bằng vẻ mặt lạnh tanh bất chấp nhưng tôi vẫn nghĩ về những lời của ông ta nhưng trong tôi vẫn thoáng chút nghi ngờ rằng không lẽ ông có khả năng đặc biệt nào đó ví dụ như có thể nhìn xuyên thấu đồ vật và đọc được suy nghĩ của người khác chẳng hạn. Trên hành trình hoang vu lạ lẫm này thể nào mà chả sinh ra những tay ma lanh đầu trộm đuôi cướp với những khả năng xuất chúng như tàng hình, thôi miên hay nhìn xuyên đồ vật. Giọng trầm ấm ám ảnh của người đàn ông khiến tôi hơi hoang mang dự cảm những điều xúi quẩy sắp xảy đến. Nhưng rồi những ý nghĩ ấy được thay bằng một lập luận khác: có thể lão biết mình mới lên đường này lần đầu nên phủ đầu chẳng? Lão giả vờ như thế. Trên đời khối kẻ chẳng biết mô tê gì lại hay ba hoa nói như thể tường tận mọi sự việc. Những kẻ khùng bố thần kinh người khác kiểu thế này thời nay thiếu gì.

Lúc ở quán nước, lão đã đến cạnh bàn tôi và gật gù: “Trông mệt đến thế. Hành trình còn xa. Cậu mang quá nhiều thứ! Biết có tới nơi không?”. Khuôn mặt rỗ. Vành môi mỏng thâm sì dái trâu, hơi cong lên hai khóe lộ vẻ gian hùng nham hiểm, đôi mắt thì bình thản như thể từng trải nhiều hành trình như vậy. “Cứ thử nghĩ mà xem. Cậu mang nhiều thứ quá. Làm sao đi đến nơi ?...” Tôi nói: “Không. Tôi mang chiếc rương to nhưng bên trong chỉ có...” Tôi dừng lại. Tôi không thể tiết lộ bí mật trong chiếc rương với một người xa lạ. Nhất là hắn đang đồng hành cùng tôi trên con đường mà nguyên tắc chung là chỉ được phép nhìn nhau chứ không nên tiết lộ hay tâm sự điều gì. Ánh mắt đáng nghi ngờ lãnh đạm và khả năng dương uy khi cần thiết để bày tỏ sức mạnh được tùy cơ ứng biến.

Tuyệt mật. Không giao tiếp. Để tự bảo vệ mình. Để tự giữ gìn tính mạng, tài sản và sức mạnh của mình. Mỗi người như thế giấu trong mình nhiều bài võ bí hiểm, sẵn sàng tấn công khi gặp sự cố. Và cũng sẵn sàng co mình lại, đơn độc trong mục đích chung, hành trình chung.

- Ông đến đâu?

- Tôi cũng đến ĐÓ.

- Được. Ông có mang gì nặng không, để tôi vác hộ cho một đoạn... - tôi đề nghị.

- Không. Cũng không cần. Tôi có cái mang nặng mà cậu không giúp được.

Nói đoạn, ông ta uống hết cốc bia trên bàn rồi kêu cô gái trẻ tính luôn chỗ tiền nước đá chanh mà tôi vừa uống.

Tôi hỏi:

- Trên đường còn gặp nhiều người nữa không?

- Không đâu ông tưởng nhỏ. Chỉ tôi với cậu. Còn lại những bóng người xung quanh nếu có cũng chỉ là ảo ảnh.

- Nghĩa là sao?

- Cậu sẽ gặp nhiều chiếc bóng và nhiều đôi mắt đi quanh mình. Nhưng đừng lo sợ hay bận tâm. Tôi đã đi lại trên con đường này nhiều lần thời tuổi trẻ. Tôi chưa từng

trò chuyện hay quan hệ với họ. Sự hiện diện của họ chỉ là hư ảo. Hay đó chính là những bóng ma đã bước qua hành trình này suốt vài ngàn năm qua.

- Có bóng ma nữa à?

- Vâng, có thể. Khi cậu gục ngã, những chiếc bóng sẽ đến và mang cậu đi. Khi cậu bắt chuyện với họ, họ sẽ nắm hết bí mật trong chiếc rương và kể cả những gì cậu nghĩ... Những chiếc bóng đi trên con đường này đều thế.

- Nhưng ông cũng biết bí mật của tôi mà?

- Tôi là người nắm bắt bí mật của cậu theo kiểu kinh nghiệm con người. Và tôi nói cho cậu biết tôi đã chiếm hữu phần nào ý nghĩ trong cậu. Dù sao thì tôi cũng đã phá bỏ nguyên tắc cơ bản nhất của hành trình này đó là chịu trò chuyện với cậu. Nhiều năm liền trên hành trình này tôi không cho phép mình tiếp xúc với bất kỳ người đồng hành nào. Cậu sẽ hỏi vì sao hôm nay tôi làm điều này? Tôi cô đơn.

Tôi nói: - Cô đơn là một một hợp thời cho những cuộc hành trình kiểu thế này. Người ta la toáng lên cô đơn để thiên hạ nghĩ mình cao siêu và rằng đây là cuộc hành trình có tính khổ hạnh nhất trên đời.

Gã đàn ông cười sảng sặc rồi vung tay áo quét đám bột bia dính trên râu: - Tôi biết thế nào cậu cũng hỏi vậy. Tôi biết trạng thái ngờ vực của cậu!

Tối hôm trước, tôi thấy ông ta lén phéng xuất hiện ở chỗ nhà trọ Đồi Sen nằm bên bờ hồ nhiều sen nhưng lắm dĩ điểm. Khi ấy tôi đang ngã giá phòng với bà chủ trọ. Bà chủ, một người mặt bột bột bởi phấn sáp và môi hơi trề, mắt có vài vết sẹo nếu đoán không lầm thì là hậu quả từ một cuộc giải phẫu thẩm mỹ nào đó trước đây. Tôi nói bà không nên hét giá cao như thế với khách đi đường nghèo như tôi. Cặp môi bết son đỏ giả lả: - Tôi nhìn chiếc rương cậu mang theo thì đủ biết cậu là ai rồi. Trên đường này, những thằng mang theo chiếc rương lớn như thế đều không phải là tay vừa. Tôi nói, tôi cần đến ĐÓ, chuyển đi

quá dài ngày nên chẳng mang theo nhiều tiền hay những thứ quý giá. Chỉ là vài bộ đồ. Bà nên nói đúng giá phòng để tôi có cơ hội ngủ lại lấy sức mai lên đường. Tôi thích cái cửa sổ trên cao kia. Có thể đêm hôm, gió ngoài đầm sen thổi vào rất dễ ngủ. Cậu mà cũng quan tâm đến phong thủy dữ - bà chủ trọ nguýt môi dài sắc lẹm rồi bảo tôi cứ thu xếp ở đó. Căn phòng ấy hôm trước mới có chàng trai như cậu tự tử. Tôi nói, thì đã sao. Tôi không sợ ma cở gì đâu. Đúng lúc ấy, lão xuất hiện ở cửa, vai vuông, đội mũ cao bồi Viễn Tây. Người đàn ông trạc lục tuần bước vào và hỏi thăm căn phòng có cửa sổ. Bà chủ nói đã có khách thuê. Rồi dẫn tôi lên cầu thang ván ọp ẹp. Lão đứng lại bên dưới và tỏ vẻ không hài lòng lắm về cách phục vụ hồ hững của bà chủ. Mỗi quen. Bà chủ nói. Quen đến nỗi chỉ thích ngủ với ma.

Căn phòng cũ. Bức màn vén màu đỏ bầm rử trong góc để hành lý. Cửa sổ nhìn ra khung cảnh bờ hồ vắng lặng. Những đợt gió thảng chập thốc mùi bùn, mùi mưa sót từ đâu đó thoảng về khiến tôi chỉ muốn căng ngực hít lấy bầu khí mát lành nhẹ nhõm.

Bà chủ hỏi: - Có cần một châu vui vẻ gì không?

Tôi nói: - Không, tôi không phải là người như thế. Tôi không đủ tiền.

Bà lại ưỡn ẹo nói: - Tôi biết cậu là ai rồi. Nhìn cái rương của cậu là biết gì ở trống. Thôi, nếu cậu mệt thì ngủ ngon, mai đi sớm. Tôi vẫn nghĩ đó là cách để khóa lấp sự khó chịu trước lời mời mọc không được đáp lại. Tôi bật chiếc máy đĩa mua ở chợ trời. Tôi bật đến track 7, nghe tiếng hòa âm guitar nhão nhoẹt trong điệu boléro trong bài hát mà tôi thích. Bài ấy có lời thế này:

Đời trai phong sương

đời trai phong sương

đường dài bụi mù

lòng vương yêu thương

em ở nơi ĐÓ say giấc miên trường

tim anh thốn thức về miền cố hương...

đời trai phong sương...

đời trai phong sương...

Bài hát thêm náo nức còn nhờ giọng ca của một ca sĩ hải ngoại. Nhưng tôi thích những bài hát nhào với kiểu hát hết “gan ruột” thế này. Vì ở đó tôi được sẻ chia hơn bị vận động. Và ở đó, tôi dễ ngủ hơn động thái nghĩ suy.

Đêm ấy tôi ngủ ngon. Không gặp ma. Chiếc máy đĩa chợ trời vẫn quay đi quay lại bài hát về đời trai phong sương...

Sớm hôm sau, khi thức dậy, tôi phát hiện quần sịp bị ướt. Loáng thoáng trong trí nhớ tôi là một giấc mơ không mấy đẹp. Tôi đã làm tình với một người phụ nữ lạ. Trẻ trung. Mặt sấp. Mắt có nhiều vết kẻ xấu. Đêm qua tôi thấy mình mạnh dạn vén váy màu mỡ gà nhàu nhĩ của bà ta và chui tọt vào đó. Tôi còn cảm giác được việc mình xuất tinh trong đê mê. Và nguyên nhân dẫn đến cuộc đụng chạm kia không rõ ràng. Một giấc mơ thì không thể hỏi đòi logic. Nhưng khi tôi đang lọt vào cặp váy kia thì trên cửa sổ nhìn ra hồ sen có bóng người treo cổ đồng đưa. Một cái bóng dài thuôn sổ dọc ở cái khung cửa gió lạnh. Một chàng trai trẻ với nét mặt tươi, trạc tuổi tôi. Vẻ mặt bình thản của anh ta khiến tôi không mấy may. Tôi và người phụ nữ đã làm tình xong trong giấc mơ. Tôi không nhớ mặt thị.

Có thể tôi bị ám ảnh bởi hình ảnh người đàn bà chủ trọ. Cũng có thể tôi bị ấn tượng bởi cái chết treo cổ nào đó trong câu chuyện tối qua.

- Tối qua cậu ngủ ở căn phòng ấy à?- người đàn ông hỏi.

- Ừ... Còn ông?

- Tôi rúc vào túi ngủ và nằm sát bờ ao sen.

- Hình như hôm qua có mưa?

- Không phải. Ý cậu là... À, chẳng phải mưa đâu. Ai ngủ đó cũng có cảm giác như thế. Ai ngủ đó cũng bị cảm giác thế...

- Bị gì?

- Cậu quá biết rồi còn gì. Ngày bằng tuổi cậu tôi cũng thường xuyên ngủ lại căn phòng đó. Và sáng ra chỉ thấy quần đùi ướt vì xuất tinh vô cớ trong mơ.

Lão lại tỏ ra biết tất cả những gì xảy ra với tôi đêm qua.

Chúng tôi quảy hành lý và ra đi. Chiếc rương trên vai tôi mỗi ngày một nặng. Trong khi đó ông ta thanh thoi bước không một hành trang nào ngoài chiếc balô nhỏ đeo vai. Những vết giày bụi bặm cứ bám chằm chắp vào đất và bước nghiêng về trước. Tôi đi lúc nhanh lúc chậm. Có khi phải dừng lại bám vào một gốc cây để thở.

Tôi hỏi: - Gần tới ĐÓ chưa?

Người đàn ông bảo:

- Còn xa nữa. Mà cậu mang đồ quá nặng. Toàn những thứ “gì đâu”. Lương thực lại không thấy.

Tôi nói: - Không, đây chỉ là cái rương rỗng thôi mà. Vài vật dụng cá nhân. Tôi sợ ông sơ ý làm bật nắp... Có ông đi cùng trò chuyện là vui rồi. Thi thoảng nhớ dừng lại đợi để cùng đi cho có bạn.

Ông cười, lắc đầu và thọc tay vào túi quần jeans. Tôi còn thấy cái áo màu da bò bạc théch. Miệng râu vênh lên như thể việc gồng gánh của tôi trong mắt của lão là một điều tự hành xác vô nghĩa. Và trong đôi mắt nheo nheo rất hợp với màu tóc muối tiêu phong trần ấy luôn phát ra một thông điệp động viên trịch thượng: - Cố gắng lên chàng trai. Cố gắng lên. Tôi đã trải qua hiện trạng của cậu. Tôi biết cậu quá còn gì...

Sự xuất hiện của ông ta làm cho tôi vừa đỡ cô độc lại vừa kém tự tin. Ban đầu tôi còn suy nghĩ những lời nói đầy dụng ý về cái biết của ông ta chỉ là lời tán dóc hoặc giả vờ tỏ ra trải nghiệm để đánh đổ tâm lý mình. Nhưng mặt khác chính tôi cũng thoáng lo lắng về chuyện có thể đó là những điều khơi lộ một sự thật nguy hiểm: có thể ông ta thực sự có khả năng nhìn thấy bí mật của tôi trong chiếc rương và trong suy nghĩ. Tôi từng nghe những câu chuyện về các nhân vật phi thường có thể quán tưởng và nhìn

thấy bí mật của kẻ khác, có thể thấy cả quá khứ lẫn tương lai. Những ý nghĩ đó làm cho tôi thấy trong ánh nhìn của người đàn ông đồng hành kia thêm phần bí hiểm.

- Tôi nói vậy thôi, đàn ông với nhau cả mà...

- Vậy ông quen thân bà chủ trọ à?

- Quá biết. Những ai đến đó thường xuyên tôi cũng quá biết.

- Sao ông biết nhiều thứ vậy?

- Cậu biết không, ở tuổi của cậu, tôi đã đi lại trên đường này nhiều lần rồi.

- Để làm gì?

- Thế cậu đi đến ĐÓ để làm gì?

Tôi lặng thinh. Ông ta xếp đôi chiếc mũ cao bồi thành hình gân như chiếc thuyền và phe phẩy quạt. Gió buổi trưa từ những ngọn đồi trọc thổi ran rạt qua con đường khô vắt lên dãy núi trước mặt chuyển sắc xanh lam, xanh mờ và rồi tím thẫm. Tôi nói như đánh chính một lần nữa: quả thật là tôi không mang theo gì. Gã phá cười sặc sụa: - Có đấy! Có đấy, chàng trai! Nếu không có gì thì làm quái gì mang theo cả một chiếc rương lớn. Tôi biết mà, khối lượng chiếc rương không nặng hơn vật dụng bên trong đâu ông tưởng ạ...

ooo

Cách đây bốn buổi chiều, tôi quyết định đi con đường này để đến ĐÓ. Những người đàn ông từng đi trước đã trở về dặn dò nhiều kinh nghiệm quý giá. Tôi đã đọc được nhiều cuốn sách về thổ nhưỡng, khí hậu, thiên nhiên, động vật cùng những giá cả dịch vụ có thể sử dụng được trên đường. “Nhưng phải mang theo vũ khí và lương khô...”- Người đàn ông hướng đạo nơi thị trấn Chân Núi nói. “Có thể không dùng đến nhưng vẫn cứ phải mang theo. Cứ mang theo đi, đừng suy nghĩ gì...”

Ông ta bảo có người vác súng kíp. Cũng có người mang theo cả lựu đạn. Nhưng không giết được gì. Tôi hỏi ông ta đã mang theo gì trên lộ trình ấy. “Một con dao găm... Và một ít tiền. Đường vắng lắm. Không mang theo gì thì

rất đáng ngại...". Tôi nhận thấy mâu thuẫn trong câu dặn dò của người hướng đạo. Liệu anh ta làm gì với vũ khí trên con đường vắng lạnh thế kia, không một bóng người, chẳng một bóng ma hay thú rừng lại càng không?

Tôi hỏi: - Đã có vụ án mạng nào xảy ra hay chưa?

- Chưa! - người hướng đạo nói - Nhưng con đường chỉ toàn những người có vũ khí và thậm chí có người luyện được các năng lực đặc biệt như tàng hình, biến hóa dư ảnh, hay nhìn xuyên đồ vật... Mà này, có ai hỏi han thì cậu không trả lời nhé. Hãy luôn chuẩn bị vũ khí trong tư thế sẵn sàng nhất. Tất cả những người đi đường đều luôn trong tư thế sẵn sàng. Và hãy nhớ một nguyên tắc là không bắt quên, không nói chuyện với bất kỳ ai. Đừng cho ai biết về bí mật hay thông tin gì về những vật dụng của cậu mang theo. Nào, bây giờ thì cậu nói cho tôi biết ngoài bên trong chiếc rương có gì?

- Cũng chả có gì! – tôi nói- Bao cao su, phòng khi vào nhà nghỉ gặp em út... Bây giờ bệnh lây qua đường tình dục nhiều quá.

Người đàn ông gật gù đồng tình và ria móng ngựa hơi xệch đi vì nụ cười tinh quái.

- Chỉ thế thôi à?

- À, vài đĩa nhạc tình, loại nhạc sến quen thuộc để phòng khi mất ngủ thì cắm vào chiếc máy đĩa nhỏ này nghe - tôi vừa nói vừa dứ chiếc máy đĩa nhỏ hình tròn lên cho gã xem. Và đây nữa, vài bộ áo quần, kem đánh răng... Nói chung là chẳng có gì quý giá đâu. Tôi nhấn mạnh lại lần nữa. Tam coi là thế.

- Nhưng tôi vẫn dặn cậu - gã ghé miệng vào tai tôi - phả ra hơi rượu nóng bừng, nồng nã - Tôi bảo cậu, đừng để chiếc rương bật nắp. Nguyên tắc là không để lộ bất kỳ một sơ hở nào. Thế nhé. Thế... thế...". Tôi không nghe rõ ông ta dặn dò gì trong tiếng nói thầm thì và bí mật qua kẽ miệng, chỉ nghe "thế... thế..." nhưng tôi vẫn cứ gật đầu.

Tôi không có súng. Tôi chọn con dao Thái Lan sắc bén mua được ở chợ và dắt vào một khe khóa, khi nắp bung

thì “vũ khí” có thể văng ra khoảng cách gần nhất. Từ đó tôi có thể chiến đấu với những kẻ thù (nếu có) trên đường đi đến ĐÓ.

Đường đến ĐÓ mùa này đẹp lắm.

Qua những trận hanh khô và giá lạnh, vài cơn mưa xuân những hôm trước tưới tắm lên vùng thung lũng làm cho cây cối đã bắt đầu mọc mầm đâm chồi. Nhưng cũng nhiều bụi bặm. Tôi bám theo những dáng người còng lưng vác hành lý đi nối đuôi theo những dư ảnh lập lờ. Có lúc tôi thấy con đường đông đúc lắm. Nhưng có khi lại thấy dường như chỉ còn tôi với lão. Những bóng người đồng hành khuất trong bụi, mờ ảo, biến mất rồi lại chợt hiện. Những đôi mắt u buồn với biết bao điều bí mật không thể giải bày. Những cái nhìn thận trọng chìm trong bụi đường mù mịt. Họ không nói với nhau tiếng nào. Không một lời rì rầm. Cứ bước đi đều như thế.

Tôi hát một câu vu vơ:

“Đường đến ĐÓ mùa này đẹp lắm. Cảnh cây xanh nhớ cảnh cây khô...”

Có vài mặt người héo hắt quay lại, ánh mắt họ ngạc nhiên qua làn khăn bịt ôm mặt như phụ nữ Hồi giáo. Họ khiến tôi nghĩ rằng mình đang lạc trên một hoang mạc nào xa xôi ở vùng Palestine hay Israel. Tôi xăm xăm bước lại gần gã đàn ông và không để lạc mất bóng đồng hành. Tôi bám theo gã như thể một kẻ sắp ngụp lặn chết đuối nhìn thấy được chiếc cọc nổi, chỉ biết ngấp ngựa bơi về phía ấy bằng mọi giá. “Cứ từ từ, chẳng việc gì phải vội thế. Tôi hiểu cậu sợ gì...”. Tôi nghe tiếng người đàn ông vọng lại từ trong đám bụi. Tôi nghĩ về nỗi sợ đang cồn cào khiến mình bất an. Tôi lại nghĩ không biết mình đang sợ gì thì làm sao lão già kia xác quyết là nhìn thấy nỗi sợ ấy? Chính tôi sở hữu nỗi sợ hay bị động chấp nhận nó? Một nỗi sợ man dại triển nở từ trong tâm thức?

Tôi luôn bị rơi về phía sau lão ta. Và nhận ra bước chân đều đặn vội vàng của lão đang cuốn bong lớp bụi che khuất nhân dạng của chính lão. Nhiều bóng người hiện ra rõ rệt, cũng với dáng đi lòng không như thế băng qua

những cánh rừng xanh. Cánh rừng hai bên lên xanh non um tùm của mùa xuân.

Chỉ có con đường là mù mịt bụi bặm vì những bước chân. Tôi tự hỏi, cái gã người luôn ra vẻ từng trải và đang diễn vai lạnh lùng kia vì sao lại cứ phải đi đi lại lại trên con đường này từ thời tuổi trẻ đến lúc tuổi già. Chẳng hiểu những kinh nghiệm có được của gã dùng vào việc gì ngoài đọc ý nghĩ một thằng nhãi ranh - gây hoang mang cho người đồng hành là tôi. Vì sao lại cứ phải lặp đi lặp lại cái vai kịch lạnh lùng với người đồng hành và ôm chứa mãi những bí mật bên trong mình? Hay thực ra người ta chẳng có gì bí mật nhưng lại thích giương oai lạnh lùng để thiên hạ biết mình còn sở hữu quá nhiều bí mật và sức mạnh bên trong? Không thể hiểu nổi. Ai đã bày ra tấn kịch nghi hoặc và đối phó kiểu này trên con đường đến ĐÓ? Ai là nguồn mạch của thứ tâm lý lây lan dở hơi này?

Không xác định được.

Đi đến gốc cây, tôi dừng lại, liếc ngang liếc dọc, nhìn sau nhìn trước không còn thấy ai, tôi gác gậy tre ngồi tựa gốc cây, đặt chiếc rương lên thảm cỏ. Con buồn ngủ và đói bụng bắt đầu kéo đến. Tôi nhớ lại hình như sáng nay, lúc đang bận chuyện trò với lão già làm bộ bí mật kia, tôi đã không kịp ăn sáng ở nhà thổ ven đường. Tôi đã quá phấn khích và ê ruột vì trận mộng tinh đêm qua. Còn bây giờ thì bụng đói công cào.

Đường đến ĐÓ còn xa. Tôi nhớ đến lời người hướng đạo dặn dò vào ngày hôm trước ở thị trấn là chưa từng xảy ra một vụ án mạng nào. Vì mọi người đều mang theo vũ khí phòng thủ tốt và không làm quen với nhau. Tôi đã bắt chuyện để níu chân lão đi chậm lại. "Tôi chưa ăn sáng ông ạ...". Lão lạnh lùng bảo: Đó là bi kịch chủ quan của bọn trẻ cậy sức như cậu. Rồi tiếp tục đi. Tôi bắt đầu lo sợ trước vẻ lạnh lùng ấy của lão người đồng hành quái lạ. Tôi bàng hoàng khi nghĩ đến việc mình đã làm sai lời khuyên bảo của người đàn ông hướng đạo nơi thị trấn chân núi. Tôi bắt đầu

hoảng sợ không biết điều gì sẽ xảy đến. Tôi nhìn lên sườn đồi con đường vẽ một vệt mù.

Đoàn người vẫn nối nhau lướt thướt đi. Bụi mù làm trò ảo hóa những nhân dạng...

Nhưng tôi không tài nào nhìn ra bóng hình của ai. Càng không thể nào thấy hình bóng của lão người làm ra vẻ bí mật. Tôi nghĩ đến một kết cục buồn thảm: có thể người đàn ông đồng hành sẽ quay lại và giết tôi dưới gốc cây này ngay lúc tôi đói lả, kiệt sức. Ông ta sẽ chiếm đoạt chiếc rương chỉ có hộp kem đánh răng, vài bộ áo quần và tép bao cao su Durex "long shock" loại xịn chưa dùng đến chiếc nào. Có thể lắm. Tôi bắt đầu bất an khi hình dung đến vẻ mặt ra vẻ điềm tĩnh và đánh chắc lẩn gian hùng của lão ta. Có lẽ nào tôi đã mắc lừa và phá vỡ luật lệ của một chuyến đi đầy rình rập hiểm nguy này? Có lẽ lão sẽ dùng chính con dao Thái Lan của tôi để đâm vào tim tôi cho máu chảy ra hồng hộc tưới lên những bờ cỏ xanh ven đường. Khi ấy tôi không còn sức kháng cự nào. Tôi sẽ là hồn ma đói rớt lại dưới gốc cây. Xác tôi sẽ làm mồi cho quạ, cú giữa mùa xuân này.

Bụng tôi đói cồn cào. Hai chân tay run và mồ hôi lạnh bắt đầu túa ra nhầy trên trán, chảy dọc thái dương cùng với nỗi sợ. Tôi ngồi ôm chặt chiếc rương dưới gốc cây rậm tán. Tôi không còn sức để cất bước. Tôi nghe trong tiếng gió những thanh âm dọa nạt và báo trước hiểm nguy. Dù cố trấn an rằng đó có thể là sự bắn loạn tâm lý do sợ hãi. Nhưng quả tình lúc này tôi đã không thể nào xua tan suy nghĩ rằng mình sắp bị tiêu diệt tại đây, trên lộ trình hoang lạnh này. Tôi xiết chặt chiếc rương gỗ có sườn bằng thép. Tôi nghe mùi những sửa gỗ ướt mồ hôi chảy ra từ bàn tay mình. Tôi gục đầu xuống và cặp hai chân vào chiếc rương để những bí mật không bị cạy bung đến phút cuối, trước khi mình nhắm mắt nhận lấy một nhát đâm nào đó.

Những ánh mắt lẩn trong làn vải kín bịt mặt cứ chốc chốc lướt qua tôi. Có ánh mắt nhìn tôi thương hại. Có ánh mắt nhìn tôi hoài nghi. Họ không có lý do gì để chìa tay ra

đỡ lấy một người đồng hành trong cuộc hành trình đáng nghi ngại này. Một cuộc hành trình bản thân mỗi cá nhân như thể bị ném vào một môi trường tình nguyện bị cưỡng bức, tình nguyện nghi ngờ và rẻ rúng lẫn nhau. Họ phải giữ bí mật và sức mạnh và vũ khí của mình. Họ đối phó với môi trường cách bị động. Họ đối phó với nhau cách tàn nhẫn. Nhưng họ, ai cũng đặt ra mục tiêu nhất thiết phải đi đến ĐÓ. Nhưng ĐÓ là đâu? Có thể nào tôi là một án mạng đầu tiên trên lộ trình này?

Mắt tôi mờ đục. Một đám bụi mờ che phủ. Tôi cố xiết chặt những bí mật của mình. Một tép kem đánh răng. Vài bộ quần áo. Tôi chỉ còn đủ sức tạo ra tiếng động gây chú ý bằng cách nhấn nút chiếc máy đĩa đến track 7 và mơ hồ nghe như gần như xa cái bản nhạc boléro não ruột:

Đời trai phong sương

đời trai phong sương

đường dài bụi mù lòng vương yêu thương

em ở nơi ĐÓ say giấc miên trường

tim anh thổn thức về miền cố hương...

đời trai phong sương... đời trai phong sương... say giấc miên trường

mơ về cố hương

Mắt tôi nhắm nghiền vì cay bụi. Tay vẫn xiết những bí mật trong chiếc rương. Tôi nhớ vẫn còn một tép năm chiếc bao cao su hiệu Durex chưa xài đến. Và con dao Thái Lan chưa từng được rút ra. Tôi luội đi khi một đám mây bụi mờ liếm đến sát gốc cây như một chiếc lưỡi nóng phủ lên tôi. Tôi thấy mình là dư ảnh trong đoàn người tiếp tục hành trình. Nhưng thân xác tôi còn nằm lại dưới gốc cây này. Tôi cố gắng gượng dậy. Nhưng vô nghĩa. Tôi đã bỏ rơi lại chiếc rương và đôi mắt âu lo hoảng sợ chập chờn bất lực trong đám bụi. Và đôi mắt ấy mơ hồ thấy từ bụi mịt mù sắc súa kia, bóng lão già đang lừ lừ quay trở về. Một giọng trầm âm vang trong mù mịt: “Ông tướng ơi, thậm chí tôi đã trải qua giai đoạn của cậu. Tôi hiểu cậu đang nghĩ gì...”.

dưới làn nước sâu 4m

Tôi hoài nghi vào chính xúc cảm của mình trong môi trường áp suất ở độ sâu 4m của hồ bơi. Tôi đang tập ngồi dưới đáy, ở điểm sâu nhất để nhìn thế giới nhập nhoàng nhiều màu sắc và những giao động bên trên, xung quanh.

Ở độ sâu 4m thì cái mà người ta thấy và rung động được liệu có gì khác với môi trường không gian bình thường hay không? Loài cá đang cảm nhận sóng điện từ yếu giữa chúng như thế nào khi mắc cạn? Chúng ta hiểu loài cá để làm gì?

Buổi chiều mùa hạ. Những đợt gió hăm hăm bứt lá trên vòm cỏ thụ ném xáo xác không gian. Thanh bảo: Mưa lá! Nó nhìn ra mặt hồ và đồng tử nó bắt đầu giãn nở theo buổi chiều.

Ở bờ bên kia, bọn nhóc mặc đồ bơi đuôi vịt í ới nghịch nước. Chúng như một đàn vịt con náo loạn. Có đứa cưỡi trên những chiếc phao và bì bà bì bõm bơi ra giữa hồ, có đứa lặn xuống đuổi theo chụp bắt những chiếc lá vừa tiếp nước. Hồ bơi chiều cuối tuần náo động. Vài quý ông bụng phệ đứng lắc lư ỏn ẻn khởi động trước khi ngâm tẩm thân phì nộn xuống hồ. Vài quý bà đi đi lại lại trên mép hồ với tấm khăn trắng quấn úp mở quanh cặp đùi nhiều vết hõm nhăn của cơ thịt ở tuổi xế chiều. Hồ dài 100m, rộng 20 m. Nó trở thành nơi trình diễn của những vũ điệu tươi vui cuối cùng của một ngày ở thành phố bận rộn này. Nó đốt cháy bớt những lượng mỡ ứ đọng phì nộn ù lì trong các thị dân quen sống chật chội và ít không gian vận động.

Trên tháp canh, người đàn ông ngậm còi vẫn ngồi một mình, hai tay vòng về phía trước, tựa lên mấy song sắt và cặp chân cụt đến đầu gối nằm tịt hẫng trong cặp ống quần thừa bay phàn phật. Bằng cách nào người đàn ông

có thể lên và xuống tháp canh hàng ngày và làm cái công việc coi sóc an toàn dưới mặt hồ có đến hàng trăm người bơi ngược lặn ngược xuôi náo loạn? Một vài lần, tôi có nghĩ. Nhưng điều đó không đòi hỏi phải tìm một câu trả lời quá cụ thể. Bản thân một người đàn ông cụt hai chân ngồi ngậm còi trông coi sự an toàn trên mặt hồ đã là điều lạ.

Thi thoảng ở chung cư đối diện, có vài nhóm gái dậy thì cũng quần khăn tắm qua đường, đến hồ bơi. Các nàng thích ngâm mình vẫy nước nhau ở một góc cạn nhất của hồ, đôi khi làm trò vui mắt cho quý ông đã vùng vẫy căng cơ đang ngồi góc quán gần đó ngắm nghĩa bình luận. Góc quán sát hồ bơi, phục vụ nước ngọt và bia bọt. Vài anh người ngoại quốc chiều tan sở mua vé vào ngồi ngắm nghĩa miễn phí, đôi khi lại hứng chí thay đồ nhảy ùm xuống hồ biểu diễn vài kiểu bơi sải, bơi ngụp điệu nghệ được đào tạo bài bản từ trong nhà trường thuở thiếu thời bên kia đại dương.

Một mớ tiếng Anh bồi cất lên ví dụ “where are you from?”... “I like swiimmm...”, “Thank you”...

Cái hồ bơi này có không khí hội nhập.

ooo

Thanh từ bỏ hồ bơi sau bốn tháng chịu khó kẹp miếng xốp vào giữa hai chân nhưng cơ thể vẫn không chịu nổi trên mặt nước. Thầy giáo dạy bơi, một vận động viên tầm cỡ quốc gia đang kiếm sống bằng nghề dạy kèm tiền trao cháo múc nói với Thanh, em hãy nghĩ đơn giản thế này:

- Vì sao người chết thì xác họ nổi lênh bênh trên mặt nước?

Thanh nói: - Vì họ không suy nghĩ gì?

Thầy giáo nói: -Làm sao em biết họ không suy nghĩ khi chết?

Thanh im lặng.

Thầy giáo rướn mình lên, cơ thể săn chắc, làn da ngăm đen, minh họa cho một lý thuyết cơ bản: - Hãy nhìn đây... - thầy giáo nằm xuống nước và gồng mình như thế để chìm

xuống... chìm xuống... thật sâu... Làn da rám nắng lượn đi như một con hải cẩu tinh quái và khỏe mạnh xuyên qua chiều dọc của đáy hồ chỉ bằng vài ba động tác dứt khoát và ít tốn sức. Thanh vẫn kẹp miếng xốp ở giữa hai chân và nở nụ cười khoe răng khểnh, môi đỏ như môi con gái. Ở đó, là chỗ 2,5m. Không sâu, không cạn. Nó bì bạch vẩy nước và bơi về phía bờ. Ông thầy dạy bơi lại ngoi lên khỏi mặt nước và vuốt tóc lật ra sau kết thúc bài học bằng một câu tỉnh rụi:

- Người chết nổi lênh bệnh là vì họ không thể gồng mình!

Sau bài học lý thuyết có bề triết lý sinh tử ấy, Thanh quyết định từ giã hồ bơi trong tình trạng phần đầu thì nổi phần đuôi thì chìm. Tôi vẫn nghĩ nó là đứa biết bơi nhưng luôn giả vờ. Nhưng lại không hiểu trong câu chuyện này, nó giả vờ để được điều gì. Nó nói: “Lý thuyết” người chết của “anh thầy” làm tao rùng rợn quá mày ơi. Từ hôm đó tao không muốn xuống hồ. Tao luôn tưởng tượng mình kẹp xốp bơi giữa một đám những thầy ma lỏng lộn. Và có lẽ mãi mãi tao không thể ra được chỗ sâu 4m.

Sau buổi chiều truyền đạt bài tập lý thuyết về người chết gồng mình, thầy dạy bơi bị đụng xe, xuất huyết trong khối não và chết sau vài hôm nằm viện cấp cứu.

Thầy dạy bơi cao 1,8m; nặng 70kg; nước da ngăm đen, có nốt ruồi ở dưới quai hàm cạnh tai và cắt tóc đinh; có vợ hai con; là vận động viên bơi lội cấp quốc gia. Năm nay mới 32 tuổi.

Thanh khóc. Nó bảo không phải ai cũng được nghe những lời dự cảm về cái chết một cách hồn nhiên như thế. Một tháng sau nó mới thoát khỏi tình trạng trầm uất. Nó từ một người hứng thú với mặt hồ đã trở thành người trầm lặng ngồi trên góc quán nước thụ động để ngắm thiên hạ vẫy vùng trong bể nước. Tròng đen mắt nó ngày càng nở rộng ra, ăn ra phần tròng trắng, khiến khuôn mặt đứa con trai tuổi hai mươi vốn sôi động trở nên bí ẩn.

- Tao thấy anh thầy bơi lại gần bờ, vuốt tóc lật ra sau và rồi lặn xuống chỗ đáy sâu bốn mét, ở đó có cái ống hút lưu thông nước trong hồ; dòng nước vẫn bốc lên mùi

clo, thuốc tẩy đậm đến nồng nặc. Những hãy nhìn những giọt nước chạy trượt xuống trên làn da đen khỏe, lăn qua những cơ bắp và để lại những vết dài. Hãy nhớ lại nụ cười khỏe khoắn của anh ta... - Thanh nói.

Tôi bơi lòng vòng theo mép hồ, phòng khi đuối sức có thể bám vào mép và leo lên. Tôi chỉ mới học được đúng một kiểu bơi nhái. Ba tháng sau khi thầy dạy bơi bị tai nạn chết, tôi đi bơi đều. Và vẫn chỉ bơi được mỗi một kiểu bơi nhái. Tôi làm biếng tập sang các tư thế, kiểu bơi nào khác. Nhưng tự động học lặn. Tôi chọn góc sâu nhất của hồ và chúi người xuống. Cơ thể tôi như một mảnh bom xé làn nước trong vắt chém xiên xuống đáy hồ xanh ngắt. Khi ấy quý ông đã bì bà bì bơm lê những cái bụng, những hình khối kín đáo sung mãn căng tròn trong làn nước và khuất về phía dãy phao cuối cùng, quý bà đã mở phơi những lớp khăn choàng yếu điệu để phô ra nung núc các cặp đùi đang vào thời khủng hoảng của nếp nhăn trong khi những cô gái dậy thì từ bên chung cư đã bắt đầu lượn những vòng uyển chuyển.

Tôi chìm xuống và ngồi dưới đáy hồ nhìn lên mặt nước như một khối dẻo không ngừng chuyển động xôn xao. Tôi nhìn về phía chiếc ghế ở vị trí cao nhất của quán cà phê và cố gắng hình dung ra khuôn mặt với đôi mắt dong đầy tròn đen của Thanh với dáng người ỉu rũ day dứt u uẩn của nó. Có khi bóng nó bất động nhưng làn sóng xao động đã làm duềnh doàng méo mó biến dạng. Nó như muốn đổ nhào lên trên mặt hồ và tràn ra giữa những mớ tiếng ồn ào í ới, giữa vô số mùi hương mà thuốc tẩy vẫn là mùi chủ đạo. Và bong bóng từ hơi thở ra ngọt ngạt nén trong lồng ngực tôi đã phụt lên từng cuộn, từng cuộn tròn vo, phụt lên bên trên, vỡ ra những tiếng khi dùng đục, lúc trong vắt, trong những cuộn khí ấy sủi lên một thế giới không lạnh lặn...

Ở độ sâu 4m. Tôi tự hỏi những suy nghĩ và xúc cảm của mình có thay đổi? Loài cá mắc cạn sẽ yêu nhau thế nào? Những đám cưới dưới đáy đại dương gần đây liệu có đem lại cho người ta xúc cảm tình yêu nhiều hơn trên không gian

quen thuộc, hay đó chỉ là trò thừa giầy vẽ voi của những đôi uyên ương lắm tiền thích phô trương và gây chú ý. Tôi đã ngồi dưới đáy sâu và nghĩ về một viễn cảnh của những kỷ lục gia tự nhốt mình trong bình thủy tinh nước suốt một ngày trời cho đến khi làn da họ bắt đầu rữa ra và làm đục môi trường nước thì mới chịu thoát ra để nhận lấy kỷ lục guinness. Khi những liên tưởng lộn xộn ấy hiện lên trong đầu óc tôi thì sự dập dồn của áp suất đáy hồ đã làm chúng tan ra, tan biến như một đám tảo dập dồn. Tôi lại trôi lên ngụp nước liên hồi rồi lại lặn xuống thật sâu. Lại nhìn mọi thứ trong tình trạng không hít thở. Lại những liên tưởng, ý nghĩ kỳ quặc xuất hiện rồi tan ra... tan ra... vô tận.

Những cô gái ôm phao xanh đỏ lướt qua trên đầu tôi. Những bộ bikini căng mọng ở khoảng giữa những cặp đùi trắng nõn và phần ngực được buộc che bằng các sợi nơ thắt dây vải ước lười tạm bợ. Tiếng họ quấy nước lúu rúu vọng xuống đáy sâu. Và mặt hồ sống động hân hoan khi tôi nhắm mắt cảm nhận hơi ấm, mùi hương cơ thể những gái đồng trinh ấy tan vào trong làn nước quẩn quýt và bay loang lững lờ trên mớ tóc lêu bêu dập dềnh như đám hải quỳ trên đầu tôi. Những người đàn ông bụng phệ cũng lướt qua với những chiếc quần bơi bị choạch hết mọi góc độ đường nét trước cái phụng phịu búng búa của da thịt. Những người đàn ông quá khổ nặng phệ thường có một vẻ mặt ngu ngu dần dần dần giống nhau. Và đó là điều đáng sợ hãi đối với những cô gái bơi bên cạnh.

Lúc bấy giờ, nhóm những cô gái dậy thì tán chuyện í ới ở phía cái bậc cấp giữa hồ, nơi độ sâu được báo là từ 2 đến 3m. Cô môi đỏ có bộ ngực căng đầy đưa mắt tinh nghịch:

- Thằng chả mà làm chồng thì chỉ có một tư thế!

Cô bikini xanh chuối nhướng kính bơi lên và bảo:

- Khác nào nằm dưới chiếc xe lu!

Cô hồng cánh sen phụ họa:

- Nhưng những người bụng to thì của ấy thường tụt vào, chỉ hoạt động được ở phần nông cạn nhất...

Những cô khác ríu ra ríu ríu sôi nổi với câu chuyện như thể gã đàn ông béo phì kia đang trải qua chuyện chăn gối giường chiếu với mình. Tôi ngụp xuống và thấy những cặp chân đang đứng nước của các cô múa đều đặn như một vũ điệu ballet trên một sân khấu nước khiêu gợi nhưng không dục vọng nào xâm chiếm. Chúng đập lên làn nước trong một cách uyển chuyển và mềm mại, như một đám rong tảo đang treo lủng lẳng trước một thủy cung xao động.

Khi ấy, Thanh vẫn ngồi ở trên chiếc ghế ở quán nước nhìn ra mặt hồ. Một vài hạt mưa ném xuống từ cuộn mây đen trên bầu trời mùa hạ. Tôi chìm xuống và quan sát cái cách những hạt mưa chạm vào mặt hồ ngay khi người đàn ông mập phệ đã cuốn khăn lên bờ. Bọn trẻ bơi té nước chanh chách bằng những chiếc phao xanh đỏ tím vàng ở khu thiếu nhi cũng đã dạt về một phía. Chỉ có những cặp chân mấy cô gái lơ lửng múa may một góc ở độ sâu trung bình 2-3 m. Câu chuyện về người đàn ông mập vẫn lôi cuốn họ bước vào những hình dung tình quái.

Ở độ sâu 4m của hồ bơi, sự tĩnh mịch vẫn chưa thể có được. Tiếng máy lọc van xả và vòi bơm sung thuốc tẩy vẫn rừ rừ rò rò hòa cùng tiếng kêu gọi dáo dác, tiếng vẫy nước bên trên mặt hồ. Giá như Thanh có thể nhìn thế giới từ đây, hẳn nó sẽ không dằn vặt về lý thuyết người chết biết bơi mà “anh thầy” của đã truyền đạt. Giá như nó có thể thấy bóng mình đang bị làn nước chuyển động nhào trộn và xé ra méo mó thảm hại thế nào từ góc nhìn này?

Nó đã luôn tìm đến đây sau giờ công sở. Và tròng đen mắt nó bắt đầu giãn ra từ cái nhìn đầu tiên lướt trên hồ bơi. Thức uống không đổi, vẫn là ly chanh đá. Giọng chua ngắt, nó nói:

- Tao đã ngủ với anh thầy. Thực ra thì tao đã biết lặn xuống đáy từ lâu. Nhưng điều đó để mà làm gì? Chính mày mới là đứa bị thế giới làm cho méo mó!

Tôi nghe mùi thuốc tẩy tràn đi khắp hồ. Một đợt gió lạnh từ trên đợt cành cây cổ thụ cuốn lá ném xuống mặt hồ khiến tôi rùng mình:

- Sao lại vậy?

- Tao gặp anh thầy trong một bar của dân gay. Và tao rủ mày đi học bơi.

- Vậy mày và ông...

- Tao chưa từng rung động trước phụ nữ. Tao chưa hôn họ bao giờ. Tao đã thử - nhưng không một sức hấp dẫn nào tồn tại...

- Điều đó không có nghĩa...

- Tao tìm được sự chia sẻ ở anh ấy. Cả chuyện lý thuyết người chết. Tao nghĩ cũng đúng. Tao biết bơi nhiều kiểu. Nhưng tao bơi rất mất sức. Tao quan tâm đến việc làm sao khi bơi người ta hoàn toàn thả lỏng, không suy nghĩ gì. Người ta có thể nào bơi như trôi hay không? Bơi như trôi, mày hiểu không...

- Ông ta giúp mày điều đó bằng một miếng xốp kẹp ở giữa hai chân?

- Đúng vậy. Khi ấy, tao yên tâm rằng mình không nhớ gì cả. Kể cả khuôn mặt những cô gái gợi cảm trong hồ bơi, kể cả những người đàn bà, đàn ông hay bọn trẻ. Và tao không cần vận dụng một phương pháp, bài học nào... Tao muốn bơi một cách bình lặng nhất bên cạnh anh ta. Tao đã ngủ với anh ta trong suốt thời gian học bơi.

Tròng đen đã nở ra ăn hết đôi mắt, cái nhìn của Thanh. Nó khuấy muống lạnh canh vào ly đá chanh. Và nhìn lơ đãng ra mặt hồ, cái phía trống không, nơi nó đã cặp miếng xốp vào giữa hai chân, nằm úp mặt xuống đáy hồ, nhắm mắt, và ông thầy đã đẩy nó đi lòng vòng, lòng vòng.

Dài 100m. Rộng 20m. Ba đường dây phao xanh, tím, đỏ nổi ở giữa. Không ai bám vào đó cả.

- Có lẽ mày không nên đến đây nữa, Thanh ạ.

- Tao vẫn còn những cuộc hẹn với anh ta. Tao vẫn còn thấy anh ta từ góc hồ đi lại, khuôn mặt xương, cơ bắp rắn chắc luôn tỏa hơi nóng vào làn nước lạnh lẽo kia.

- Mày sẽ không hiểu rằng, vì sao người đàn ông cụt chân

vẫn ngồi ở tháp gác kia dù ông ta không thể cứu một ai cả nếu tai nạn xảy ra trên hồ. Người ta vẫn làm và chấp nhận những điều ngớ ngẩn, không một nguyên tắc nào đúng cả.

- Tao cũng nhìn ông ta và tự hỏi ông ta hàng ngày lên đó bằng cách nào.

- Và mày cũng sẽ hỏi vì sao tao có thể tìm thấy hạnh phúc khi ngủ chung với một người đồng giới. Vì sao tao có thể ngồi đây vào những buổi chiều để chờ đợi hơi ấm bốc lên từ mặt hồ xao động này. Mày sẽ không bao giờ hiểu.

oOo

Những người đàn bà, đàn ông đã lên bờ. Và mưa bắt đầu ném những vốc nước lên mặt hồ trắng xóa buổi chiều cuối hạ. Mùi thuốc tẩy và mùi clo từ mặt hồ xông lên sắc súa. Tiếng còi báo giờ đóng cửa rít lên ở cái tháp canh bên trên. Lâu nay vùng vẫy, ngụp lặn trong làn nước xao động ấy, tôi quên sự quan sát của một con người khác ngồi trên mặt hồ và nhìn thấy tất cả mọi chuyển động, mọi sắc màu và nghe thấy tất cả mọi tiếng động lẫn từng nhịp vỗ của nước: ông lão canh hồ bơi. Một người đàn ông có đôi chân bị cụt, đôi ống quần thừa đã thôi phát phơ bay mà lúng túng chìm vào nền trời đang tối lại như một đôi mắt đờ đẫn khép.

Có thể, Thanh sẽ ngồi đó cho đến khi mọi xúc cảm nguội dần. Tôi vẫn tin vào điều đó. Chiều hôm ấy, tôi đã ở lại với nó cho đến khi hồ bơi xả hết nước và thay bằng một đợt nước mới. Chúng tôi nhìn mặt hồ lát gạch men xanh phơi lộ một sự trống rỗng sạch sẽ và sòng phẳng.

Cái chỗ tôi vẫn lặn xuống ngồi nhìn thế giới gần một cái ống sắt lớn, nơi trao đổi nước, ở đó không có gì ngoài một miệng ống được khoét âm vào tường. Và bên trên, một dàn thanh sắt để những người bơi đuối sức có thể bám vào, nghỉ giữa chặng. Còn có cả một cầu thang để người ta có thể tiếp chỗ nước sâu một cách êm ái nhất, nếu không muốn biến mình thành một mũi tên lao vào đáy sâu khi đầu óc đang rỗng không.

đoạn kết ở thị trấn Rừng

Chúng tôi ngồi trên chiếc xe đạp cũ kỹ, tay lái rung rung, đi về phía rừng. Không khí mát mẻ, tiếng chim hót vang vọng. Tôi nhớ lại những ngày tháng tuổi thơ ở đây, nơi mà mọi thứ đều đơn giản và trong lành. Những cây cối xanh tươi, những con đường đất đỏ, và những người bạn thân thiết. Thời gian trôi qua thật nhanh, nhưng những kỷ niệm vẫn còn nguyên vẹn trong lòng tôi. Tôi cảm thấy một sự bình yên chưa từng có, như thể mọi nỗi lo lắng và mệt mỏi đã được抛 bỏ脑后. Chỉ còn lại sự thanh thản và niềm vui sống. Tôi hít thở sâu, cảm nhận hương thơm của đất và cỏ. Đây là nơi mà tôi đã tìm thấy chính mình, nơi mà tôi đã học được nhiều bài học quý giá. Tôi mỉm cười, nhìn về phía trước, nơi mà những kỷ niệm đẹp nhất đang chờ đợi tôi. Tôi cảm thấy mình đã trưởng thành hơn, nhưng vẫn giữ được那份纯真的心. Tôi biết rằng, dù đi đâu, tôi cũng sẽ luôn nhớ về thị trấn Rừng, nơi mà tôi đã bắt đầu cuộc hành trình của mình. Tôi cảm ơn cuộc đời đã cho tôi được trải nghiệm tất cả những điều tuyệt vời này. Tôi sẽ luôn trân trọng những khoảnh khắc này, vì chúng đã làm nên cuộc sống của tôi. Tôi cảm thấy mình đã tìm được một nơi chốn để trở về, một nơi mà tôi có thể tìm thấy sự bình yên và hạnh phúc. Tôi mỉm cười, nhìn về phía trước, nơi mà những kỷ niệm đẹp nhất đang chờ đợi tôi. Tôi cảm thấy mình đã trưởng thành hơn, nhưng vẫn giữ được那份纯真的心. Tôi biết rằng, dù đi đâu, tôi cũng sẽ luôn nhớ về thị trấn Rừng, nơi mà tôi đã bắt đầu cuộc hành trình của mình. Tôi cảm ơn cuộc đời đã cho tôi được trải nghiệm tất cả những điều tuyệt vời này. Tôi sẽ luôn trân trọng những khoảnh khắc này, vì chúng đã làm nên cuộc sống của tôi.

vẫn ngồi ở nấp qua kim dù ông là không thể cứu một ai cả nếu tại nạn xảy ra bất ngờ. Người ta vẫn làm và chấp nhận những điều ngớ ngẩn, những một nguyên tắc nào đúng cả.

- Tại sao anh lại nói ông là hàng ngày lên đó bằng cách này.

- Và anh cũng sẽ nói vì sao anh có thể tìm thấy hạnh phúc khi gặp với mọi người đồng giới. Vì sao anh có thể ngồi đây với những buổi chiều để chờ đợi nơi âm thanh của một người khác. Anh sẽ không bao giờ hiểu.

Trên đường đến thị trấn Rừng, chúng tôi gặp một chuyện kinh khủng. Chuyến tàu của chúng tôi đang đi có thể đã cán chết người.

Tuyết và tôi đang nằm ôm nhau trong toa riêng. Chúng tôi đùa giỡn và quăn quýt như một đôi vợ chồng trẻ trên đường đi hưởng tuần trăng mật. Mọi thứ trong toa đều mới tinh tươm. Nệm gối mới, trắng toát mà nhà tàu trang bị còn thơm mùi nước hoa hồng thoang thoảng. Tôi vòng tay qua eo Tuyết và rà đài radio. Tuyết không ngăn ngại gì, như thể tâm lý gần gũi này đã được chuẩn bị từ trước chuyến đi. Nàng đồng ý cùng tôi đến thị trấn Rừng trong thời gian này cũng có nghĩa là đã chuẩn bị tâm lý cho sự chấp thuận hơn trong mối quan hệ giữa tôi với nàng.

Chúng tôi ngồi toa nửa đầu con tàu, gần phòng bảo vệ. Khi ấy, chiếc radio trên tay tôi nhiều sóng rú lên một thanh âm đینگ tai rồi lại rền rẹt, rền rẹt bất thường. Con tàu đang băng xập xình trong đêm thì bỗng dừng khựng lại. Nó giật lên khùng khục rồi hụ một hồi còi dài. Những hành khách nện bước nháo nhác bên ngoài khiến cả toa náo động. Rồi hàng trăm ánh mắt nháo nhác xúm lại đông đen ở những cửa sổ mica dày. Họ mẩu tay lên mấy song chắn bằng sắt nhìn ra trời đêm mù đục.

- Có cán người. Tôi nghe một tiếng vỡ... - người lái tàu - một gã mắt húp, mặt trắng dã, bạc nhược - rú lên. Anh ta loay hoay cầm chiếc đèn pin chiếu loạn xạ trên tàu và

tỏ ra lúng túng không thể xuống cũng chẳng thể yên tâm nếu cứ ở trên này.

- Chuyện gì xảy ra?

- Đoạn này là núi đồi, làm gì có người!

- Tôi nghe cái gì như tiếng óc người vỗ phía dưới toa mình ngồi...

- Tôi, chính mắt tôi thấy một vòi máu bắn lên trong đèn nhấp nhòang. Khi đó tôi đang đứng nghe điện thoại và nhìn ra trời...

- Tởm bỏ mẹ. Cán người à? Chắc thằng say rượu nào quắc cần câu ở trên đường tàu đây...

- Có lẽ anh bị ảo giác! - Có người thét vào tai tài xế như thể anh ta đang ngái ngủ. Nhưng anh ta vẫn múa đèn pin, vệt sáng loằng ngoằng rơi vào những ngách tối, rồi xoẹt qua những khuôn mặt hốt hoảng của những hành khách nháo nhác. Đám râu trên môi hấn méo xệch, giật giật. "Tôi... tôi thấy..." - hấn nói không tròn câu.

Cách đây bốn tháng, tại đây đã xảy ra vụ cướp tàu rất nguy hiểm... - Người đàn ông có bộ râu quai nón bước ra từ toa thứ hai nói. Mọi người chú tâm nhìn vào gã. Vẫn giọng trầm và dọa dẫm, gã vừa vuốt lại mái tóc bù xù, vừa xoáy mắt vào mặt người lái tàu đang hốt hoảng: "Nếu không thể xuống được thì chỉ nên cho tàu đi tiếp. Chúng ta cần tiếp tục chuyển đi. Dừng lại ở đây, tất cả đều toi không biết chừng..."

Những nhân viên bảo vệ tàu ban đầu tay vẫn lăm lăm những cọc gỗ và hình như có cả súng colt giắt lưng. Nhưng họ chỉ đứng chần chừ ở cửa ra vào giữa toa một và hai để nhìn ra màn đêm thăm thẳm, tiếng côn trùng kêu như dậy sóng. Họ khó khăn khi dấn thêm một bước xuống bậc cửa hẹp. Cái biển bóng tối trước mặt đang bủa vây và có thể nuốt chửng họ với những rình rập bất thường.

Tay nhân viên tổ trưởng tổ bảo vệ tàu được điều xuống xem xét tình hình. Tay cầm chặt muống bóp nát chiếc bộ đàm đang nhiều sóng khẹt khẹt. Anh ta thận trọng quét

đèn pin ra phía sau, đứng một chỗ, lia đèn đi dọc hông tàu, rồi khựng người như trời trồng một lúc. Sau đó, gã nhảy phóc lên cửa tàu, thối còi rống riết. Con tàu bắt đầu hự còi. Và như một gã người bạc nhược, nó cố gồng mình giật khặc từng hồi, khùng khục lao đi.

Người ta xôn xao ở hành lang các phòng một lúc. Rồi lại vào phòng kéo cửa. Tay tổ trưởng tổ bảo vệ từ phòng vệ sinh bước ra, mặt và tóc bám đầy bụi nước như thể vừa mới dội liền mấy ca nước lên đầu để trấn tĩnh.

Ngay khi ấy, tôi dìu Tuyết trở về chỗ nằm của mình và tự nhiên nàng bật khóc nức. Tôi không sao ngăn được tiếng khóc tức tưởi, những dòng nước mắt tuôn không ngớt trên khuôn mặt hiền hậu nhưng đầy hoảng loạn của nàng.

- Em muốn bước xuống chạm tay vào con người xấu số kia. Có lẽ đó là một kẻ say rượu ngủ quên trên đường tàu... - Tuyết nói.

Tôi cố trấn an:

- Có lẽ một con bò bị cán chết cũng nên...

- Không, em nghe rõ tiếng kêu xé màn đêm và một tiếng nổ bung...

- Không có gì đâu. Chắc vì chúng ta lo sợ quá đó thôi... Tôi vừa nói vừa khuấy sữa cho Tuyết uống. Nhưng khi đưa lên môi thì nàng đã ói giàn giụa lên cả tấm nệm tàu. Tôi hí hục thu xếp và xoắn cuộn giấy vệ sinh lau chùi đồng ói tanh tưởi. Tuyết nói:

- Em xin lỗi anh. Nhưng anh đừng lo gì cho em nữa. Có lẽ ba ngày tới em vẫn sẽ không quên cảm giác này. Chúng ta vừa cán chết một con người. Anh biết không?

- Nhưng làm sao chúng ta có thể cản được điều đó. Đây là một con tàu và mình chỉ là những hành khách. Và lại chính chúng ta cũng không chắc... Nàng trằm mền kín người, không muốn nghe những giải thích lý tính của tôi. Tuyết muốn trằm mình trong sự đau đớn và dần vật đang vượt trào chiếm lấy hết mọi suy nghĩ và cảm giác của nàng lúc này.

Toa riêng của chúng tôi như một cái hộp chật. Màu trắng tinh tươm của nệm drap trở nên dợn lạnh. Và mùi hoa hồng đang mỗi lúc một thoang thoảng dư vị của rủi ro.

Lúc bây giờ có tiếng loa nghèn nghẹt của nhà tàu loan báo quý khách ổn định chỗ ngồi để tàu tiếp tục hành trình. Bảo vệ tàu đã xuống kiểm tra đường ray. Không có vấn đề gì. Chúng ta chỉ đang đi qua một nghĩa trang cũ của một tộc người thiểu số trong rừng sâu. Mong quý khách an tâm. Không có tai nạn nào xảy ra ở đây cả. Hãng tàu lửa chúng tôi xin lỗi vì sự nhầm lẫn này đã gây hoang mang cho quý khách. Chúng ta sẽ tiếp tục hành trình. Ga gần nhất là ga Phường Thu, thuộc thị trấn Rừng... Chúc quý khách một giấc ngủ ngon trên chuyến tàu của chúng tôi.

- Anh thấy không?- nàng nói. Anh nghe đó. Giọng gã nhân viên thông báo trên loa vẫn chưa hết hốt hoảng. Anh nghe không, nội dung của bản thông báo có quá nhiều mâu thuẫn. Họ muốn cán nát cái thi thể xấu số đang nằm bên dưới đường ray. Không. Chúng ta sẽ bảo họ dừng lại ngay - Tuyết nấc lên và bầu vú vào vai tôi một cách yếu đuối, vùng vẫy tuyệt vọng.

Tôi vuốt tóc nàng chậm chậm. Chúng tôi lắng nghe tiếng xình xịch... xình xịch... xình xình... nhanh dần... nhanh dần... rồi xé gió lao đi vun vút vào vô định. Tiếng loa báo vẫn rẹt rẹt hòa trong tiếng gió đập ran rạt... ràn rạt... bên ngoài. Màn đêm bủa vây những cửa mica nhìn ra ngoài. Trời đêm sâu thăm thẳm. Đôi khúc cua ngoặt đường ray, con tàu như muốn bứt ra theo lực ly tâm, xé toạc màn đêm, văng đi vô định. Chúng tôi, những sinh thể yếu ớt đang hoang mang phóng đi trên một khối thép ồn ào, man dại.

Bờ vai Tuyết chùng xuống, đôi khi rung nấc. Rồi lịm đi trên tay tôi. - Em muốn nghe nhạc. Em phát sốt với tiếng nghiêng kèn kẹt của con tàu nghiêng lên đường ray.

Tôi vớ chiếc radio bỏ túi và rà một chương trình ở kênh AM. Những dải sóng băng tần cao. Bây giờ đang là chương trình ca nhạc đặc biệt kỷ niệm ngày mất của nghệ sĩ Lê Dung. Tuyết giành lấy chiếc radio và kéo cần ăngten lên.

Chúng tôi bước ra ngoài phòng và ôm nhau. Tôi đứng sau lưng nàng và dong đưa như thể đôi tình nhân đang vỗ về nhau trong điệu slow. Tay tôi choàng xuôi từ lưng xuống bụng Tuyết. Tuyết kéo ăngten chiếc radio lên cao. Giọng nữ cao của nghệ sĩ Lê Dung trong veo, vút lên như tiếng con thiên nga vừa tung cánh lên trời xanh bao la đã bị bắn rơi xuống vực sâu. Đó là tiếng kêu trong trẻo và tuyệt vọng. Tuyết thu người lại và dần dần gỡ tay tôi ra.

- Chúng ta không thể như vậy. Mình chưa thể yêu nhau trong chuyến đi này... - Giọng nàng đều đều, không chút xúc cảm. Tôi lặng lẽ sửa lại thế đứng, chân này hơi vất lên chân kia và nhìn ra cửa sổ. - Anh thấy không... - Tuyết nói. Anh thấy bên ngoài có lẽ chỉ toàn rừng. Bao lâu nữa mới đến thị trấn hả anh? Chẳng lẽ chúng ta cứ đứng đây đợi cho đến trời sáng? Em nghĩ con tàu này đã gây tai nạn thật sự và nó đang chạy lạc hướng. Hoặc có thể nó đã tránh xác chết và lật úp xuống vực, chúng ta đã không còn trên đời. Chúng ta đang ở một cõi nào đó. Anh có thấy vẻ mặt âm bản của tay nhân viên bảo vệ không? Tóc anh ta đã dựng đứng lên hết. Anh ta hoảng sợ. Nhưng chuyến tàu thì không thể dừng lại. Nó vẫn lao đi trong màn đêm này qua màn đêm khác...

- Cũng có thể... Tôi đứng tựa vào cửa kính và nghe những tảng gió lớn bên ngoài bị khối thép tàu xé nát những thanh âm xoàng xoạc, tả tơi... Xoàng xoạc... Xoàng xoạc... Những đoạn nhả phanh, ốc vít giữa các toa cạ vào nhau, dồn lại, nhả ra, vọng lên những tiếng xiết kết kết kết điếng óc.

Chúng tôi đang lao đi trên con tàu đầy nghi vấn. Khối thép bấy giờ như một con sâu độc hại bò trườn qua mặt đất tối tăm. Tôi nhìn ra bên ngoài, thì thoảng ánh đèn pha từ các toa tự động nhóa sáng làm hiện ra những vách đá trơ lì, những nhánh cây vạu vọ hắt lên nền đêm hoang lạnh. "Chúng ta chưa là gì của nhau. Và em cũng đã hết hoảng sợ rồi. Em hiểu rằng mình phải lao đi như thế. Khi đến thị trấn Rừng, chúng ta sẽ quên tất cả. Chúng

ta chưa yêu nhau trong chuyến đi này được, đâu anh... -
Tuyết nhìn về phía cánh cửa tàu, nơi duy nhất quan sát
khung cảnh bên ngoài. Trong lúc đó chiếc radio vẫn rền
rệt, văng vẳng tiếng tạp âm và sóng yếu của một bài hát
mượt mà và bay bổng xa xưa của Văn Cao. Nhưng lúc
này, trong chuyến đi, trên con tàu hoang mang như mất
phương hướng này, tôi lại bị dẫn dụ bởi thứ âm nhạc lạ
lùng không dành cho tôi. Giọng nữ cao của người đàn
bà ấy vẫn mượt mà như một dải lụa múa trong hình dung
của tôi với mở ca từ tha thiết.

Này đường lên tiên

Này ngàn hương duyên

Theo gió, tiếng đàn xao xuyên

Tiếng tơ lưu luyến

Tuyết đứng tựa vào khoảng tối của cửa sổ tàu, cầm
chiếc radio và để mặc những mảnh gió rách từ khe cửa nứt
luồn vào hất tung đợt tóc mai xanh tung lên môi mình. Mùi
hoa hồng từ căn phòng chúng tôi vẫn thoang thoảng. Chốc
chốc, nàng điều khiển lại chiếc ăngten về phương hướng
khác để nghe rõ hơn. Nàng muốn đứng một mình. Khói
thuốc của tôi bay mù mịt cả khoảng không hẹp. Con tàu
vẫn đang lao đi. Nó miệt mài không một vướng bận gì.

- Đó là một ga lẻ.- Người bảo vệ nói, giọng ngái ngủ.

- Bao lâu nữa thì...

- Sáng mai. Đi ngủ đi. Làm ơn tắt cái máy giùm cho
người khác ngủ. - Gã cầu rầu.

- Chúng tôi không hiểu được chuyện tối nay. Thực sự
chúng tôi quá ám ảnh về cái chết. Chúng tôi mất ngủ...

- Cái chết nào? Gã nhú mày gặng hỏi lại. Chẳng có cái
chết nào cả.

- Bạn gái tôi nghe thấy tiếng kêu.

- Chắc khi đó bạn anh đang mơ. Hoặc giả có cặp nào
đó ở toa bên cạnh làm tình, tiếng la vẳng tới tai vợ anh thì
sao? - Gã vén môi cười hềnh hếch vô tâm. Vẻ mặt không

xanh xao hoảng sợ, tròng mắt bớt đi phần trắng như cách đây hai giờ đồng hồ.

- Anh đã bước xuống tàu thật chứ?

- Thật mà. Đó là công việc hàng ngày của tôi. Thôi tôi đi ngủ. Có gì thắc mắc mời anh chị cứ gửi thư cho hãng vận tải đường sắt...

Gã kéo cửa phòng nhân viên một cách dứt khoát.

- Em đã nói chúng ta chỉ nên đi đâu đó thật gần... -
Tuyết nói.

- Thực ra nếu không có sự cố này thì chúng ta chỉ ngủ một giấc là tới thị trấn Rừng. Ở đó khung cảnh và mọi thứ sẽ rất OK. Sẽ ổn thôi em.

- Em chưa bao giờ đi thế này với ai. Chẳng hiểu sao lại chấp nhận cùng với anh trong chuyến đi rủi ro này.

- Em tỏ ra hối tiếc vì đã quyết định?

- Không hẳn. Nhưng giá như nó đừng xảy ra thì tốt hơn. Em không hiểu điều gì còn chờ đợi chúng ta ở thị trấn Rừng những ngày sắp tới. Em linh cảm bất an.

- Anh sẽ không để em có vấn đề gì. Nếu cần thì tối mai chúng ta sẽ lại mua vé tàu trở về. Chúng ta không thể nghỉ ngơi với tâm trạng thế này.

Tuyết im lặng. Và khoảng đứt của những thanh âm nối tiếp nhau kéo dài. Con tàu lao nhanh. Gió xước qua những khe sắt, buồn buồn. Hình như cái khối sắt thép lạnh lùng này vừa đi qua một cái hồ. Hay một dòng sông. Cũng có thể, một cánh rừng có nhiều thảm lá mục ẩm ướt.

Tuyết bước đến gần tôi:

- Chúng ta sẽ không có cơ hội nào khác hơn. Chuyến tàu này chỉ đem lại sự ám ảnh...

- Không sao đâu em. Tối mai chúng ta lại về thành phố. Mọi thứ lại trở về như cũ. Chúng ta sẽ quên...

- Nhưng ngày mai ở đó chúng ta sẽ làm gì? Loanh quanh trong một thị trấn với những biệt thự cũ sắp bị đập bỏ để xây thành phố hiện đại, đến những khu du lịch sinh

thái rừng cây suối thác đều nhân tạo hay ở khách sạn ngủ cho hết một ngày?

- Em đang dẫn vật anh phải không? Chúng ta đều có ý định ra đi tìm nơi thư giãn mà. Chúng ta đâu muốn có sự cố này xảy ra. Mà thật sự chúng ta nào có thấy sự cố nào xảy ra? Hầu hết chỉ là tưởng tượng. Có thể mình quá nhạy cảm.

- Anh lại nói cái giọng lạnh tanh của tên bảo vệ tàu. Em nghe thấy. Chính tai em nghe thấy rõ ràng. Em đã không thể ngủ được khi nằm bên anh, khi bàn tay của anh rà dài nhưng thực ra là vờn trên bụng của em lúc chín giờ tối...

- Em...

- Chúng ta chưa là gì của nhau cả. Em không muốn mọi chuyện lặp lại một cách tệ hại như thế. Chúng ta là những người bạn đi chơi chung và có nguyên tắc. Chúng ta không thiếu những đáp ứng xác thịt khi trở về thành phố. Dù muốn dù không chúng ta cũng sẽ là hai con người độc lập chưa từng dính líu khi trở về thành phố. Chúng ta không yêu nhau!

Tôi lặng im. Tuyết thì trở nên gay gắt. Chiếc radio thì đang lạc sóng. Giọng ca sĩ Lê Dung vẫn da diết, thanh thoát một bài ca cũ lắm. Nó thuộc về cái thời nào đó mà chúng tôi không dự phần, thậm chí không dự phần bất cứ cảm xúc nào từ ca từ cũng như giai điệu của nó. Cái mà chúng tôi tiếp nhận là những quảng hăng hụt của tâm trạng. Một cuộc xa rời nào đó.

Tuyết đột ngột tắt radio và vào trong toa nằm. Tôi lẫn thẩn bước theo. Toa hai giường trở nên vắng ngắt. Chuyến tàu cao cấp hứa hẹn mang về cảm giác thoải mái để những ngày ở Rừng, chúng tôi có thể vui chơi tự do, nay trở thành một khối rậm rì nặng nề. Tuyết nói: Nếu ở đó có chuyến xe về sớm, ngày mai em sẽ bắt xe quay lại chỗ xảy ra tai nạn.

Tôi nói: Em biết nơi đâu mà quay lại. Đó là những cánh rừng sâu. Khá xa những khu dân cư. Anh nghĩ chúng ta cứ

lãng quên câu chuyện đêm qua. Có thể đó chỉ là cảm giác lo lắng. Và nếu điều đó xảy ra, thì cũng không phải lỗi của bọn mình. Anh muốn em nhớ rằng, những hành khách đi tàu thì làm sao có thể xoay chuyển tình hình?

Tuyết nhìn thẳng vào mặt tôi và giọng nàng đanh, lạnh: Nếu em biết anh là người vô cảm thế này, có lẽ em đã không đi chung một chuyến đi như thế này. Con tàu chúng ta đã cán chết người, anh hiểu không?

Nhưng chúng ta có thể làm được gì? Chúng ta không thể làm được gì kể cả khi sự cố xảy ra với chuyến tàu này. Và em cứ thế này thì chính chúng ta cũng là nạn nhân của nó...

Tuyết ném chiếc radio lại phía tôi. Tôi bắt gọn và nằm ép vào tai. Nhưng vẫn không mở máy. Trong đầu tôi vẫn nghe văng vẳng giọng soprano nghệ sĩ Lê Dung với những ca từ buồn bã, xao xuyến...

Chúng tôi nằm lặng im như thế. Và không ngủ. Khuôn mặt Tuyết càng về sáng càng hốc hác và héo như một chiếc lá bị hun khói. Tôi biết nàng vẫn đang dần vật với một ý nghĩ mặc cảm tội lỗi nào đó. Còn tôi. Lâu lắm rồi, một đêm trắng mới lại trở về với những suy nghĩ về những điều vẫn vơ: ví như mối quan hệ không gọi thành tên với Tuyết hay những tính toán cho một ngày dài ở thị trấn Rừng và chung quy ý nghĩa của chuyến đi này là gì. Vân vân...

Năm giờ sáng. Loa phóng thanh báo đã đến thị trấn Rừng. Tôi gật gù kéo hai vali lớn bước theo Tuyết. Sương mù buổi sớm đổ trên đèn vàng sém khiến bóng chúng tôi lướt khướt. Tuyết đang đi vội vàng và tóc tai phác phờ. Thi thoảng, ở một góc nhà kho ở ga, lại có vài bóng người mồn mồn dụi mắt, mặt đỏ ửng vì lạnh bên những núi nông sản còn tanh và nhớp mùi đất bùn. Họ đang đợi bạn hàng từ chuyến tàu chợ kế tiếp. Chúng tôi bước đi như hai bóng ma. Hai bóng ma trên sân khấu gam màu u tịch của một vở kịch câm không hồi kết. Hai nhân vật - bóng ma không biết kịch bản một ngày đối với mình sẽ đi đâu về đâu, làm gì, đối thoại và hành động thế nào.

- Em đã nghe mùi khét lẹt khi đứng gần những bánh sắt của chiếc tàu.

- Em lại tưởng tượng. Anh nghĩ em nên quên mọi thứ để nghỉ ngơi.

- Em đã cảm giác tóc của người xấu số quện đầy những ốc vít ở dưới đáy của chiếc tàu và nó được mài khét qua một đêm. Nó để lại những đám nhầy nhựa trên đường ray. Và khi nắng lên thì nó sẽ bốc mùi...

- Em hãy yên tâm rằng chẳng có ai chết cả. Nếu cứ thế này thì chúng ta tự hành hạ mình cho đến điên lên mất. Hãy hiểu rằng nếu không có chúng ta thì con tàu vẫn phải chạy khi đúng giờ.

- Nhưng chúng ta đã không dám làm gì trong đêm qua để họ buộc phải cứu một người bị cán dưới bánh con tàu!

- mắt nàng đăm đăm, trũng sâu và giận dữ.

- Họ đã có tổ bảo vệ. Hẳn đã kiểm soát. Đó là việc của hân.

- Nhưng họ làm rất qua loa, anh thấy không? Ngày xưa gia đình em ở gần đường tàu, chuyện những con tàu cán và kéo xác người trong đêm, vẫn xảy ra, anh có hiểu không? Có những con người vẫn chưa chết nhưng họ bị kiệt sức vì máu ra quá nhiều khi bị những mấu tàu xềnh xệch lôi đi...

- Anh không biết. Nhưng anh nghĩ em nên bình tâm. Đây là thị trấn Rừng. Nơi chúng ta dự định sẽ có kỳ nghỉ bớt căng thẳng. Chúng ta hành hạ mình với công việc hằng ngày ở phố chưa đủ sao?

- Chúng ta chẳng là gì của nhau cả. Em không tin vào những xúc cảm tự phát này. Kỳ nghỉ này cũng không ích gì cho mối quan hệ. Chúng ta không nhìn về một hướng. Không cùng chung ý nghĩ. Em rất nôn nóng muốn trở lại thành phố.

Chúng tôi lần lượt tắm và mặc đồ ngủ. Tuyết bôi lên người một lớp nước hoa thơm khêu gợi và nhẹ nhàng nằm xuống giường. Tôi vẫn ngồi ở chiếc bàn và vặn nhỏ đèn

bàn, hút thuốc. Những lọn khói bay lượn rồi tan bên ngoài cửa sổ khách sạn. Nền trời hừng lên những mảng xám ngả sang tím và hồng ửng. Những tiếng xục tắc, xục tắc của móng ngựa thồ hàng từ dưới ngọn đồi vọng xa, tiếng được tiếng mất. Một đêm qua, cái nhịp điệu xình xịch của con tàu đã khiến tôi chán ngấy. Tôi sẽ làm gì khi một ngày hừng nắng ở thị trấn Rừng này? Tôi xếp đồ đạc lại gọn gàng. Chân máy ảnh, những thẻ nhớ, sạc pin và cả chiếc radio vào rương một lần nữa. Tôi nhẹ nhàng lắp đặt các vật dụng, chỉ sợ tiếng va vào nhau của những vật dụng bằng sắt khiến Tuyết thức giấc.

Tuyết nằm trên nệm hồng thêu nhiều ren hoa. Hơi thở nàng nhẹ hẫng và cơ thể nàng như đang được một bàn tay vô hình làm phục hồi trở lại, những đường nét tròn đầy dần dần trở khi nàng ngủ thiếp. Cả thân hình nàng tưởng như đang chìm xuống dưới khối nệm vải hồng phấn. Mùi nước hoa oải hương thơm tỏa ra, khuyến dụ. Hơi thở nàng đều đặn, hai bầu ngực tròn nhô lên tự nhiên, nhưng không phập phồng, không lạnh lùng, cũng chẳng tha thiết. Và làn da đùi trắng mịn phơi ra dưới làn váy ngủ vải hoa tím, những bông lớn, vừa giống hoa sim phóng đại, vừa giống hoa hoàng hậu.

Tôi dụi điều thuốc cháy dở vào chậu hoa cúc mới còn ẩm sương trên ban công khách sạn rồi trở vào phòng ngủ, khe khẽ tắt đèn bàn.

Có một chuyến tàu khác vừa hụ tiếng còi dài ngoằng ngoằng khi qua ngang ga thị trấn Rừng.

để tặng - **7** / dư chân
 - **9** / vẩn mù sương
 như thê đèn hôm sau
 - **19** / người đàn ông
 bị kiên vùi - **33** / viễn
 cảnh từ cơn áp thấp
 - **43** / tình trạng của
 X và tâm vẩn ngả lưng
 - **59** / vết bướm bay
 - **73** / sự cô về ruồi -
85 / biên mặt không
 đều - **97** / đi qua buổi
 chiều - **111** / xuất
 hiện bong bóng lúc về
 sáng - **121** / chàng
 trẻ tuổi, chiếc rương &
 hành trình dài đến ĐÓ
 - **131** / dưới làn nước
 sâu 4m - **145** / đoạn
 kết ở thị trấn Rừng -
155

động vật trong thành phố

nguyễn vĩnh nguyên

Chịu trách nhiệm xuất bản:

TRUNG TRUNG ĐÌNH

Chịu trách nhiệm bản thảo:

NGUYỄN KHẮC TRƯỜNG

Biên tập: **NGUYỄN ÁNH NGÂN**

Bìa: **HÀ THẢO**

Tranh: **NGUYỄN THÁI TUẤN**

Sửa bản in: **THIÊN TỬ**

Trình bày: **THÁI THÀNH**

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

65 Nguyễn Du – Hà Nội

Tel & Fax: 8222135

Liên kết xuất bản: **Công ty CP TMDV Mê Kông Com**

In lần thứ nhất. Số lượng: 1000 cuốn, Khổ: 13 x 21 cm.
Tại nhà in Fahasha – 774 Trường Chinh, F.15, Q. Tân Bình,
Tp. Hồ Chí Minh

Số đăng ký KHXB: 691-2008/ CXB/ 01-33/ HNV

QĐXB số: 327/QĐ – NXB HNV ngày 18/7/2008

In xong và nộp lưu chiểu tháng 8 năm 2008.

...

Hình dung đi, trứng ruồi nở nhanh đến nỗi, chúng ta đã dùng hết mọi loại thuốc diệt côn trùng, sâu bọ nhưng vẫn không giải quyết được gì. Chưa nói đến việc ruồi sẽ lờn thuốc, nguy cơ miễn nhiễm của chúng sẽ tăng lên gấp bội. Và chúng ta chỉ có thể đứng nhìn những đám mây vo ve tàn công thế giới một cách tự do, bất trị.

(Sự cô về ruồi)

động vật trong hành phố

...
Người ta ngủ như bị hít phải một thứ bùa
mê nào đó vừa mới cần quét qua thành
phố. Người ta ngủ như thể cả bốn ngàn
năm văn hiến này thao láo mắt mắt ngủ rũ
rượi nhưng chẳng để làm gì.
(Vấn mù sương như thề đèn hôm sau)

...
Có ai thấy tôi ở đâu không?
Có ai thấy tôi ở đâu không?
Có ai thấy tôi ở đâu không?
(Biên mật không đều)

...
Chuyến tàu của chúng tôi đang đi có thể
đã cán chết người.
(Đoạn kết ở thị trấn Rừng)

...
Nhưng tao bơi rất mệt sức. Tao quan tâm
đến việc làm sao khi bơi người ta hoàn
toàn thả lỏng, không suy nghĩ gì. Người ta
có thể nào bơi như trôi hay không?
(Dưới làn nước sâu 4m)

you books
books Read to change your life

Youbooks, thuộc Mekongcom Corp.

Động vật trong thành phố

Copyright © 2008 by Youbooks.

Bản quyền tác phẩm do Youbooks thực hiện và xuất bản theo
thỏa thuận liên kết xuất bản với nhà văn Nguyễn Vĩnh Nguyên
tháng 5/2008.

Phát hành tại

vinabook.com

Nhà sách trên mạng

426 Cao Thắng (nổi dài), Q.10, TP.HCM

Tel: (84.8) 8624150 - Fax: (84.8) 8624065

Động vật trong thành phố

<https://tieulun.hopto.org>